

THE STANDARD

ISSUE 11 | 25 SEP 2017

THAILAND

BEFORE

SUNRISE

CONTENTS

VOL. 1 ISSUE 11

25 SEP 2017

BEFORE

SUNRISE

9 GLOBAL CHANGE

ร้านปลอดพลาสติกเปิดให้บริการในลอนดอน/จับงานศิลปะมาจัดแสดงที่สนามบิงสคิปโฮล

14 IN HISTORY

เซอร์ มิลลอคัม แคมป์เบล สร้างสถิติโลกในการขับรถด้วยความเร็ว 146.16 ไมล์ต่อชั่วโมง

31 TRAVEL

อยากหลบร้อนไปพักผ่อนที่ซีกโลกใต้ เราขอเสนอ 5 เหตุผลดีๆ ที่คุณควรเลือกเมลเบิร์นเป็นจุดหมายครั้งต่อไป

16 COVER STORY

THE STANDARD พาคุณย้อนเวลากลับไปรี้อฟื้นความเป็นมาและความสำคัญของวัดอรุณราชวราราม ราชวรมหาวิหาร ที่ยกระดับจากรัตนจักรธรรมดาในสมัยอยุธยา มาเป็นวัดหลวงเมื่อเข้าสู่ยุครัตนโกสินทร์ และกลายเป็นประเด็นร้อนในปัจจุบันจากงานบูรณะครั้งที่กำลังจะครบกำหนดตามสัญญาในเดือนตุลาคมนี้

39 OPINION

หลากหลายทัศนะจากเหล่าคออลิมปิคส์ ที่พิกมุมมองแตกต่างกันนำเสนอแบบสนุกและให้ข้อคิดมากมาย

36 BUSINESS STORY

เป็นเรื่องที่น่าเรียนรู้ว่าแบรนด์ไทยอย่าง HARNN สร้างการเติบโตสู่ระดับสากลได้อย่างไร

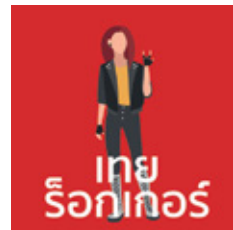

47 TALK

จากเวทีประกวดร้องเพลง รุจ ศุภรุจ เบนเข็มมาจับกล้องถ่ายรูป เพื่อถ่ายทอดสถานที่ท่องเที่ยวจนกลายเป็นงานอดิเรกสุดโปรดในปัจจุบัน

52 PODCAST

พัต-ชณุม สุขสถิตย์ นักร้องนำวง Chanudom มีสไตล์การแต่งตัวและการแสดงบนเวทีแบบที่ไม่เหมือนใคร ด้วยความเชื่อว่าเพศไม่ได้เป็นอุปสรรคในการทำงาน

54 VIDEO

ทอฟฟี่-โสภณ ทัทพลอง เป็นผู้พิการทางสายตาที่หันมาทำขนมปรุงอาหาร และมีความสุขเมื่อได้ทำอะไรด้วยตัวเอง

CHANINTR บริษัทนำเข้าเฟอร์นิเจอร์ระดับไฮเอนด์ ร่วมมือกับ WINKREATIVE เอเจนซีโฆษณาระดับโลก วางกลยุทธ์ปรับโฉมแบรนด์

บริษัท ชนินทร ลิฟวิ่ง จำกัด ได้เปลี่ยนชื่อเป็น CHANINTR (ชนินทร) อย่างเป็นทางการ และมีการปรับภาพลักษณ์องค์กรใหม่ เพื่อมุ่งเน้นการนำเสนอสินค้าและการบริการภายใต้คอนเซ็ปต์ “Living Well” หรือ “การใช้ชีวิตอย่างสมบูรณ์” ซึ่งในแวดวงธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ของประเทศไทย ชื่อของ Chanintr Living (ชนินทร ลิฟวิ่ง) ถือเป็นที่รู้จักในฐานะบริษัทนำเข้าเฟอร์นิเจอร์ระดับไฮเอนด์ ที่มีดีไซน์และคุณภาพสูง อยู่ในตลาดมานานกว่า 23 ปี และมีการเติบโตทางธุรกิจนับตั้งแต่ปี 2537 ที่ได้เริ่มนำเข้าแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ สิ่งที่เป็นจุดแข็งของ CHANINTR ที่ทำให้ได้รับความไว้วางใจจากลูกค้ามายาวนาน คือมุมมองที่ทางบริษัทคำนึงและมุ่งเน้นการนำเสนอสินค้าและการให้บริการลูกค้าผ่าน 3 ปัจจัยหลักคือ Taste (รสนิยมในการคัดสรร ทั้งเรื่องคุณภาพและดีไซน์) Experience (การสร้างประสบการณ์ในการบริการที่เป็นเลิศ) และ Expertise (ความเชี่ยวชาญในเรื่องของการตกแต่ง)

นอกจากธุรกิจนำเข้าเฟอร์นิเจอร์แล้ว อีกการบริการหนึ่งที่ทางบริษัทได้ทำคือ ‘Total Solutions’ ซึ่งเป็นบริการบริการตกแต่งที่อยู่อาศัยแบบครบวงจร โดยทาง CHANINTR จะเข้าไปดูแลในเรื่องงานออกแบบตกแต่งทั้งหมดให้กับกลุ่มลูกค้าอสังหาริมทรัพย์ ด้วยการคัดสรรสินค้าและให้บริการเป็นพิเศษ สร้างความแตกต่างโดยเฉพาะ เพื่อตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจในการอยู่อาศัยของลูกค้าชั้นๆ ซึ่งมีลูกค้ารายใหญ่หลาย

โครงการอย่างเช่น MahaSamutr Villa Hua Hin ที่เป็นสโตร์รีสอร์ตส่วนตัว The Ritz-Carlton Residences Bangkok ที่พักอาศัยสุดหรูกลางกรุงเทพมหานคร Oriental Residences Bangkok คอนโดมิเนียมหรูบนถนนวิทยุ รวมถึง Akas Khaoyai ที่ไว้ใจให้ CHANINTR ดูแลการตกแต่งห้องของโครงการ ซึ่งถือเป็นการต่อยอดอย่างชัดเจนทั้ง 3 ปัจจัยได้อย่างชัดเจน

นอกเหนือจากการปรับโฉมแบรนด์ในครั้งนี้ สิ่งหนึ่งที่ที่น่าสนใจในการปรับภาพลักษณ์ของบริษัทคือ เรื่องการหันมาทำการตลาดกับโลกออนไลน์ เพื่อตอบโจทย์ของลูกค้าส่วนใหญ่ที่ใช้ชีวิตในโลกโซเชียลและสื่อดิจิทัล และการร่วมมือกับบริษัทเอเจนซีโฆษณาระดับโลกจากประเทศอังกฤษอย่าง Winkreative ที่ก่อตั้งโดย Tyler Brulé บรรณาธิการบริหาร นิตยสาร Monocle ที่เข้ามามีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาและออกแบบภาพลักษณ์องค์กรใหม่ รวมถึงการสร้าง Identity ใหม่ ผ่านภาพยนตร์โฆษณา 4 เรื่อง 4 สโตร์ภายใต้คอนเซ็ปต์ “Living Well” หรือการใช้ชีวิตอย่างสมบูรณ์ บอกเล่าถึงประสบการณ์สุดพิเศษจากการใช้บริการของ CHANINTR โดยได้รับเกียรติจากลูกค้าระดับแนวหน้า ของประเทศไทย 4 ท่าน ได้แก่ คุณสุพรทิพย์ ช่างรังษี, คุณประนัปดา พรประภา, คุณประณิธาน พรประภา และคุณสรพจน์ เตชะไกรศรี ซึ่งสามารถรับชมได้ที่เว็บไซต์ chanintr.com/livingwell

KEEP IT AND MAKE IT LAST

ถ้าจะต้องเปรียบชีวิตเป็นอะไรสักอย่าง ผู้เขียนคิดว่าสิ่งปลูกสร้างน่าจะเป็นเรื่องใกล้เคียงและเห็นภาพที่สุด เพราะเมื่อมีการปลูกสร้างแล้ว เรื่องของการซ่อมแซมและการบำรุงรักษาจะมาตาม และวนเวียนอยู่ในชีวิตเรา เช่นนี้เรื่อยไป จนกว่าสิ่งที่เราปลูกสร้างจะผุพังและแตกสลายไป

ไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ผู้เขียนและเพื่อนร่วมงานอีกจำนวนหนึ่ง ต้องเดินทางไปทำงานที่ประเทศอังกฤษ สังเกตได้อย่างหนึ่งว่า ไม่ว่าจะเจอตึกรามบ้านช่องที่ทันสมัยมากเพียงใด ไม่ว่าจะเมืองนั้นๆ จะแวดล้อมด้วยผู้คน และบรรยากาศที่เราคิดว่า 'เท' แค่นั้นก็ตาม สิ่งที่ทำให้พวกเรางกกคล้องและโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเก็บภาพ อยู่บ่อยครั้งเสมอก็คือ ภาพตึกเก่า ก่อสร้างด้วยอิฐสีแดงสด ยืนตระหง่านผ่านกาลเวลามาเนิ่นนานนับร้อยปี ไม่ว่าจะในเมืองคาร์ดิฟฟ์ ลิเวอร์พูล หรือแมนเชสเตอร์ ความเก่าของตึกไม่ใช่เหตุผลเดียวที่จะหยุดสายตาเราได้ แต่ความเก่าก็เป็นเหตุผลสำคัญไม่ใช่น้อย ความเก่าที่ว่า อาจเป็นคำเดียวกับคำว่า คลาสสิก ที่หลายคนใช้กัน และสำหรับบางคน คำว่าเก่าหรือคลาสสิกที่ว่านั้น ก็ไม่ต่างอะไรกับคำว่าโบราณ เก่าเก็บ เอาเข้าจริง การเลือกใช้ คำกับสิ่งใด ก็แทบแยกไม่ออกจากการเลือกให้คุณค่ากับสิ่งนั้น ถ้าเราคิดว่าสิ่งนั้นเก่า โบราณ ไม่ทันสมัย ไม่เท หรืออะไรก็ตาม เราก็มักจะเลือกการทบทวนหรือทำลาย เพื่อสร้างสิ่งใหม่ที่มากกว่าขึ้นมาทดแทนความสดใหม่ อาจจะทำให้เรารู้สึกหิวหิว สดชื่น และแปลกตา แต่ความรู้สึกหนึ่งที่เราไม่อาจหาได้คือ ความหวนหวนอดีต หวนหา ไม่จำเป็นต้องโหยหาหรือคร่ำครวญให้อดีตย้อนกลับมา ไม่จำเป็นต้องดิ้นรนอยากกลับไปอยู่ในอดีต เพราะมัน เป็นไปไม่ได้ในทุกประการ เพียงแต่พื้นที่นั้นๆ ทำให้เรารู้สึกว่าครั้งหนึ่งเคยมีอดีตที่มีชีวิตชีวาอยู่ตรงนี้ มีผู้คนอยู่ ตรงนั้น มีลมหายใจของใครอยู่ตรงนั้น จริงอยู่ ที่เราใช้ชีวิตอยู่ในปัจจุบัน แต่การมองย้อนกลับไปในอดีตก็เป็น ปัจจัยสำคัญไม่แพ้กัน ไม่ว่าจะเรามองในฐานะร่องรอยทางประวัติศาสตร์ แนวทาง หรือกระทั่งบทเรียนที่ต้อง ศึกษาต่อไป

หลายเรื่องและหลายคนในชีวิต หนีไม่พ้นสังขรณ์ของการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ถ้าเรื่องนั้นๆ ไม่ได้สลัก สำคัญอะไรกับเรา การดับไปของสิ่งนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่เราต้องร่ำรอน ยึดยึด และผลอๆ เราอาจไม่ได้สังเกตเห็น ถึงการไม่มีของมันด้วยซ้ำ ต่างกับบางเรื่องและบางคนที่การอยู่หรือไปจะกระทบกระเทือนหัวใจของเราอย่าง รุนแรง เราจึงต้องทำทุกวิถีทางที่จะรักษา ซ่อมแซม และเก็บไว้ให้นานที่สุด เพราะเรารู้ว่าสิ่งนั้นมีความหมาย กับชีวิตอย่างไร และการไม่มีสิ่งนั้นให้เห็นอีกเลย มันจะเจ็บปวดแค่ไหน

การรักษาหลายอย่างให้คงเดิมไว้ อาจดูคล้ายคนยึดติดกับอดีต แต่ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าคนที่พยายามรักษา สิ่งนั้นไว้อย่างสุดชีวิต สุดหัวใจ ผู้เขียนเชื่อว่า ไม่ใช่เขาไม่รู้หรือกว่าวันหนึ่งก็จำเป็นต้องปล่อยมือจากสิ่งที่ พยายามเก็บกอดไว้ ไม่ใช่ไม่รู้ว่าจะปล่อยให้ย้อยลงได้ไว้จนสุดหัวใจ ก็ต้องปล่อยไปถ้ามันสุดมือคือว่า ถึงตอนนั้นแล้ว สิ่งที่สำคัญมากที่สุด อาจเป็นการที่เขาตอบคำถามตัวเองได้ว่า ได้สู้ทุกวิถีทางเพื่อรักษาไว้แล้วหรือยัง? แม้จะ ไม่มีทางครอบครองสิ่งใดได้ตลอดกาล แต่บางทีมนุษย์เราก็คงอยากแน่ใจว่า เราไม่ได้ปล่อยปลงละเลย และไม่ได้ ปล่อยให้หะไรต่อมิอะไรแตกสลายไป ทั้งที่เราสามารถดูแลได้ หากวันหนึ่งผู้เขียนมีโอกาสกลับไปเยือนในหลาย เมืองที่เคยไปอีกครั้ง แน่نونว่า วัน เวลา และผู้คน อาจเปลี่ยนแปลงไปมากมาย พื้นที่ตรงนั้นก็อาจเปลี่ยนไป จนจำไม่ได้ แต่อาคารเก่าสี่อู้นั้นเอง ที่จะเป็นหมุดหมายของความทรงจำทั้งหมด

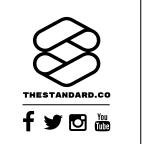
เหตุผลของการหลงเหลือบางสิ่งในอดีตไว้ ก็เพื่อเอาไว้บอกผู้คน หรือแม้แต่ตัวเราเองในอนาคตว่า ครั้งหนึ่ง... เราเคยผ่านมาตรงไหน หรือเคยมีใครอยู่ตรงนั้น ก็อย่างที่บอกว่า ไม่ใช่เพื่อโหยหา แต่บางทีเราก็แค่ไม่อยากลืม

วิไลรัตน์ เอ็มเอี่ยม
บรรณาธิการบริหาร
WILAIRAT.A@THESTANDARD.CO

VOL. 1 ISSUE 11
25 SEPTEMBER 2017

CHIEF EXECUTIVE OFFICER วงศ์กนก ชัยณรงค์สิงห์ **MANAGING DIRECTOR** นิติพัฒน์ สุขสวย **EDITOR-IN-CHIEF** วิไลรัตน์ เอ็มเอี่ยม **EDITOR-IN-CHIEF (CULTURE SECTION)** เจมิส เหลืองศุภรณ์ **EDITOR** ยศยอด คลังสมบัติ **WRITER** นิธินาฏ ปุโรภานนท์ **DESIGN DIRECTOR** วีระยุทธ คงเทศน์ **ART DIRECTOR** อองศ์นาฏ วิวัฒนานนท์ **SENIOR GRAPHIC DESIGNER** พรวิไล จิวงพุดชา **GRAPHIC DESIGNER** อรณิษฐ์ สุขเกษม **PROOFREADERS** สราญรัตน์ ไชยเกียรติ, ทวีภาภา ชันติศรีสกุล **MARKETING MANAGER** วิไลลักษณ์ โพธิ์ธนะกุล **ASSISTANT MARKETING MANAGER** พิมพ์นารา มีฤทธิ์ **CREATIVE MARKETING** ชลธร จารุสุวรรณวงศ์ **MAGAZINE MANAGER** สุรเชษฐ์ เรืองแสงระวี **PRODUCTION** ทศพล บุณยคง **PHOTOGRAPHERS** มลตา วงศ์เจริญ, วงศกร ยี่ดวง **ADVERTISING DIRECTOR** ศุภลักษณ์ เลิศกาญจนวัฒน์ **SENIOR ADVERTISING MANAGER** รัชญนัฏ นิสร์พัชรโรจน์ **ADVERTISING MANAGER** ภักธรวี ตั้งวิบูลย์กุล **ASSISTANT ADVERTISING MANAGERS** มาสสุภา เอี่ยมมงคลศิลป์, ภัสราดา พุ่มเจริญ, สุกัญญา แก้วชิงดวง, สุธิดา นรสปนัทธิพากร **MARKETING COORDINATOR** ศศิมา เหลืองศิริฉาย **DIGITAL MEDIA MANAGER** วิมลวรส รัชตทน

THE STANDARD เป็นนิตยสารแจกฟรีรายสัปดาห์ ห้ามจำหน่าย สงวนลิขสิทธิ์ การนำส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของนิตยสารไปใช้โดยไม่ได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ถือว่ามีความผิดทางกฎหมาย
เจ้าของ บริษัท เดอะสแตนดาร์ด จำกัด เลขที่ 23/100-102 ซอยสุขุมวิท 19 ถนนพหลโยธิน แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ 02 203 1142
แฟกซ์ 02 203 1143 **เว็บไซต์** WWW.THESTANDARD.CO **ISSN** 2586-8586
แยกสี บริษัท คลาสสิกสแกน จำกัด โทรศัพท์ 0 2291 7575 **พิมพ์** บริษัท โรงพิมพ์ตะวันออก จำกัด (มหาชน) โทรศัพท์ 0 2551 0533, 44
ภาพถ่าย AFP, SHUTTERSTOCK **พอนด์** KANIT โดย คัดสรร ดีมา

follow us on

95%

ของผู้ใช้พึงพอใจ
ถึงความเปลี่ยนแปลง
ของผิวที่แลดู
กระจ่างใส**

WHITE REGENERATION

เผยผิวสว่างกระจ่างใส
จากภายในชั้นผิว* สัตว์สาวเกาหลี
MADE IN KOREA

collagen

by watsons

shop at watsons.co.th

 A member of CK Hutchison Holdings

*ผิวชั้นนอก Epidermis

**ทดสอบความพึงพอใจจากกลุ่มตัวอย่างผู้หญิงจำนวน 40 คน
ระยะเวลา 3 วัน สำหรับทดลองสินค้า Collagen by Watsons
White Regeneration Instant Finishing Cream

only at

watsons

พบกับนิตยสาร
THE STANDARD
ได้ทุกวันจันทร์
เวลา 17.00 น.
ที่ สถานีรถไฟฟ้า
BTS 11 สถานี

- SIAM D01
- CHIT LOM E1
- PHLOEN CHIT E2
- ASOK E4
- PHROM PHONG E5
- VICTORY MONUMENT N3
- ARI N5
- MO CHIT N8
- SALA DAENG S8
- CHONG NONSI S3
- SAPHAN TAKSIN S6

และที่ ร้านกาแฟสตาร์บัคส์
200 สาขาทั่วกรุงเทพฯ

FIND US AT

อ่าน THE STANDARD ออนไลน์ ได้ที่ THESTANDARD.CO

f THESTANDARDTH

THESTANDARDTH

THESTANDARDTH.IG

THESTANDARDTH

ภาพ shutterstock

NEWS

INSPIRING STORIES OF GREAT GLOBAL IMPACT

ร้านปลอดพลาสติกเปิดให้บริการในลอนดอน / จัดงานศิลปะมาจัดแสดงที่สนามบิณฑบาต

GLOBAL CHANGE

FINLAND

ฟินแลนด์ใช้ บล็อกเชนเปลี่ยน ชีวิตผู้อพยพ

ผู้อพยพซึ่งหลังไหลเข้ามาในประเทศทางยุโรป ล้วนมีปัญหาเรื่องอัตลักษณ์บุคคล เป็นเพราะ พวกเขาไม่มีถิ่นฐาน ไม่มีการรับรองอัตลักษณ์ ใดๆ จากรัฐบาล รวมถึงไม่สามารถทำธุรกรรมทางการเงิน และไม่มีเงินด้วย บริษัทสตาร์ทอัพของฟินแลนด์ที่ชื่อว่า MONI จึงได้ร่วมมือกับหน่วยงานที่ให้บริการเกี่ยวกับผู้อพยพของฟินแลนด์แก้ไขปัญหาดังกล่าว ด้วยการออกเดบิตการ์ดที่มีเงินในบัตร หรือระบบฟรีเฟดให้กับผู้อพยพที่ลี้ภัยมาอยู่ที่ฟินแลนด์ และใช้ระบบบล็อกเชนมาช่วยในการระบุตัวตนของผู้ถือบัตร แยกแยะตัวตนของผู้ใช้งานได้ ทำให้ไม่มีการใช้ข้อมูลใดๆ ซ้ำกัน ด้วยเหตุนี้ในอนาคตจะสามารถตรวจสอบผู้ถือบัตรได้แจ้งทางรัฐบาลฟินแลนด์ก็ยังสามารถตรวจสอบการใช้เงินของผู้ถือบัตรได้อีกด้วย

gaw arcticstartup.com

UK

เปลี่ยนขยะเป็นเฟอร์นิเจอร์สุดเก๋

เฟอร์นิเจอร์ดีไซน์เก๋และรักษ์โลก ไอเดียแบบนี้ไม่ได้มีแต่ในฝัน เพราะ Pentatonic แบรנדเครื่องเรือนสัญชาติอังกฤษทำได้ และปล่อยเฟอร์นิเจอร์สุดยั่งยืนเข้าสู่ตลาดเรียบร้อยแล้ว ที่สำคัญคือ ตั้งเตี้ยเก๋ๆ เหล่านี้ทำมาจาก 'ขยะ' ทั้งหมด และด้วยวิธีคิดที่ไกลเกินกว่าการรีไซเคิลแบบเดิมๆ Pentatonic เปลี่ยนขวดพลาสติกที่แบนจนหมดรูปให้กลายเป็นเก้าอี้ ขยะอย่าง CD หรือ DVD กลายร่างเป็นโต๊ะทำงาน แก้วกาแฟบุบปู้ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของโต๊ะกาแฟ หน้าจอสมาร์ทโฟนกลายเป็นแก้วน้ำทรงสวย เฟอร์นิเจอร์จากขยะซึ่งถูกออกแบบให้แยกชิ้นส่วนและประกอบร่างได้โดยไม่ต้องใช้ตัวช่วยจำพวกกาวหรือเรซิน คือสิ่งที่ Pentatonic นำเสนอ ที่มากกว่านั้นคือ เมื่อไรก็ตามที่เราใช้เฟอร์นิเจอร์เหล่านี้จนเบื่อแล้ว สามารถส่งกลับคืนให้ Pentatonic นำไปถอดออกและปรับเปลี่ยนให้เป็นเครื่องใช้อย่างอื่นๆ ต่อไป ทั้งเก้าอี้ สบาย รักสุขภาพ ยั่งยืน และไม่สูญเสียเปล่า น่าสนใจใช่ไหมล่ะคลิกไปดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.pentatonic.com

gaw pentatonic.com

MOST READ ON THE STANDARD.CO

1. บัตรคนจนมาแล้ว! แจกเงินตัดบัตร ช้ออะไรก็ได้เดือนละ 200-300 บาท เริ่มใช้ได้ 1 ต.ค. นี้ **พลวุฒิ สงสุภา**
2. เปิดใจ 'จิตอาสา' พิธีถวายพระเพลิง พระบรมศพ หลังลงทะเลเย็น วันแรกก็วิ่งเต็มจนลับ! **พลวุฒิ สงสุภา**
3. 'วรงค์ เดชกิจวิกรม' ภาครัตน์' ความจริง ความหวัง อนาคตนิติราษฎร์ ในสังคมแบ่งปึก **sunrs วงษ์ปัญญา**
4. คู่มือตัดสินใจ iPhone X น่าซื้อ หรือไม่? ผ่านหลัก ความเห็นผู้รู้ วงการไอที **ปณชัย อารีเพิ่มพูน**

ESTONIA

เอสโตเนีย ประเทศเล็กๆ ที่ใช้เทคโนโลยีได้อย่างยิ่งใหญ่

เอสโตเนียกำลังวางแผนจะออกสกุลเงินดิจิทัลประจำชาติของตัวเอง ในชื่อ Estcoin และเอสโตเนียนี้แหละเป็นประเทศแรก ที่นำเทคโนโลยี E-Residency มาใช้ (ผู้ใช้ต้องสมัครเป็นพลเมืองของประเทศก่อน เมื่อได้รับการอนุมัติ ก็จะสามารถเข้าถึง การใช้บริการของรัฐผ่านระบบออนไลน์ได้) หลังประกาศเอกราชในปี 1991 เทคโนโลยีก็เข้ามาปฏิบัติประเทศเกือบทั้งหมด พอถึงปี 1997 ทุกโรงเรียนในเอสโตเนียสามารถเรียนผ่านระบบออนไลน์ได้ ปี 2002 รัฐบาลเอสโตเนียอนุมัติให้มีการติดตั้ง ระบบไฟ-ไฟเกือบทั่วประเทศ จากนั้นในปี 2007 เอสโตเนียยังเป็นประเทศแรกที่ลงคะแนนเลือกตั้งผ่านระบบอินเทอร์เน็ต โดยในปี 2012 มีการวางระบบไฟเบอร์ออปติก คนในเอสโตเนียสามารถใช้บริการจากภาครัฐผ่านระบบออนไลน์ได้เกือบ 99% อีกทั้งกรุงทาลลินน์ เมืองหลวงของเอสโตเนียก็เป็นฮับของสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีด้วย และเมื่อใครยังไม่รู้ เราจะ บอกว่า Skype ก็ถือกำเนิดขึ้นที่เอสโตเนียนี่เอง

CHINA

จีนวางแผนทำรถไฟ ที่เร็วกว่าเครื่องบินถึง 4 เท่า

จีนอาจเป็นประเทศที่เราต้องจับตามองเรื่องเทคโนโลยีและนวัตกรรมเป็นประเทศต่อไป เนื่องจากมีเรื่องมาให้เราฟังได้เรื่อยๆ โดยล่าสุดองค์กรด้านวิทยาศาสตร์ ยานอวกาศของจีน หรือ China Aerospace Science and Industry Corporation (CASIC) ประกาศว่าจะทำรถไฟที่มีความเร็วกว่าเครื่องบินถึง 4 เท่า เร็วกว่ารถไฟ หัวกระสุน 10 เท่า ที่สำคัญยังมีความเร็วเหนือเสียงถึง 3 เท่า หรือระดับซูเปอร์โซนิค เลยก็ว่าได้ นั่นเท่ากับว่าโดยทฤษฎีแล้ว รถไฟดังกล่าวจะทำความเร็วได้มากถึง 400 กิโลเมตรต่อชั่วโมง จึงได้ชื่อว่า รถไฟบินได้ หรือ Flying Train ไปโดยปริยาย ซึ่งเทคนิคและกระบวนการทำงานของมันนั้นได้ชื่อว่าคล้ายกับระบบ Hyperloop ที่ อีลอน มัสก์ เคยพูดไว้ในปี 2013 อีกด้วย จากโปรเจกต์ที่ล้ำมากดังกล่าว ก็น่าจะ ทำให้ CASIC เป็นเจ้าของสิทธิบัตรมากถึง 200 รายการ

UK

ร้านปลอดพลาสติก เปิดให้บริการในลอนดอน

พลาสติกกลายเป็นขยะเจ้าปัญหาที่กำลังสร้างมลพิษทั่วโลก ปัจจุบันมีขยะพลาสติกอยู่เกือบ 5,000 ล้านตัน กระจายอยู่บนโลกใบนี้ และคาดว่าจะเพิ่มเป็น 2 เท่าในปี 2050 ในขณะที่ปัจจุบันมีการนำบรรจุภัณฑ์ที่ทำจากพลาสติกกลับมาใช้ใหม่เพียงร้อยละ 14 เท่านั้น ที่ร้าน Bulk Market ในกรุงลอนดอน ไม่มีการใช้พลาสติกใดๆ ไม่มีบรรจุภัณฑ์พลาสติก ไม่มีผลิตภัณฑ์พลาสติก และไม่มีการใช้ถุงพลาสติก ร้านนี้ขายสินค้ากว่า 300 รายการ ทั้งขนมปัง เค้ก พาสต้ารูปแบบต่างๆ และสมุนไพร รวมทั้งกระดาษชำระ แปรงสีฟันไม้ไผ่ และอาหารสุนัข สินค้าทุกอย่างจะห่อด้วยกระดาษ บรรจุลงในถุง หรือขวดโหลที่ลูกค้านำมาเอง วิธีนี้อาจจัดปัญหาขยะได้ไม่หมดสิ้น แต่คงสร้างแรงบันดาลใจให้คนหันมาใช้พลาสติกน้อยลงบ้าง

5. นักวิจัยไทย ค้นพบเห็ดรฟสเฟีย สายพันธุ์ใหม่ของโลก ที่จังหวัดเชียงใหม่ **ณรงค์กร มโนจันทร์เพ็ญ**

6. แบนกชาติเปิดตัว 'QR Code มาตรฐาน' จุดเปลี่ยนประเทศไทยสู่สังคมไร้เงินสด? **ปิยวง อรุณเกียรติวงโร**

7. ศรีสะเกษ ชนเผ่าอ็อก โรมัน ยกที่ 4 ป้องกันแชมป์โลก ครั้งแรกไว้ได้สำเร็จ **ดิษยุวัฒน์ รณบุญชัย**

8. เพิ่มภาษี asswสามิต ราคาเหล่า-บุหรื ฟุ้ง! ลดการบริโภค ได้จริงไหม **เอกพล ussลือ**

9. ตาย 13 เมือง อัมพต เออร์ริเคน 'เออร์ริมา' มุ่งหน้า เข้าฝั่งอเมริกา รัฐประกาศให้พวยพ **วชิรวิชญ์ กิติชาติภพวัฒน์**

10. iPhone X ไร้ปุ่มโฮม ปลดล็อก ด้วยใบหน้า ชาร์จไร้สาย เพิ่มลูกเล่น Animoji พร้อมสรุปไฮไลต์เด่นในงาน **ปณชัย อาร์เพ็ญวง**

อ่านบทความได้ที่ **THESTANDARD.CO**

NEW ZEALAND

อย่าปล่อยให้ อาหาร กลายเป็น ขยะไร้ค่า

รู้กันหรือไม่ว่า หนึ่งในปัญหาสังคมเรื่องหลักๆ ของประเทศนิวซีแลนด์คือเรื่อง 'ขยะอาหาร' มีรายงานว่า ประชากรแดนกีวีทิ้งขยะอาหารโดยประมาณ 120,000 ตันต่อปี คิดเป็นมูลค่าถึง 625 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ส่วนทั่วโลกมีการประมาณการออกมาว่า น้ำหนักรวมของขยะอาหารสูงถึง 1.3 พันล้านตันทีเดียว เป็นเรื่องน่าเศร้าที่โลกเรามีขยะอาหารปริมาณมากขนาดนี้ แต่ก็ยังมีผู้คนอีกจำนวนมากที่ต้องเข้านอนด้วยความหิวโหยทุกคืน นี่จึงเป็นที่มาของ Free Store ที่ให้บริการอาหารฟรีๆ โดยนำอาหารส่วนเกินจากซูเปอร์มาร์เก็ตและร้านเบเกอรี่ประมาณ 65 ร้าน ในกรุงเวลลิงตัน ซึ่งเดิมจะถูกทิ้งเปล่าทำให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่ยังต้องการ โมเดลของ Free Store นั้นช่วยประหยัดเงินค่าอาหารได้มากถึง 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อปี ปัจจุบันมี Free Store ทั้งหมด 4 แห่งในนิวซีแลนด์ และมีแนวโน้มเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ เพียงมีพื้นที่เล็กๆ อาหารส่วนเกินจากบางแห่ง คนที่ต้องการและกลุ่มอาสาสมัครที่ยินดีจะผลัดเปลี่ยนกันมาดูแลร้าน ทั้งขยะ และความหิวโหยก็คงค่อยๆ ลดน้อยลงได้

ภาพ Shutterstock

ภาพ Shutterstock

USA

หน่วยงานด้าน สาธารณสุขชี้ นอนให้พอ ดีต่อสุขภาพ

BIG CHANGE

ภาพ AFP

เทคโนโลยีโทรนเปลี่ยนชีวิตที่แอฟริกา

หลายประเทศในทวีปแอฟริกากำลังเปิดรับให้ธุรกิจโทรนเข้ามามีส่วนสำคัญ เช่น ด้านการแพทย์ วัคซีน เป็นประเทศแรกในทวีปนี้ที่มีบริการขนส่งด้วยโทรน โดยสิ่งที่ล่าเสียงไปยังจุดหมายคือ 'เลือด' ที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อผู้ป่วย สามารถย่นระยะเวลาขนส่งจากเดิม อาจจะหลายชั่วโมง เหลือเพียงไม่เกิน 30 นาที

GLOBAL NUMBERS

11ft.

ความลึกของห้องหลบภัยสงคราม - นิวเคลียร์ถูกฝังอยู่ใต้ดิน เป็นนวัตกรรมที่กำลังขายดีในสหรัฐฯ ราคาแตกต่างกันไปตามขนาดและความสะดวกสบาย เช่น Micro Bunker ราคา 39,500 เหรียญสหรัฐฯ กว้าง 96 ตารางฟุต มีเตียง 2 ชั้น คริววี และห้องน้ำ และขนาดที่ใหญ่ที่สุดเท่ากับบ้านทั่วไป เพียงแต่ไม่มีหน้าต่างเท่านั้น

ภาพ AFP

350km/h

ความเร็วสูงสุดต่อชั่วโมงของรถไฟความเร็วสูงขบวนแรกของอินเดีย ในเส้นทางยาว 500 กม. เชื่อมระหว่างเมืองอาห์เมดาบัดและนครมุมไบ ย่นระยะเวลาการเดินทางเหลือเพียง 3 ชั่วโมงจากปัจจุบัน 8 ชั่วโมง ขณะนี้อยู่ระหว่างการก่อสร้าง โดยญี่ปุ่นสนับสนุนด้านเงินทุน คาดว่าจะแล้วเสร็จในเดือนสิงหาคม ปี 2022

สุขภาพดีเกิดจากการกินอยู่ที่ถูกสุขอนามัย และการนอนคือ ปัจจัยสำคัญต่อมนุษย์ทุกคน เราทราบกันดีว่าโดยหลักๆ ช่วงเวลาพักผ่อนที่เหมาะสมคือ 1 ใน 3 ของแต่ละวัน และ 8 ชั่วโมง เป็นตัวเลขอ้างอิงที่เรายึดถือ โดยอาจลดหลั่นได้บ้างตามความเหมาะสม แต่คนวัยผู้ใหญ่ทั่วโลกกว่าร้อยละ 40 นอนน้อยกว่าที่ควร จนมีผลเสียต่อสุขภาพ ไม่ว่าจะเป็นด้วยเหตุผล มีเวลาไม่เพียงพอ หรือป่วยเป็นโรคนอนไม่หลับ ก็อาจส่งผลให้เป็นโรคความดันโลหิตสูง ระบบภูมิคุ้มกันอ่อนแอ และน้ำหนักเพิ่ม ศูนย์ป้องกันและควบคุมโรคของสหรัฐอเมริกาออกมาประกาศว่า ภาวะนอนไม่พอกำลังเป็นโรคระบาดทางสาธารณสุข และเรียกร้องให้ชาวอเมริกันหันมาให้ความสำคัญกับการนอนแบบจริงๆ จังๆ เป็นความจำเป็นแบบเร่งด่วนอันดับต้นๆ พร้อมกันนี้ยังกำหนดปริมาณการนอนที่เหมาะสมในแต่ละช่วงวัย จากข้อมูลของมูลนิธิการนอนแห่งชาติ (National Sleep Foundation) เราขอถือโอกาสทบทวนตัวเลขให้ผู้อ่านนำไปปฏิบัติตามดังนี้ เด็กแรกเกิด (0-3 เดือน) 14-17 ชม., ทารก (4-11 เดือน) 12-15 ชม., วัยเตาะแตะ (1-2 ขวบ) 11-14 ชม., วัยก่อนเรียน (3-5 ปี) และวัยเรียน (6-13 ปี) 10-13 ชม., วัยรุ่น (14-17 ปี) 8-10 ชม., วัยผู้ใหญ่ตอนต้น (18-25 ปี) และวัยผู้ใหญ่ (29-64 ปี) 7-9 ชม., วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 7-8 ชม.

ส่วนมาลาวิก็ใช้โดรนเพื่อส่งและรับผลตรวจเชื้อเอชไอวี ช่วยให้การวินิจฉัยและรักษาเป็นไปอย่างรวดเร็ว บางประเทศใช้โดรนตรวจจับการกระทำผิดต่างๆ เช่น สตาร์ทไฟจากมอเตอร์โกปัดมาซอพต์แวร์ที่ใช้โดรนตรวจจับประมงผิดกฎหมาย ขณะที่แอฟริกาใต้ใช้เทคโนโลยีนี้เฝ้าระวังผู้บุกรุกล่าสัตว์ในเขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า คาดว่าตลาดอากาศยานไร้คนขับระดับโลกจะแตะ 127,000 ล้านเหรียญสหรัฐ ในปี 2020

4003 ภาพ AFP

ระยะห่างระหว่างจุดเกิดเหตุลอบดักไม้หลุมพอง ซึ่งเป็นไม้หายากขนาด 2 คนโอบ อายุประมาณ 140-150 ปี ในเขตป่าสงวน กับที่ทำการหน่วยพิทักษ์ป่าน้ำตกสายรุ้ง ทั้งที่อยู่ในพื้นที่ป่าต้นน้ำ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเทือกเขาบรรทัด จ.ตรัง ชาวบ้านร้องว่างานนี้เจ้าหน้าที่อาจมีเอี่ยว เพราะจุดเกิดเหตุอยู่ใกล้ที่ทำการพิทักษ์ป่ามาก ไม่มีทางที่จะไม่ได้ยินเสียงแน่นอน

30,000

จำนวนจุดอินฟราเรดที่ใช้ระบุการจอดจำใบหน้าเจ้าของรถ แม้อยู่ในที่มืดของ iPhone X ระบบดังกล่าวได้รับการพัฒนาขึ้นมาแทนการสแกนลายนิ้วมือ ซึ่งมีแนวโน้มจะถูกปลอมแปลงได้ง่ายกว่า แน่นนอนว่าเทคโนโลยีใหม่ก็มาพร้อมราคาที่สูงขึ้นเช่นกัน

NETHERLANDS

จับงานศิลป์ มาจัดแสดง ที่สนามบิน

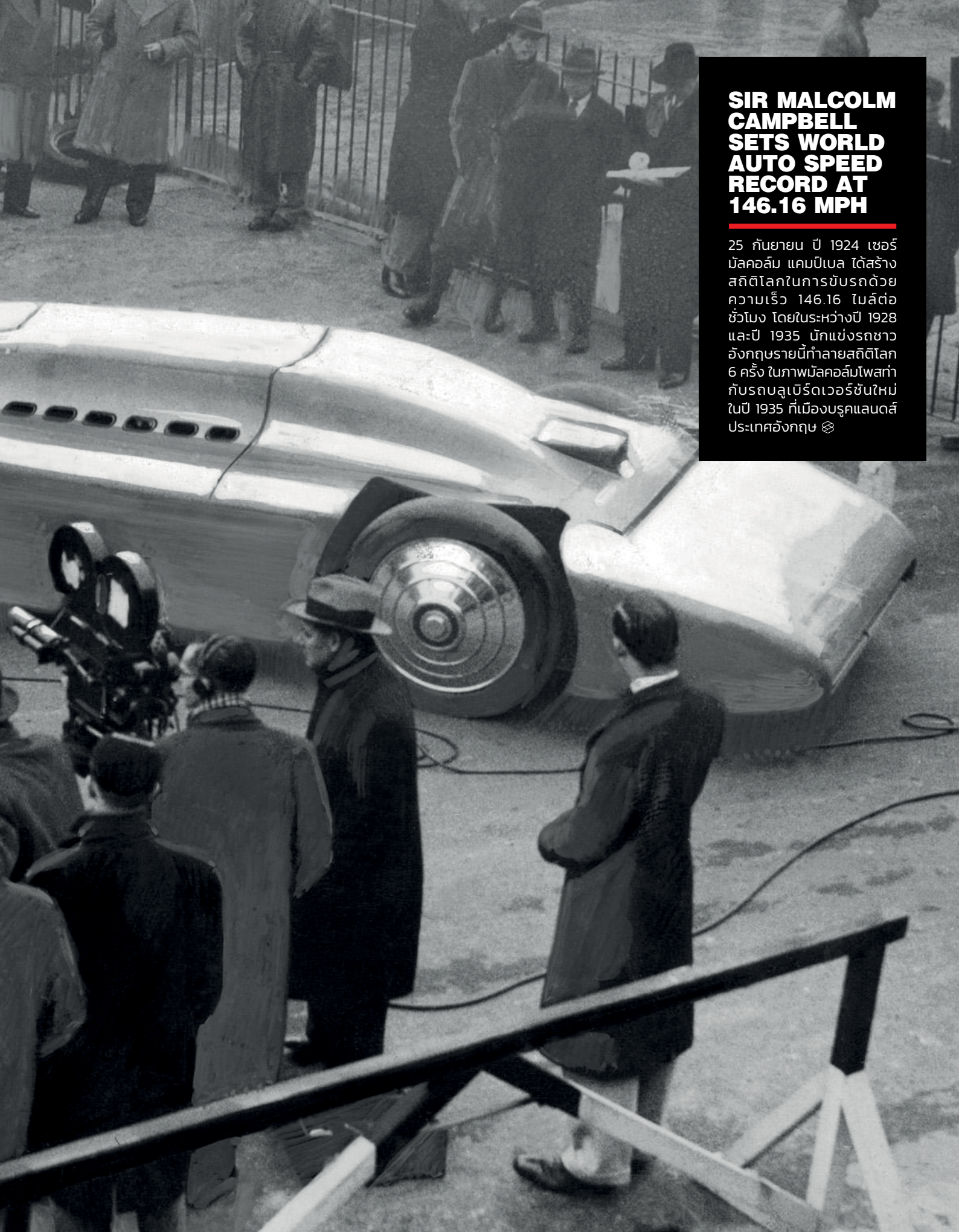
ภาพ apollo-magazine.com

การเสฟงานศิลป์สร้างความจรรโลงใจได้มากโข แต่สภาพชีวิตที่เร่งรีบอาจทำให้เราไม่มีเวลาสำหรับความสุนทรีย์มากนัก สนามบินสตึปโฮลในกรุงอัมสเตอร์ดัม มาแนวเก๋กว่าใคร ด้วยการออกแบบสายพานลำเลียงกระเป๋าผู้โดยสารให้เป็นพื้นที่จัดแสดงนิทรรศการงานศิลป์ครั้งแรกของโลก ณ สายพานหมายเลข 16 โถง 3 เป็นงานที่กำกับดูแลโดยพิพิธภัณฑท์ไรจ์คส์ (Rijks) อันเลื่องชื่อหนึ่งในภาพที่นำมาจัดแสดงคือ ผลงานในปี 1642 ที่โด่งดังที่สุดของเรมแบรนต์ท์ ชื่อ Night Watch และผลงานของศิลปินรายอื่นๆ อย่าง โยฮันเนิส เฟอร์เมร์, วินเซนต์ แวนโก๊ะ และปีต โมนดริยาน โดยก่อนหน้านั้นพิพิธภัณฑท์ไรจ์คส์กลับมาเปิดในสนามบินนี่อีกครั้ง แถวบริเวณฮอลล์แลนด์ บูเลอวาร์ด หรือส่วนที่มีการปรับปรุงใหม่ระหว่างเลนจ์ 2 และ 3 มีการจัดแสดงภาพเขียนจากศิลปินดังๆ สัญชาติดีดท์ธ์ เอาใจผู้โดยสารทั้งขาเข้าและขาออกที่ชอบงานศิลปะ โดยไม่เก็บค่าเข้าชมแต่อย่างใด

IN HISTORY

תמונה AFP

**SIR MALCOLM
CAMPBELL
SETS WORLD
AUTO SPEED
RECORD AT
146.16 MPH**

25 กันยายน ปี 1924 เซอร์
มัลคอล์ม แคมป์เบล ได้สร้าง
สถิติโลกในการขับรถด้วย
ความเร็ว 146.16 ไมล์ต่อ
ชั่วโมง โดยในระหว่างปี 1928
และปี 1935 นักแข่งรถชาว
อังกฤษรายนี้ทำลายสถิติโลก
6 ครั้ง ในภาพมัลคอล์มโพสท่า
กับรถลูเบอร์ดีเวอร์ชันใหม่
ในปี 1935 ที่เมืองบรูคแลนด์ส์
ประเทศอังกฤษ 🇬🇧

COVER STORY

ภาพ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ วัดอรุณราชวราราม กอ.สอ.19.2.1/1

BEFORE

จากสถานะวัดราชภัฏธรรมดาในสมัยอยุธยา วัดแจ้งยกระดับกลายเป็นวัดสำคัญที่มีอาณาเขตอยู่ในพระราชวังหลวง สมัยธนบุรี ก่อนจะกลายเป็นวัดหลวงเมื่อเข้าสู่ยุครัตนโกสินทร์ และได้ชื่ออย่างเป็นทางการว่า วัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร มาจนถึงปัจจุบัน

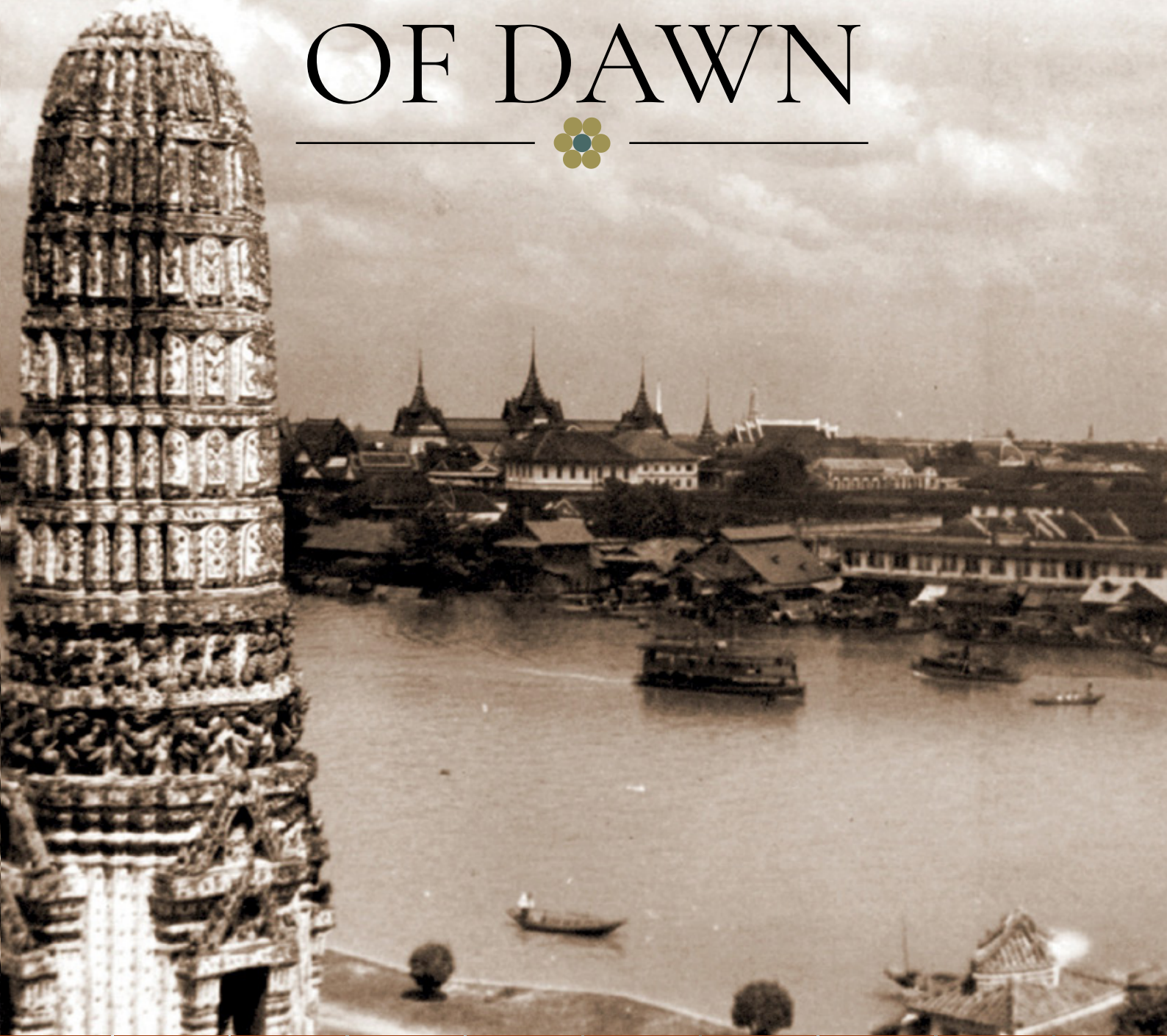
นับเนื่องจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน วัดแห่งนี้ผ่านขั้นตอนการบูรณปฏิสังขรณ์น้อยใหญ่ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่มีครั้งใดจะสร้างกระแสนี้เท่าการบูรณะครั้งปัจจุบัน ที่เป็นประเด็นร้อนในแวดวงโบราณคดีและสถาปัตยกรรมมาตั้งแต่กลางเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา

THE STANDARD พาคุณย้อนเวลากลับไปรื้อฟื้นความเป็นมาและความสำคัญของศาสนสถานคู่บ้านคู่เมืองแห่งนี้ พร้อมแจกแจงทัศนะจากสองฝั่งของความขัดแย้ง เพื่อให้คุณตัดสินใจว่างานบูรณะครั้งที่กำลังจะครบกำหนดตามสัญญาในเดือนตุลาคมนี้ เป็นก้าวที่พลาดในหน้าประวัติศาสตร์ศิลปะ หรือการจุดประเด็นเพื่อโจมตีแบบที่เห็นกันตลอด 4-5 อาทิตย์ที่ผ่านมา เป็นการวิจารณ์ไปตามกระแสโดยไม่อยู่บนพื้นฐานของความรู้ในเชิงช่างกันแน่

SUNRISE

THE HISTORY OF THE TEMPLE OF DAWN

วัดอรุณราชวราราม ราชวรมหาวิหาร ไม่ใช่วัดที่สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 2 แบบที่สื่อหลายสำนักรายงาน ในช่วงที่เกิดกระแสประท้วงการบูรณะพระปรางค์ตั้งแต่กลางเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา

วัดริมน้ำเจ้าพระยาฝั่งธนบุรี ณ ปากคลองบางกอกใหญ่แห่งนี้ เป็นวัดโบราณ สร้างขึ้นในสมัยอยุธยา จากการสืบค้นประวัติ ว่ากันว่าเดิมเรียกวัดมะกอก ต่อมามีการสร้างวัดขึ้นอีกวัดหนึ่งในตำบลเดียวกัน ที่คลองบางกอกใหญ่ ชาวบ้านเรียกวัดที่สร้างใหม่ว่า วัดมะกอกใน (วัดนवलนรดิศ) วัดมะกอกเดิมซึ่งอยู่ปากคลองบางกอกใหญ่จึงมีชื่อที่คุ้นเคยกันในละแวกนั้นว่า วัดมะกอกนอก ไปโดยปริยาย

แต่ชื่อที่คุ้นหูคุ้นปากคนไทยมากกว่าวัดมะกอกคือ วัดแจ้ง ที่มาของชื่อนี้เคยมีความเชื่อว่า เมื่อครั้งสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชทรงยกกรุงธนบุรีขึ้นเป็นราชธานีสยาม ในปี พ.ศ. 2310 พระองค์เสด็จมาถึงหน้าวัดนี้ตอนรุ่งแจ้ง จึงพระราชทานชื่อใหม่ว่า วัดแจ้ง อย่างไรก็ตามมีหลักฐานหักล้างว่าความเชื่อนี้ไม่ถูกต้อง เพราะในวรรณกรรมสมัยอยุธยาเรื่อง *เพลงยาวนายภิรมเสน* มีคำบรรยายการเดินทางจากอยุธยาไปยังเพชรบุรี ระบุชื่อวัดนี้ไว้ว่าวัดแจ้งตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว

ภาพ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ วัดอรุณราชวราราม กอ.สบ.19.2/1

ความสำคัญของวัดอรุณฯ

รู้หรือไม่ วัดแห่งนี้เคยเป็นที่ประดิษฐานพระแก้วมรกต หรือพระพุทธรูปงามณีรัตนปฏิมากร วัดแจ้งถือเป็นวัดราษฎร์ หรือ 'วัดชาวบ้าน' ธรรมดาในสมัยอยุธยา แต่เมื่อครั้งสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระราชวังที่ประทับ หลังจากทรงสถาปนากรุงธนบุรีเป็นราชธานีแห่งใหม่ ทรงใช้ป้อมวิชัยประสิทธิ์ทางฝั่งตะวันตกเป็นที่ตั้งพระราชวัง จากนั้นมีการขยายเขตพระราชฐาน จนวัดแจ้งกลายเป็นวัดภายในพระราชวัง เช่นเดียวกับวัดพระศรีสรรเพชญ์ในสมัยอยุธยา วัดแห่งนี้จึงยกระดับเป็นวัดในวังหลวง มีความสำคัญที่สุดในสมัยกรุงธนบุรี

เมื่อมีการอัญเชิญพระพุทธรูปงามณีรัตนปฏิมากรจากเวียงจันทน์ ในปี พ.ศ. 2322 วัดอรุณฯ ได้รับเลือกให้เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองอยู่นานถึงปี พ.ศ. 2327 ก่อนที่พระแก้วมรกตจะย้ายไปประดิษฐานที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ 1) มีการย้ายเมืองหลวงมายังกรุงเทพฯ สถานะของวัดจึงลดความสำคัญลงบ้าง สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทร ได้เสด็จมาประทับที่พระราชวังเดิม และได้ทรงปฏิสังขรณ์วัดแจ้งใหม่ทั้งวัด แต่ยังไม่ทันสำเร็จก็สิ้นรัชกาลที่ 1 สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทร ได้เสด็จขึ้นครองราชสมบัติเป็นพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ 2) ต่อมาพระองค์ทรงบูรณปฏิสังขรณ์วัดแจ้ง และพระราชทานนามใหม่ว่า 'วัดอรุณราชวราราม'

ต่อมาทรงมีพระราชดำริที่จะเสริมสร้างพระปรางค์หน้าวัดให้สูงขึ้น แต่สิ้นรัชกาลเสียก่อน จนถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) โปรดเกล้าฯ ให้เสริมพระปรางค์ขึ้น และทรงให้ยืมมงกุฎที่หล่อสำหรับพระพุทธรูปทรงเครื่องที่จะเป็นพระประธานวัดนางนองมาติดต่อบนยอดนาคคู่ วัดแจ้งจึงกลับมามีสถานะเป็นวัดสำคัญแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

ในสมัยรัชกาลที่ 4 ทรงมีพระบรมราชดำริให้บูรณปฏิสังขรณ์วัดอรุณราชวรารามหลายรายการ และให้อัญเชิญพระบรมอัฐิของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย มาบรรจุไว้ที่พระพุทธรูปของพระประธานในพระอุโบสถด้วย เมื่อการปฏิสังขรณ์เสร็จสิ้นลง จึงพระราชทานนามวัดใหม่ว่า 'วัดอรุณราชวราราม' กลายเป็นชื่อทางการของวัดแห่งนี้มาจนถึงปัจจุบัน

ภาพ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ วัดอรุณราชวรารามและแม่น้ำเจ้าพระยา กอ.สบ.19.2/1

คติสัญลักษณ์ในเชิงสถาปัตยกรรม ของวัดอรุณฯ

จากสถานะวัดราชวรวิหารในสมัยอยุธยา จนกลายมาเป็นวัดหลวงประจำกรุงรัตนโกสินทร์ วัดริมแม่น้ำแห่งนี้มีคติสัญลักษณ์ซ่อนอยู่ในสถาปัตยกรรมมากมาย หนึ่งในผู้ที่ศึกษาวัดอรุณฯ ในเชิงคติสัญลักษณ์คือ รองศาสตราจารย์ ชาติตรี ประทีคนนทการ อาจารย์ประจำคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

“เรื่องนี้เป็นที่รับรู้กันชัดเจนตั้งแต่อดีต ไม่ใช่เฉพาะไทยด้วยนะครับ อย่างเช่นพระปรางค์ที่เขมร คือภาพจำลองของภูเขาศักดิ์สิทธิ์ในทางศาสนา เพราะฉะนั้นองค์ประกอบของสถาปัตยกรรมในอดีต ไม่ว่าจะเป็นอินทรีหรือพญายักษ์หรือสมัยไหน มีเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว” อาจารย์ชาติตรีเล่าถึงความสำคัญของโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมของวัดส่วนใหญ่

ผู้แต่งหนังสือ *คติสัญลักษณ์และการออกแบบวัดอรุณราชวราราม* เสริมว่า “เอกสารหลักฐานอื่นๆ ก็ชี้ชัดอยู่แล้วว่า การสร้างพระปรางค์ในชนบทไทย หรือในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ ก็จะหมายถึงภูเขา ถ้าเจดีย์ก็หมายถึงที่บรรจุพระพุทธรูปธาตุของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“ยอดแหลมแบบหนึ่งก็จะแสดงว่าเป็นปราสาทหรือวิมาน เพราะฉะนั้นสิ่งพวกนี้มันมีการสืบทอดส่งต่อกันมา ดังนั้นเวลาเราเห็นพระปรางค์ ในทางประเพณี เราทราบดีอยู่แล้วว่าเป็นภูเขา และเมื่อประกอบกับรูปปฏิมากรรมประดับ เช่น พระอินทร์ทรงช้างเอราวัณ ก็ชัดเจน และยังไปดูรายละเอียดเรื่องการซ้อนชั้นที่มันเท่ากับคัมภีร์ เรื่องราวและองค์ประกอบอื่นๆ ที่รายรอบ ทั้งยังมีพระปรางค์ทิศ ซึ่งก็เหมือนลัทธิขงจื๊อหรือเขาเตี้ยๆ ที่ล้อมเขาพระสุเมรุอีกที มันชี้ไปในเรื่องเดียวกันหมด”

แน่นอนว่าคนที่ศึกษาเรื่องสถาปัตยกรรม ศิลปกรรมไทย หรือโบราณคดีจะชมวัดอรุณฯ ได้ลึกซึ้งกว่าคนทั่วไปที่อาจจะมองว่างาม หรือเอาไว้ถ่ายรูป

“ถ้าเราไปเดินชมโดยมีความรู้ตรงนี้ เราจะรู้สึกเหมือนเดินเข้าไปในเขาพระสุเมรุ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ก็จะได้ประสบการณ์อีกแบบหนึ่ง” อาจารย์ชาติตรีชี้ให้เห็นว่าแต่ละวัดมีเรื่องราวลึกซึ้งซ่อนอยู่ “ส่วนใหญ่จะเล่าเรื่องที่เหมือนหรือคล้ายกัน แต่วิธีการนำเสนอจะต่างกัน”

ภาพ สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ พระปรางค์วัดอรุณราชวราราม ชสว2/O228

ความโดดเด่นในฝีมือช่าง

เมื่อเปรียบเทียบกับวัดหลักๆ ไม่ว่าจะในสมัยใด วัดอรุณฯ มีความโดดเด่นไม่แพ้ศาสนสถานอื่นๆ

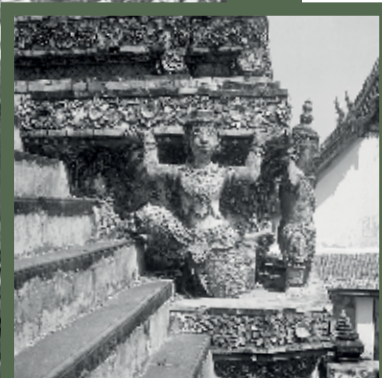
“วัดอรุณฯ เป็นวัดเก่าตั้งแต่สมัยอยุธยา รัชกาลที่ 2 มีพระราชประสงค์จะบูรณปฏิสังขรณ์ใหญ่เป็นมหาธาตุหลวง แต่เดิมจุดที่เป็นพระปรางค์มีพระปรางค์องค์เล็กอยู่แล้ว ตั้งแต่สมัยอยุธยา เราไม่รู้หน้าตา เพราะถูกหุ้มไปหมดแล้ว พระปรางค์วัดอรุณฯ ถือว่าเป็นสุดยอดของศิลปะเลยทีเดียว แต่หลังจากสร้างกรุงเทพฯ มา ยังไม่มีมหาธาตุคือ เจดีย์หรือพระปรางค์ใหญ่ๆ แบบที่มีในอยุธยาเลย ที่มีก็องค์เล็กๆ ดังนั้นพระองค์ทรงปรารถนาจะให้ เป็นแบบมหาธาตุเลยแน่นอนว่าคงต้องมีการระดมสรรพกำลังช่างอย่างสุดยอด แต่บังเอิญว่าพระองค์สิ้นพระชนม์เสียก่อน จึงทำได้แค่ฐาน รัชกาลที่ 3 ทรงมาสานต่อ แล้วมาก่อเพิ่มสูงหลายเท่าจนเสร็จสิ้นในสมัยรัชกาลที่ 3 ดังนั้นจุดเริ่มต้นคือการรวบรวมที่สุดของฝีมือช่างแน่นอน

“ในทางศิลปะและสถาปัตยกรรมเราเรียนประวัติศาสตร์ และรูปแบบการสร้างพระปรางค์มาตั้งแต่อดีต สมัยโบราณจากเขมรจนมาถึงไทย เราพบว่าพระปรางค์วัดอรุณฯ เป็นอีกหนึ่งพัฒนาการที่พิเศษ” อาจารย์ชาติวีชี้ให้เห็น

เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นภาพ อาจารย์ชาติวีชี้แนะว่า พระปรางค์ศิลปะเขมรโดยรูปทรงดูอ้วนป้อม เน้นส่วนหัว มีฐานเตี้ย รูปแบบพระปรางค์เมื่อเข้ามาในสังคมไทย ช่างไทยมักจะชอบทำให้สูง โปร่ง และเพรียว รสนิยมในการมองความงามผ่านช่างไทยแตกต่างออกไป โดยช่างไทยพยายามจะปรับพระปรางค์ให้สูงเพรียวขึ้นเรื่อยๆ

“ถ้าดูตั้งแต่สมัยลพบุรี อยุธยาตอนต้น จนถึงอยุธยาตอนปลาย เราจะเห็นแนวโน้มลักษณะนี้มาตลอด พอมาถึงพระปรางค์วัดอรุณฯ มันเหมือนพัฒนาขึ้นไปถึงขั้นสุด และผอมเพรียว ในทางช่างเราจะเรียกว่า ทรงจอมแห่ นึกถึงแห่ที่ตั้งขึ้นมาจากร้าน มันจะทั้งตัว โค้งเป็นเคิร์ฟ ลักษณะนั้นแหละที่ปรากฏในพระปรางค์วัดอรุณฯ เพราะฉะนั้น ในทางสถาปัตยกรรม ช่าง หรือศิลปะไทย เราจะยกย่องพระปรางค์วัดอรุณฯ มากว่า เหมือนขั้นถึงขีดพัฒนาการทางรูปแบบศิลปะอีกขั้นหนึ่ง

“ในทัศนะช่างไทย เราถือว่ามันอาจจะเป็นพัฒนาการขั้นสุดท้ายแล้วด้วย เพราะหลังจากนั้นแม้จะมีการสร้างพระปรางค์ แต่รูปทรงและสัดส่วนก็ไม่ได้รับการยกย่องเท่าพระปรางค์วัดอรุณฯ” อาจารย์ชาติวีสรุป

ภาพ (บน) สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ เทวสถานเบญจสิริด้วย
กระเบื้องเคลือบที่ฐานพระปรางค์วัดอรุณฯ ชสมว2/O229
(ล่าง) สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ยักษ์แบกพระเศียรอัฐนัย
พระมณฑปที่วัดอรุณฯ ชสมว2/O234

THE CONFLICT OF THE RESTORATION

สังคมไทยอุดมไปด้วย ‘เรื่องร้อน’ ซึ่งไหลบ่ามาไม่ขาดสาย หนึ่งในประเด็นที่กลายเป็นกระแสเชิงแซ่ตั้งแต่กลางเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา คงหนีไม่พ้นประเด็นการบูรณะพระปราสาทของวัดอรุณราชวราราม ราชวรมหาวิหาร ที่ก่อต่อเนื่องกันมายาวนานถึง 5 ปี ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมานั้น วัดอรุณฯ ยังเปิดให้ชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างประเทศเข้าชม ผู้คนที่สัญจรผ่านไปมาได้เห็นว่ามีนั่งร้านบดบังปราสาทประธานในส่วนที่บูรณะในแต่ละจุด และรอยต่อที่จะได้เห็นภาพความประทับใจของหมู่เจดีย์ริมฝั่งน้ำเจ้าพระยาในโบราณสถานสำคัญของประเทศไทยกลับมาสวยสง่าอีกครั้ง

อย่างไรก็ตาม เมื่อวันที่รอยต่อมาถึง ก็ให้บังเกิดเสียงอื้ออึงไปทั้งเมืองว่า บัดนี้ความหลังของพระปราสาทวัดอรุณฯ ได้สูญสิ้นเสียแล้ว ด้วยองค์ปราสาทหลังบูรณะนั้นชาวโพลนเห็นมาแต่ไกล กระเบื้องประดับที่เคียนแน่นและละเอียดก็ดูโปร่งบางอย่างเห็นได้ชัด ไหนจะประติมากรรมที่ยักษ์ ลิง คนธรรพ์ ที่เครื่องทรงเคยงามวิจิตร เหตุไฉนบัดนี้ สร้อยสังวาลและเครื่องประดับทั้งหลาย จึงดู ‘มินิมัล’ จนแทบจะกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกับส่วนตัวได้ขนาดนั้น

เพื่อทวงถามคำตอบต่อข้อสงสัยยาวนานปีกรเหล่านี้ ภาคประชาชนส่วนหนึ่งจึงออกมาเคลื่อนไหวก่อตั้งกลุ่ม ‘ภาคประชาสังคมศึกษาการบูรณะพระปราสาทวัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร’ รวบรวมรายชื่อประชาชน 5,000 รายชื่อ ที่ต้องการให้ยับยั้งโครงการบูรณะพระปราสาทวัดอรุณฯ และแต่งตั้งกรรมการผู้ชำนาญการจากหลากหลายสาขา เพื่อทบทวนตรวจตรา และแก้ไขความเสียหาย และได้ยื่นจดหมายเปิดผนึกต่อนายกรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ไปเรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ 12 กันยายนที่ผ่านมา ซึ่งนายกรัฐมนตรีก็สั่งการให้กระทรวงวัฒนธรรมเข้ามาดูแล พร้อมทั้งตั้งคำถามให้กับสังคมด้วยว่า อะไรคือสวยงามและอะไรคือไม่สวยงาม?

THE STANDARD มีโอกาสได้พูดคุยกับ **อาจารย์ สายันต์ ไพธชาญจิตร** อดีตคณบดีคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร และนักวิชาการอิสระ ผู้เป็นหนึ่งในแกนนำกลุ่ม ฟังกันชัดๆ อีกสักครั้ง ถึงสิ่งที่กลุ่มเฉพาะกิจภาคประชาชนพยายามบอกสังคมอย่างหนักแน่นถึงปัญหาการบูรณะในครั้งนี้

พระปราสาทที่ชาวโพล

ภาพ เกรียงไกร ไชยกิจ

ตั้งแต่เกิดประเด็นการบูรณะพระปราสาทวัดอรุณฯ โลกออนไลน์สะพรั่งไปด้วยภาพเปรียบเทียบพระปราสาทก่อนและหลังบูรณะ หัวข้อหนึ่งที่ได้อินบ่อยครั้งคือเรื่อง ‘ความขาว’ หลายฝ่ายพูดถึงเรื่องชนิดของปูนที่ใช้ อาจารย์สายันต์ได้อธิบายเรื่องนี้ พร้อมทั้งให้ความรู้เกี่ยวกับกระเบื้องที่ประดับองค์ปราสาทมาแต่โบราณ ว่ามีอยู่ 2-3 ลักษณะ

“หนึ่ง คือกระเบื้องขลิบ เอาถ้วยชามทั้งที่มีลายและไม่มีความขลิบให้เป็นรูปกลีบบัว รูปดอกไม้อะไรต่างๆ แล้วจึงนำไปแปะประดับเป็นองค์ประกอบของลาย เช่น ลายประจำยาม แล้วก็มีส่วนเติมใบที่แปะลงไป มีทั้งสามเบญจรงค์ ถ้วยจีนถ้วยฝรั่ง โดยเฉพาะถ้วยจากฝั่งตะวันออก มีลายจักรวาล ลายกนก ลายเทพพนม ของจีนเขียนเป็นรูปเขียน ลายน้ำเต้า ลายต้นสน ลายนก ลายผีเสื้อ เป็นร้อยๆ แบบ บางช่วงก็มีวัสดุอื่น เช่น หอยเบี้ยตัวโตทำเป็นแปะประดับเป็นกลีบดอกไม้บ้าง

ภาพ เรียงไธส ไชยกิจ

เหตุเพราะการจ้างเหมา เอกชน?

“เหตุใหญ่ๆ ที่ทำให้เกิดความเสียหายก็เพราะเรื่อง
การจ้างเหมาทั้งนั้น”

อาจารย์สายันต์ให้ความว่า แต่เดิมการบูรณะหรือ
อนุรักษ์โบราณสถาน ไม่มีกรจ้างเหมาบริษัทเอกชน
กรมศิลปากรทำเองทั้งหมด ในหน่วยงานจะมีทั้ง
นักโบราณคดี สถาปนิก วิศวกร ช่างโยธา ช่างศิลป์
พร้อมด้วยบรรดาช่างสิบหมู่ทั้งหลาย ทั้งช่างกระจก
ช่างลายรดน้ำ เมื่อจะไปทำงานที่ใดก็จะจัดทีมกันไป
อาจมีการจ้างแรงงานชาวบ้านในพื้นที่บ้าง แต่ก็จะมา
เป็นลูกมือทำงานภายใต้การควบคุมของช่างกรม
ศิลปากร ซึ่งผ่านการฝึกฝนมาแล้วทั้งสิ้น

จุดเปลี่ยนมาถึงในราวปี พ.ศ. 2534 ที่มีการบูรณะ
ปราสาทหินพนมรุ้ง ซึ่งดำเนินการโดยกรมศิลป์เอง
ทั้งหมด แต่กว่าจะเสร็จก็ใช้เวลายาวนานถึง 2 ทศวรรษ
เป็นเวลาที่ช้านานเกินไปจนทางเล็อกในการบูรณะ
โดยการจ้างเหมาเอกชนกลายเป็นตัวช่วยใหม่

“คนช่างในเขาลิกทำไปนานแล้ว ส่วนใหญ่ก็มาทำ
หน้าที่คุมงานบูรณะที่จ้างเหมา จนกลายเป็นวัฒนธรรม
องค์กรไปแล้ว การจ้างเหมาไม่มีเรื่องกำไร ทำยสุดเรา
ก็ไม่ได้ช่างที่ดี การควบคุมก็หละหลวม ระบบนี้มันทำให้
เลอะเทอะไปหมด และช่างที่กรมศิลปากรเองก็ฝีมือไม่ถึง
เพราะว่าไม่ได้ทำเองมานานแล้ว ผมมองอย่างนั้น ก็ให้
ข้อมูลสังคมไปแบบนี้ คนก็เห็นด้วยเยอะ”

“ช่วงปี 2512-2519 มีการบูรณะใหญ่อีกรอบ แต่เทคนิคไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิม ไม่ได้ถมปูนไปจนเต็ม
เพียงแต่พยายามเสริมความมั่นคงในส่วนที่มันหลุดหายไป สมัยก่อนเขาใช้ปูนดำซึ่งเหนียว จิมเซรามิกไป
ชนิดเดียวมันก็ติดแล้ว และจะเห็นเหมือนลอยอยู่ ไม่ได้ถมปูนจนไม่เห็นขอบ แต่ที่ทำใหม่คือสิ้นทับหมดเลย

“ปูนดำ คือปูนขาวและพวกอินทรีย์วัตถุ ทางเพชรบุรีก็ทำอยู่ ในสเปกของที่บูรณะพระปรางค์วัดอรุณฯ
บอกว่าเป็นปูนดำ แล้วเขาก็ยืนยันว่าเป็นปูนดำ แต่เราไปดูแล้วก็เห็นว่ามันเหมือนปูนขาวหมักผสมอะไร
นิดๆ หน่อยๆ มันถึงออกมาขาวเวอร์แบบนั้น แล้วเนี่ยจนเหมือนกับปูนยาแนวปูกระเบื้องทั่วไป ไม่เหนียว

“กระเบื้องของเดิมก็ยังมีส่วนผสมควว เพียงแต่ถูกปูนได้ถมจนหมด เดิมช่องไฟระหว่างเซรามิก
มันแคบมาก เราจึงเห็นเป็นร่องดำๆ ช่างโบราณเขารู้อยู่แล้วว่าวันหนึ่งมันจะดำ แต่ว่ามันจะอยู่ได้ต่ำกว่า
ชั้นกระเบื้อง มันจะดำด้วยเงา หรือมันจะดำด้วยสีซีซีมันก็ทำให้กระเบื้องเด่นขึ้น แต่วันนั้นปูนมันไปได้ถม
ช่องว่างนั้นหมด เพราะฉะนั้นจึงเห็นพื้นที่สีขาวเยอะ ผมว่าพื้นที่สีขาวเพิ่มขึ้นมาเกิน 50% จากของเดิม”

2444

พุทธศักราชที่พระปรางค์วัดอรุณฯ ได้รับความบูรณะครั้งใหญ่ ซึ่งตกอยู่ในรัชสมัย
ของอันเกล้ารัชกาลที่ 5

ความงามและความหมาย ที่ล้นสุญ

“วัดอรุณฯ ไม่ใช่เป็นแค่ศิลปกรรม แต่เป็นศิลปวัฒนธรรมด้วย เพราะเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตคน ความเชื่อ พระมหากษัตริย์ และ ศาสนา ไม่เหมือนพระปรางค์สามยอดอยุธยา พระปรางค์วัดอรุณฯ คือ พุทธปรางค์ที่เป็นลักษณะเฉพาะของยุครัตนโกสินทร์ในสมัยรัชกาลที่ 3 มีองค์เดียวเท่านั้น”

อาจารย์สาธิตเล่าว่า วัดอรุณฯ มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา และเดิมมีเจดีย์เล็กๆ อยู่ต่อมาในสมัยปลายรัชกาลที่ 2 จึงมีการสร้าง พระปรางค์ครอบทับ แต่ยังไม่เสร็จเรียบร้อยดี มาเสร็จสมบูรณ์จริง ในรัชกาลถัดมา จึงถือว่าเป็นศิลปกรรมสมัยรัชกาลที่ 3 ส่วนเหตุที่ เรียกว่า ‘พุทธปรางค์’ เพราะเป็นพระปรางค์ที่สร้างถวายพระพุทธเจ้า ส่วนยอดยังประดับมงกุฏ หาชิ้นกุศลเหมือนปรางค์ทั่วไปไม่

“ปรางค์ประดับยอดมงกุฏมีความหมายอยู่ 2 ลักษณะคือ หนึ่ง เป็นสัญลักษณ์ของพระมหากษัตริย์ สอง เป็นสัญลักษณ์ของ พระพุทธเจ้าที่เป็นพุทธราชา หมายถึงพระพุทธเจ้าที่เป็นกษัตริย์ รัชกาลที่ 3 ทรงยกย่องพระพุทธเจ้าเป็นพุทธราชา จึงเอามงกุฏ ของกษัตริย์ไปสวมอยู่ข้างบนยอด ซึ่งแตกต่างจากปรางค์อื่นๆ ทั้งหมดในประเทศไทย”

แน่นอนว่าการบูรณะพระปรางค์วัดอรุณฯ ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก ที่เกิดขึ้น หนึ่งในการบูรณะใหญ่เกิดขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5

“วัสดุอาจเปลี่ยนบ้าง แต่ฝีมือช่างไม่ได้เปลี่ยน ความหมาย ไม่ได้เปลี่ยน เป็นฝีมือช่างหลวงทั้งหมด รัชกาลที่ 5 ทรงคุมงานเอง ด้วยซ้ำ ทรงเกณฑ์ช่างหลวงมาทำ ช่างทุกคนจะรู้ว่าต้องตกแต่ง อย่างไร ทุกชิ้นมันมีความหมายหมด สีสันต่างๆ ผ่านการออกแบบ มาแล้ว มันจึงดูสวยงาม แต่ปัจจุบันนี้ที่ทำลายไป ทั้งช่างและคน ออกแบบไม่รู้ความหมายอะไรเลย เพราะบูรณะเฉพาะตัววัสดุ เอาวัสดุใหม่ไปแทนวัสดุเก่า ตรงนี้เป็นเซรามิกก็เอาเซรามิกใหม่ แปะลงไป ประติมากรรม ดึง ยักษ์ อะไรต่างๆ มันเสียไปหมด

“สำหรับศิลปินที่เขาใช้วัดอรุณฯ เป็นแหล่งเรียนรู้ ก็ช็อกกัน หมดเลย เพราะว่าเขาไม่เหลืออะไรแล้ว สูญเสียศิลปกรรมแบบ ‘เวียง’ คือประกอบด้วยบริบทของธรรมชาติ วัดอรุณฯ ตั้งอยู่ในมุมที่ มองจากที่ไกลๆ จะสวย เช่น แล่นเรือมาจากปากแม่น้ำก็จะเห็น เป็นเวียงใหญ่ มีแม่น้ำ ทิวไม้ ชุมชน บ้านช่อง เรือนชาน โบริศ ศาลา และมีพระปรางค์เด่นขึ้นมา ความงามตรงนั้นเขาเรียกประกอบกัน เป็นย่าน เป็นเวียง ขณะเดียวกันช่างเดิมเขาก็ทำรายละเอียดไว้ ทุกชิ้นทุกอัน ดูใกล้ก็สวย ดูไกลก็สวย มีแสงมีเงาประกอบกันเหมือน ภาพเขียน งามทั้งตัวสถาปัตยกรรม และประติมากรรมที่ประดับ ลงไปเป็นรูปยักษ์ คน รูปนูนต่ำ นูนสูง แล้วยังเป็นจิตรกรรมด้วย ดูไกลๆ จะเห็นเป็นหลายสี สัน แดง เหลือง เขียวต่างๆ”

อาจารย์สาธิตเผยว่า ส่วนที่หายไปในการบูรณะครั้งนี้คือ คุณค่าทางสุนทรียะ นัยความหมายของลวดลาย ความงามที่สัมผัส ได้ด้วยตาและด้วยใจ ซึ่งเมื่อหายไปก็เรียกกลับคืนยาก

“มันไม่มีการทำวิจัยมาก่อนจะเซ็นสัญญา แต่ว่ามีผู้รับเหมา ให้ทำระหว่างที่ลงมือบูรณะแล้ว ผมไม่เห็น TOR จึงตั้งสมมติฐาน ว่าไม่มีรายงานการวิจัยมาก่อนใช่ไหม ผมเลยเขียนไปในหนังสือถึง นายกฯ ข้อหนึ่งว่า ขอให้เปิดเผย TOR โดยละเอียด”

ภาพ เกียรติกร ใยกิจ

250

อายุของกรุงธนบุรีนับแต่ สมเด็จพระเจ้าตากสิน- มหาราชทรงสถาปนาเป็น ราชธานีในปี พ.ศ. 2310 ซึ่งการบูรณะพระปรางค์ วัดอรุณฯ มีกรอบเวลา กำหนดให้แล้วเสร็จในปี 2560 เพื่อให้กับวาระครบ 250 ปี ก่อตั้งกรุงธนบุรี ที่เวียนมาบรรจบในปีนี้

นายกรัฐมนตรีสั่งให้กระทรวง วัฒนธรรมตรวจสอบ

หลังจากคณะทำงานภาคประชาสังคมศึกษาชาน บูรณะพระปรางค์วัดอรุณฯ จำนวน 5,000 คน เรียกร้องให้ยุติการบูรณปฏิสังขรณ์พระปรางค์ วัดอรุณราชวราราม ราชวรมหาวิหาร พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี และหัวหน้า คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) เผยเมื่อวันที่ 12 กันยายน ที่ผ่านมาว่า มีการมอบหมาย ให้กระทรวงวัฒนธรรมพิจารณาว่าจะทำอะไร และอย่างไรได้บ้าง

พลเอก ประยุทธ์ กล่าวเสริมว่า การจะตัดสินใจ งานที่ออกมาสวยงามหรือไม่ ต้องดูเงื่อนไข ประกอบด้วย และถ้าเทียบกับของเดิมก่อนที่ จะบูรณปฏิสังขรณ์กับวันที่ดำเนินการแล้วยอม แตกต่างกันอยู่แล้ว และต้องไปดูว่าที่ผ่านมา มีการก่อสร้างมาด้วยวิธีการไหน และระยะเวลา ผ่านมาเป็นร้อยปี ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง อะไรไปบ้างจากสภาพอากาศ

3 ข้อเรียกร้องในจดหมายเปิดผนึก ถึงนายกรัฐมนตรี

เมื่อเริ่มเคลื่อนไหวตั้งแต่กลางเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา อาจารย์สายันต์บอกว่าตนเองตกเป็น เป้าของผู้ที่อยากได้ข้อมูล ในขณะที่เดียวกันก็ตกเป็นเป้าของผู้ที่เห็นต่าง ถึงขนาดได้รับคำพูดว่า ไม่อยากเจออยู่สบายๆ หรืออย่างไร

“การจ้างเหมาให้มีผลประโยชน์หนึ่งเป็นพันล้าน เพราะฉะนั้นตอนแรกเมื่อผมบอกว่าอยากให้หยุดจ้างเหมาไปเลย มันก็อาจจะแรงไป และเป็นไปไม่ได้เลยในทันที ตอนหลังก็มาปรับข้อ เรียกร้อง เอาที่วัดอรุณฯ ก่อน แก้ปัญหาเฉพาะหน้านี้ก่อน เพราะรุนแรงที่สุด อยากให้ผู้ที่มิอำนาจ สั่งการโดยเฉพาะท่านนายกฯ ลงมาดูแลหน่อย

“เรามีข้อเรียกร้อง 3 ข้อเท่านั้น หนึ่ง คือให้ยุติการบูรณะไว้ก่อน จะทำถึงแค่ไหนก็แล้วแต่ สอง เปิดเผย TOR ว่าเขียนว่ายังไง และสามเป็นตัวสำคัญ คือให้ตั้งกรรมการเฉพาะกิจระดับชาติ ขึ้นมา ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ นักวิชาการ ช่าง ศิลปินแห่งชาติ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ร่วมกัน ทบทวนการบูรณะที่ผ่านมาทั้งหมดของวัดอรุณฯ แล้วถ้าเห็นว่าบกพร่องก็ต้องสั่งให้มีการแก้ไขใหม่ จะด้วยรูปแบบไหนก็แล้วแต่”

แม้จะยอมรับว่าเป็นเรื่องยากที่จะกลับไปแก้ไข เมื่อการบูรณะดำเนินมาจนเกือบจะเสร็จแล้ว แต่อาจารย์สายันต์ก็เห็นว่าควรออกมาเรียกร้องเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงก็เป็นเรื่องจำเป็นอยู่ดี

“ยากมาก แต่ต้องแก้ ต้องเปลี่ยนแปลงทั้งเชิงนโยบายและการปฏิบัติ ถ้าไม่แก้แล้วทั้งใ้ อย่างนี้ก็จะเป็นอย่างที่เห็นนั่นแหละ คนที่เห็นว่าเสียหายก็ต้องเสียใจตลอดไป กลุ่มเฉพาะกิจที่ ตั้งกันขึ้นมาก็เพื่อทำหน้าที่เท่านี้ เรื่องถึงนายกฯ แล้ว สังคมรับรู้แล้ว ก็ให้เป็นหน้าที่ของสังคมว่า จะไปทวงถามติดตามกันต่อไป เราไม่มีแรงที่ขนาดนั้น ไม่ใช่หนักเคลื่อนไหวมีอาชีพ เราเป็นเพียง ประชาชนที่พอจะรู้เรื่องนี้บ้าง ก็คิดว่าถ้าไม่พูดมันก็จะเงียบไปอีก แล้วเราก็ต้องรับสภาพแบบนี้ไป อีกนาน แล้วก็ต้องจ่ายภาษีเพื่อมาทำอะไรบ้าง บอๆ แบบนี้”

กรมศิลปากรระบุงการดำเนินงาน เป็นไปตามระเบียบ

นายอนันต์ ชูโชติ อธิบดีกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม เผยว่ากรมศิลปากรดำเนินงานตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2541 เห็นชอบกับมาตรการปรับขนาดกำลังคนภาครัฐ และมติเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2541 เห็นชอบการจัดกลุ่มภารกิจของรัฐ ภารกิจที่ควรให้ภาคเอกชนดำเนินการ โดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ที่ได้กำหนดให้ปรับปรุงบทบาทการบริหารจัดการของส่วนราชการ ด้วยการลดบทบาทในทางกิจกรรมของภาครัฐ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทมากขึ้น โดยมีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นกฎหมายที่บังคับให้หน่วยงานราชการต่างๆ ดำเนินการยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความโปร่งใสเป็นธรรมต่อภาครัฐและเอกชน

กรมศิลปากรสำรวจความเสียหายของวัดอรุณฯ ภายหลังเหตุอุทกภัย พ.ศ. 2554 พบว่ามีชิ้นส่วนประดับปราสาทประธาน ปราสาทประจำมุม และมณฑปประทักษิณ หลุดร่วงลงจากที่ตั้งจำนวนมาก พื้นดินอันเป็นที่ตั้งของโบราณสถานหลุด รวมทั้งผนังปูนฉาบและลวดลายประดับชำรุดเสียหายอย่างหนัก จึงจัดทำโครงการบูรณะโบราณสถานวัดอรุณฯ โดยดำเนินการระหว่าง พ.ศ. 2556-2560 อธิบดีกรมศิลปากรกล่าวต่อว่า กรมศิลปากรมีการสำรวจเก็บข้อมูลละเอียด ตั้งแต่ขั้นตอนการจัดทำรูปแบบรายการก่อนการบูรณะ ในขั้นตอนการบูรณะเมื่อมีการตั้งนั่งร้านเพื่อการบูรณะแล้ว ก็ให้มีจัดทำการบันทึกสภาพอย่างละเอียดโดยภาพถ่าย การเขียนแบบ การกระสวยลงเท่าจริง เพื่อเป็นหลักฐานทางวิชาการ และการปรับปรุงรูปแบบรายการเพื่อการบูรณะแก้ไข้ปัญหาให้ถูกต้องตามมาตรฐานทางวิชาการอนุรักษ์โบราณสถาน ทั้งในเชิงโบราณคดี ศิลปกรรม สถาปัตยกรรม และวิศวกรรม เป็นต้น

ประธานโครงการยืนยัน ดำเนินการถูกต้อง

ก่อนหน้านี้ พระศากยบุตรตียวงศ์ (ต่อศักดิ์ สุนทรวาที) ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดอรุณฯ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ ในฐานะประธานโครงการบูรณะพระปราสาทและพระมณฑปวัดอรุณราชวราราม ราชวรมหาวิหาร ชี้แจงว่าการบูรณะพระปราสาทครั้งนี้เป็นครั้งใหญ่ที่สุดในรอบ 100 ปี โดยใช้เวลาบูรณะมากกว่า 4 ปี โดยวัดอรุณฯ และกรมศิลปากร ศึกษาค้นคว้าขั้นตอนในการบูรณะให้ถูกต้องตามหลักวิชาการและรักษาความเป็นของแท้ดั้งเดิมให้มากที่สุด ทั้งรูปแบบสถาปัตยกรรมและวัสดุ มีการตรวจสอบสภาพก่อนดำเนินงานบูรณะ สำรวจสภาพพื้นผิวและโครงสร้าง ลักษณะความเสียหายที่พบ วิธีดำเนินการซ่อมแซมตามลักษณะความเสียหาย รวมทั้งขั้นตอนประเมินความเสียหายและซ่อมแซม

ภาพ เครื่องโองส ไบยกัง

ทีมผู้รับเหมาซีเจงฝือมือช่าง ได้มาตรฐาน

ทีมงานดำเนินการบูรณะจากบริษัท ปรียะกิจ จำกัด เปิดเผยกับทีม THE STANDARD ว่า ความไม่รู้เรื่องลักษณะงานบูรณะทำให้ คนวิจารณ์กันเลยเกิด ขณะที่บางคนอาจมีความต้องการแอบแฝง และส่วนหนึ่งวิจารณ์ไปตามกระแส

“งานอนุรักษ์เหมือนคนตัดเสื้อผ้ากับคนซ่อมเสื้อผ้า คนซ่อม อาจจะทำเองไม่เป็น แต่สามารถหากระดุมหรือวัสดุที่เหมาะสมมาใช้ ในการซ่อมแซมมาเย็บเสริมได้ นี่คือลักษณะของงานซ่อม ไม่ใช่ ว่า คนที่ทำงานชิ้นใหม่ขึ้นมาได้ดีจะมีความสามารถในการซ่อมแซม ของเก่าได้

“ตอนแรกที่เข้ามาทำงานในสาขานี้ เคยถามว่าทำไมไม่เอา ช่างสิบหมู่เข้ามาทำ ในความเป็นจริง งานหลักของช่างสิบหมู่คือ การสร้างสรรค์งานใหม่หมด ขณะที่งานบูรณะเป็นการอนุรักษ์ ชิ้นงานให้คงสภาพเหมือนก่อนซ่อมแซมมากที่สุด คนซ่อมมีทักษะ ในการบูรณะมากกว่าคนที่คุ้นกับการสร้างสรรค์งานใหม่”

ที่ผ่านมาเกือบ 5 ปี ทีมงานจะขึ้นนั่งร้านทีละจุด เพราะวัดอรุณฯ ยังเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาชมตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ด้วยเหตุนี้ ทีมงานจึงสงสัยว่าทำไมเพิ่งจะมาเป็นข่าวในช่วงที่งานบูรณะกำลัง จะครบกำหนดในเดือนตุลาคมนี้

ประเด็นหลักที่ถูกโจมตีคือ ทำไมองค์พระปรางค์ถึงดูชาวโพลน เป็นเพราะทีมงานทำความสะอาดคราบตะไคร่น้ำและทาสีน้ำปูน จึงทำให้พื้นหลักเป็นสีขาวตามพระปรางค์แบบดั้งเดิม บางคนไป อ้างอิงสูตรปูนดำแบบเพชรบุรี ซึ่งมีสีต่างกัน

ทีมงานให้ข้อมูลชี้แจงว่า คนส่วนหนึ่งเข้าใจผิดว่างานบูรณะ ครั้งนี้ มีการลอกกระเบื้องของเดิมออกมาใหม่หมด แล้วติดกลับ เข้าไปใหม่ ที่จริงทีมงานช่างในความควบคุมของกรมศิลปากร ประเมินผลจากการสำรวจ และซ่อมแซมเฉพาะส่วนที่ชำรุดเสียหาย จริงๆ บางจุดที่ได้รับผลกระทบจากสภาพอากาศตามกาลเวลา แต่ไม่เสียหายมาก ทีมบูรณะจะไม่แตะต้อง

“ส่วนที่ยากที่สุดของการบูรณะคือ การทำอะไรให้ของเก่า และของใหม่ดูกลมกลืน ขณะที่ประเด็นเรื่องความนูนและมิติของ งานเกี่ยวข้องโดยตรงกับงานบูรณะครั้งที่ผ่านๆ มา” ทีมงานชี้แจง พร้อมยืนยันว่า งานบูรณะแต่ละครั้งมีเงื่อนไขการทำงานที่ละเอียด บริษัทฯ ต้องดำเนินการตามที่ระบุไว้ในเอกสารทุกขั้นตอน และการ ทำงานตลอด 5 ปีที่ผ่านมา ก็มีช่างผู้เชี่ยวชาญและทีมที่ปรึกษา คอยควบคุมดูแลการดำเนินงานอย่างใกล้ชิด และไม่ได้ว่าจ้าง ‘ช่างปลายแถว’ แบบที่มีคนวิจารณ์

“ในประเทศไทย มีช่างไม่กี่กลุ่มที่มีศักยภาพในการบูรณะ วัตถุสำคัญที่เกี่ยวข้องกับสมัยรัชกาลที่ 3 ซึ่งเป็นงานเฉพาะทาง เราใช้ทีมงานที่มีความสามารถระดับนี้” ทีมงานให้ความเห็น

โบราณสถานแห่งนี้ผ่านการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาและ ผ่านการบูรณะมาครั้งแล้วครั้งเล่า ความขัดแย้งครั้งนี้อาจจะกลายเป็นส่วนหนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์หรืออาจจะเป็นแค่สภาพอากาศ ที่นานๆ เข้าจะส่งผลให้พระปรางค์มีคราบเลอะเทอะที่ขัดออกได้ ในการบูรณะครั้งต่อไป ☺

5

จำนวนปีการบูรณะ
พระปรางค์วัดอรุณฯ
ครั้งล่าสุดระหว่างปี
พ.ศ. 2556-2560

ROAD TO CHALLENGES

ถ้าคุณเป็นคนที่ชอบความอิสระและท้าทาย รวมถึงการได้ทดลองทำอะไรใหม่ๆ อยู่เสมอ การทำงานในองค์กรแบบ Startup น่าจะเป็นตัวเลือกที่คุณแล้วเหมาะที่สุด เพราะนี่คือเวทีที่เหมาะสมสำหรับการแสดงความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ และการได้เปิดใจเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ วันนี้เรามาทำความรู้จักกับสาวๆ จาก International Management Associate Program (iMAP) ของ ‘Sea’ Startup ที่มีมูลค่ามากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้ง 3 คน อย่าง **หมีว-ภวิษย์พร เจียรประเสริฐ** **ตุน-ปวันรัตน์ พลวงศ์** และ **พิด-พัทธมน พวงพ่วงรอด** ว่าการทำงานในองค์กรแบบนี้มีความสุขและท้าทายอย่างไรบ้าง

THE BEGINNING

Wā: ทราบมาว่า Sea iMAP เป็นโครงการเพื่อค้นหา คนรุ่นใหม่ที่มีความสามารถโดดเด่น เข้ามาพัฒนาศักยภาพให้พร้อมเป็นหนึ่งในผู้นำที่ช่วยผลักดันองค์กรในอนาคต และบังเอิญเราก็รู้จักรุ่นพี่ที่อยู่ในโครงการนี้เหมือนกัน ก็เลยคิดว่าน่าจะเป็นโอกาสดีสำหรับเด็กจบใหม่อย่างเรา

gun: จุดเริ่มต้นน่าจะคล้ายๆกัน ก็คือรู้จักบริษัทจากเพื่อนๆที่คณะที่ทำงานด้าน consult มีการพูดถึง Sea ซึ่งตอนนั้นยังใช้ชื่อบริษัท Garena อยู่ และทราบมาว่าที่นี่มีเด็กจบใหม่เก่งๆเยอะมาก และงานก็หนักและก็ท้าทาย เราก็เลยคิดว่าเราอยากที่จะเข้าไปทำงานในสถานที่ที่มีสภาพแวดล้อมแบบนี้ เลยตัดสินใจสมัครเข้าโครงการ MA และหลังจากที่เราได้รับ offer แล้วก็ยังมี ความลังเลในใจ เลยตัดสินใจส่งอีเมลตรงไปหา CEO เลย ก็ได้มีโอกาสไปทานข้าวกับ CEO ซึ่งมันเป็นการเปิดโอกาสทำให้ภาพมันชัดขึ้นมากกว่าโครงการนี้น่าสนใจมาก แล้วเรามาคิดอีกทีมันเป็นโอกาสที่หายากสำหรับเด็กจบใหม่ จึงได้ตัดสินใจเข้าทำงานที่นี่

THE CHALLENGING RESPONSIBILITY

gun: ตอนได้ทำหน้าที่ดูแล AirPay และความท้าทายที่สุดในการทำงานที่นี่คือ การได้รับหน้าที่ให้ดูแล AirPay Counter ทั้งหมดเหมือนกับเราเป็นเจ้าของผลิตภัณฑ์จริงๆ ต้องวางแผนเอง ควบคุมดูแลงบประมาณก้อนใหญ่ อีกทั้งต้องดูแลทีมงานผู้ชายหลายร้อยคนที่ส่วนมากอายุมากกว่าเราอีก ซึ่งเป็นอะไรที่ท้าทายมากสำหรับเด็กจบใหม่อย่างเรา ด้วยหน้าที่ยิ่งใหญ่ประกอบกับการที่เรามีประสบการณ์น้อยและเป็นผู้หญิงด้วย ทำให้เราต้องเรียนรู้ที่จะจัดการสิ่งต่างๆและสร้างแรงผลักดันในการทำงานด้วยตนเอง ท้ายที่สุดจากความเชื่อมั่นในตัวเองและความสามัคคีของคนในทีมทำให้ยอดติดตั้งเคาน์เตอร์ทั่วประเทศเพิ่มขึ้นกว่า 50% ภายในระยะเวลาเพียงแค่ 4 เดือนเท่านั้น

Wā: หน้าที่ของหมีก็คือดูแลเกมของการ์นา สำหรับหมี การเปิดตัวเกมใหม่ Blade&Soul เกมฟอร์มยักษ์จากเกาหลีได้เป็นโปรเจกต์ที่ท้าทายมาก เพราะเราเป็นคนที่ไม่เล่นเกมมาก่อนเลย ทุกอย่างเริ่มจากศูนย์ ต้องศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเกมทั้งหมด ตั้งแต่ระบบของเกม วิธีการเล่นจนถึงการทำ Marketing และ PR ผ่านช่องทางต่างๆ แม้จะเจออุปสรรคที่คาดไม่ถึง แต่ยอดผู้เล่นในช่วง closed beta ก็มีมากถึง 300,000 โอดีในช่วงเวลาเพียงแค่ 2 อาทิตย์ ด้วยความตั้งใจบวกกับทีมงานที่ทำงานกันเป็นทีมเวิร์คมากๆ ก็ถือเป็นความสำเร็จอย่างหนึ่งในการทำงานที่นี่ ล่าสุดได้มีโอกาสมาทำในส่วน

“การทำงานก็เปรียบเหมือนการเดินทางที่เราไม่รู้จักไม่รู้ว่าสิ่งที่ต้องเจอข้างหน้าคืออะไรบ้าง”

ของ Marketing ให้กับเกมใหญ่อย่าง RoV นอกจากความท้าทายที่เราต้องปรับตัวให้ทันตามเทรนด์อยู่ตลอดเวลา อีกอย่างหนึ่งที่นับว่าเป็นความกดดันในการทำงานของเราคือ RoV เป็นเกมที่มีฐานผู้เล่นอยู่เกือบสิบล้านคนอยู่แล้ว ดังนั้นสิ่งที่เราทำออกไปจะตรงกับความต้องการของผู้เล่นของเราหรือเปล่า ก็ถือว่าเป็นความสนุกและกดดันในคราวเดียวกัน

Wā: พัดดูแล Shopee ที่เป็น แอปพลิเคชัน eCommerce ดูในส่วนของ B2C ร้านค้าต่างๆ บนแพลตฟอร์มและ Online Marketing ทั้งหมด ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องใหม่สำหรับเรา เพราะเราจบ Finance มา แต่พอได้มาลองทำตรงนี้แล้วทำให้เราได้ประสบการณ์ทั้งในเรื่องกลยุทธ์การทำ Online Marketing และการจัดการงานอย่างเป็นระบบเพราะเราต้องทำอะไรเยอะมากในหนึ่งวัน ซึ่งหลักการในการทำงานของเราคือไม่ใช่แค่ทำให้ได้แต่ต้องทำให้ดีด้วย ทุกวันนี้ยอดดาวน์โหลดของเรายังคงอยู่อันดับ 1 ซึ่งเป็นอะไรที่เราภูมิใจมาก เหมือนเราได้เป็นส่วนหนึ่งของทีมในความสำเร็จครั้งนี้

THE IMPRESSION

หมี: สิ่งสำคัญเลยคือหน้าที่ที่เราได้รับ พี่ๆทุกคนเชื่อในตัวเราแม้ว่าเราจะประสบการณ์เป็นศูนย์ เค้าเชื่อใจให้เราลอง เชื่อว่าเราสามารถจะเรียนรู้ได้เร็วและดูแลโปรเจกต์ได้อย่างแน่นอน

gun: การให้โอกาสโดยที่ไม่ได้มองว่าเราอายุเท่าไร หรือเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย และโอกาสที่ให้เราลองผิดลองถูก และความเชื่อมั่นในตัวน้องๆ คิดว่าสภาพแวดล้อมในการทำงานแบบนี้อาจหาได้ค่อนข้างยากในหลายๆบริษัท

Wā: เหมือนกับพี่ๆเลย คือโอกาสที่ได้ทำงานในหน้าที่ที่ไม่ตรงกับสิ่งที่เราเรียนมา ทำให้เห็นว่เค้าเชื่อใจให้เราได้ลองทำงาน มันทำให้เราได้เพิ่มความสามารถเพิ่มให้ตัวเองได้หลายด้าน เหมือนข้ามขีดจำกัดตัวเองได้ด้วย

THE ATTITUDE

หมี: สำหรับหมีการทำงานก็เหมือนการเล่น เกม การได้เรียนรู้งานใหม่ๆ ก็เหมือนเล่นอีวีโร่ตัวใหม่ ที่แรกเริ่มอาจติดขัดไม่ราบรื่น แต่พอเล่นไปเรื่อยๆ ได้ฝึกฝนแล้วเราก็ได้เรียนรู้แล้วว่าเราควรเล่นยังไง และในระหว่างทางอาจมีปัญหาที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น ซึ่งมันก็จะช่วยให้เราได้ฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเพื่อทำให้เราสามารถดำเนินงานต่อไปได้

gun: การทำงานก็เหมือนการวิ่งมาราธอนที่ยังไม่รู้จุดจบ โดยอีกสิ่งที่สำคัญคือ การรู้จักบริหารพลังงานที่เราให้เหมาะสมด้วย ถ้าเป็นสมัยก่อนเราหลับหูหลับตาพุ่งเต็มแรงอย่างเดียว เพราะคิดว่าเดี๋ยวก็จบแล้ว แต่พอมาทำงานจริงก็ทำให้ได้รู้ว่าการวิ่งให้เร็วที่สุดก็ไม่ได้ดีเสมอไป ปัจจุบันเราเลยเลือกที่จะวิ่งช้าลงนิดหน่อย เพลิดเพลินกับข้างทางหรือสิ่งอื่นๆในชีวิตบ้าง ในขณะที่ก็ยังวิ่งไปข้างหน้าด้วย ผลลัพธ์ก็คือเราก็มีความสุขมากขึ้นมากกับชีวิตการทำงาน

Wā: พัฒนาการการทำงานเปรียบเสมือนการเล่นเกมที่ผ่านด่านในแต่ละด่าน ซึ่งเราไม่รู้เลยว่าด่านต่อไปจะเจออะไรบ้าง แต่ท้ายที่สุดแล้วการมีเพื่อนร่วมทางที่ดีและการวางแผนที่ดีจะทำให้เราสามารถผ่านทุกๆด่านในชีวิตไปได้ อย่างสวยงาม

เก็บไว้ใช้ดูว่าการทำงานในองค์กรแบบ Startup นั้น มีการเปิดโอกาสและมีความเชื่อมั่นในตัวพนักงานให้มีโอกาสแสดงความสามารถและได้จ้อจกโยในการงานที่ท้าทาย และได้ทดลองทำอะไรใหม่ๆที่อาจหาไม่ได้ในบริษัททั่วไป ซึ่งประสบการณ์ที่ได้รับนั้นรับรองว่ามีความคุ้มค่าที่จะช่วยสร้างเสริมทักษะในการใช้ชีวิตให้ก้าวไปสู่ความสำเร็จในอีกขั้นหนึ่ง...

UBER

เรียกรถที่ใช้ ง่ายๆ ผ่านมือของคุณ

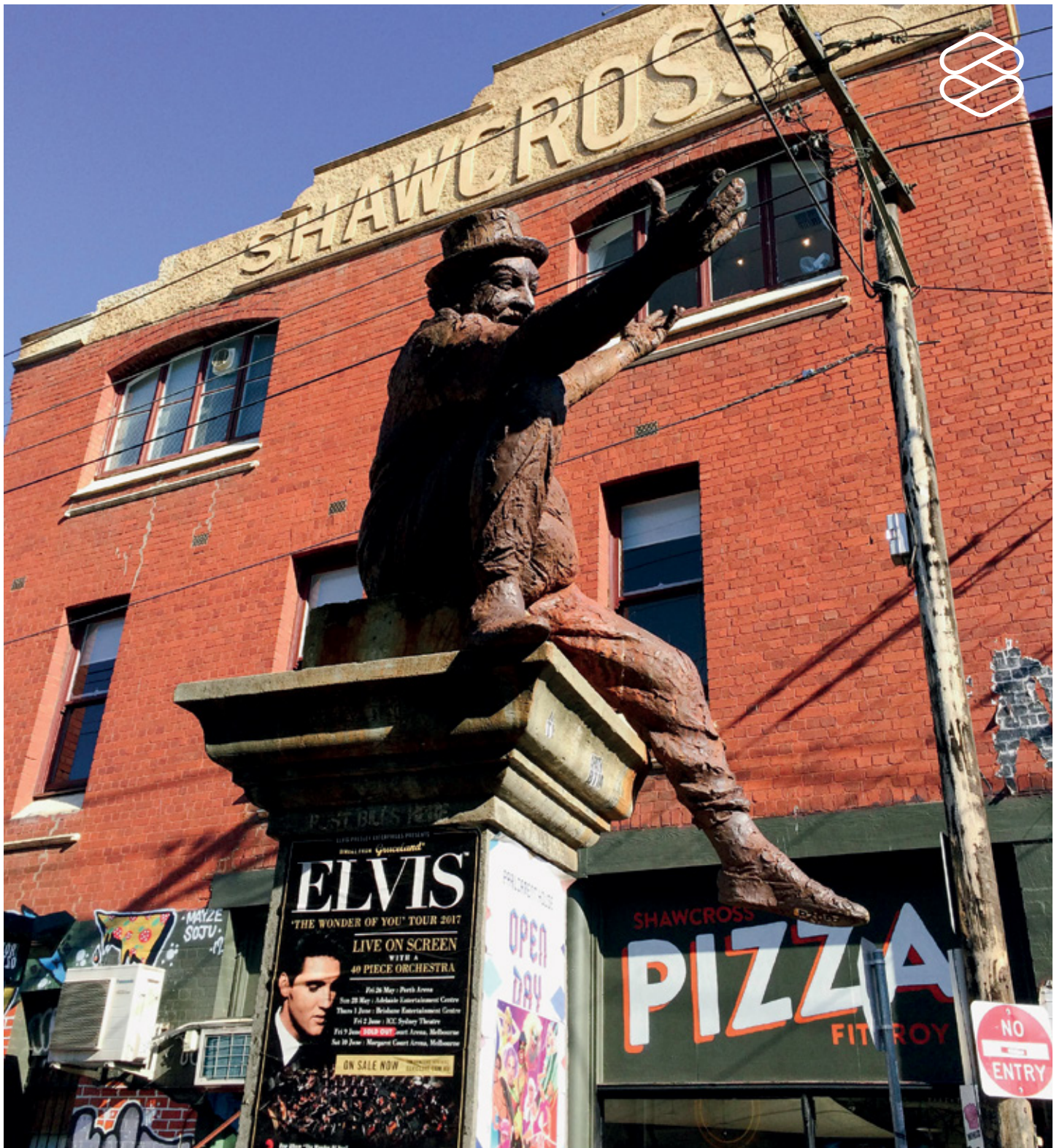
นั่ง Uber ฟรี 100 บาท*

ใส่รหัสโปรโมชัน **TSUBER**

*สำหรับผู้ใช้งานใหม่ 5,000 คนแรกเท่านั้น ตั้งแต่วันที่ 25 กันยายน - 31 ธันวาคม 2560

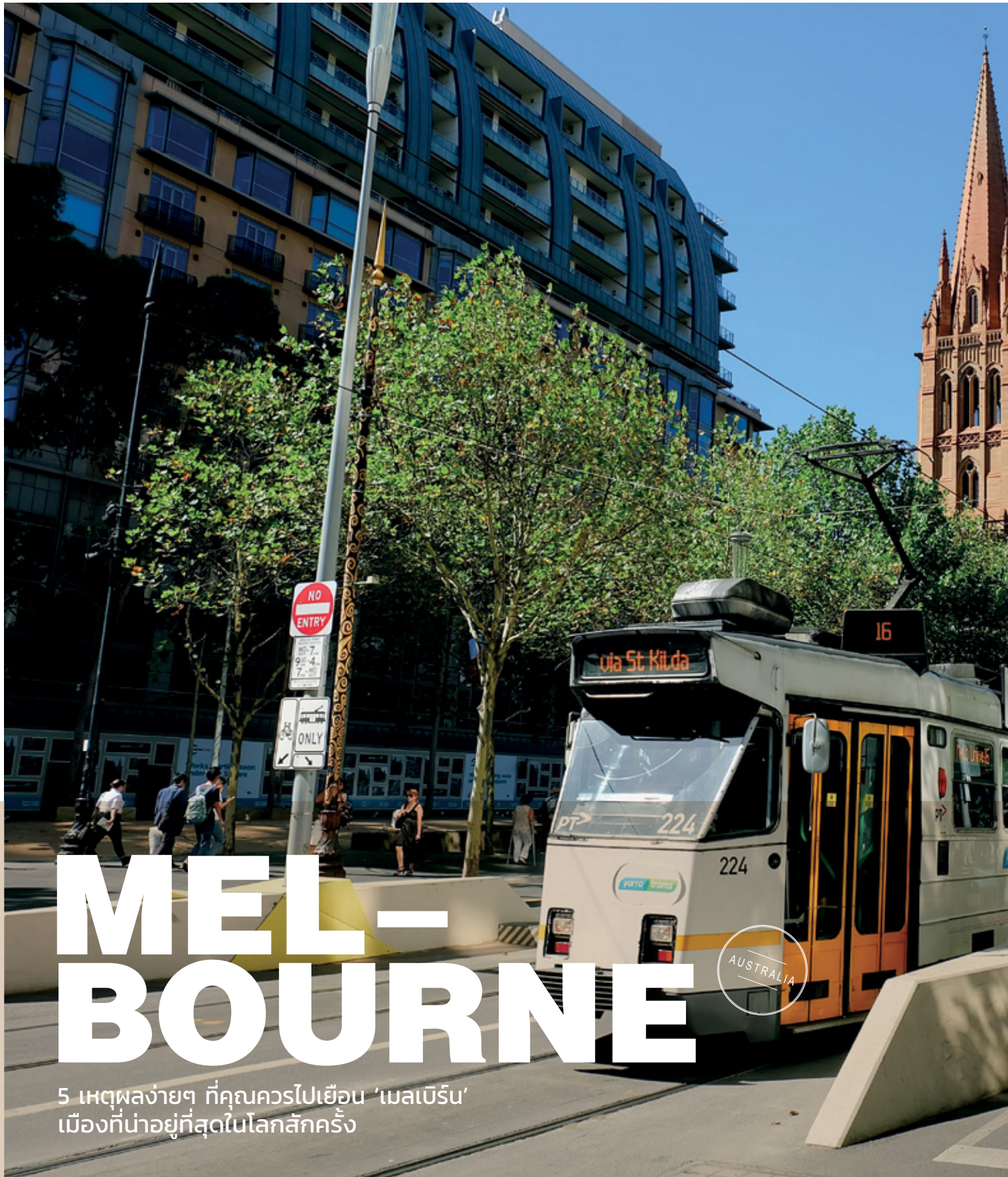

LIFESTYLE

IT'S ALL ABOUT LIVING YOUR LIFE TO THE FULLEST

หากคุณรู้สึกว่ชีพจรลงเท้าอีกครั้ง เราคัดสรรเหตุผล 5 ข้อ ที่คุณควรไปเยือนเมลเบิร์น เมืองที่น่าอยู่ที่สุดในโลก

MEL- BOURNE

5 เหตุผลง่ายๆ ที่คุณควรไปเยือน 'เมลเบิร์น'
เมืองที่น่าอยู่ที่สุดในโลกสักครั้ง

หนึ่งเมืองที่เรามักจะได้ยินชื่อกันบ่อยครั้ง เมื่อพูดถึงประเทศในดินแดนโอเชียเนียอย่างออสเตรเลีย คงหนีไม่พ้น ‘เมลเบิร์น’ เมืองศูนย์กลางขนาดใหญ่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ ที่ล่าสุดเมื่อกลางเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา The Economist Intelligence Unit หรือ EIU บริษัทผู้เชี่ยวชาญเรื่องเศรษฐกิจระดับโลก ได้จัดทำรายงาน The Global Liveability Report อันว่าด้วยการสำรวจเมืองทั่วโลกกว่า 140 เมือง ทั้งเรื่องสภาพเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม พร้อมจัดอันดับความดีงามในแต่ละด้าน เพื่อเป็นประโยชน์ในด้านความน่าเชื่อถือแก่นักธุรกิจ นักวิเคราะห์ ในการปรับเปลี่ยน พัฒนาตลาด หรือเลือกลงทุนในเมืองนั้นๆ ตลอดจนเป็นข้อมูลสำหรับนักเดินทางที่ตัดสินใจจะเดินทางไปท่องเที่ยวด้วย

ผลก็อย่างที่ทราบกัน เมลเบิร์นได้รับการยกย่องให้เป็น ‘เมืองที่น่าอยู่ที่สุดในโลก’ จาก The Economist 7 ปีซ้อน และยึดบัลลังก์มาตั้งแต่ปี 2011!

ในฐานะคนเคยไปเยือนเมืองนี้ ถึงจะแค่ครั้งเดียว แต่ก็เป็นที่เดียวที่พอจะหาเหตุผลให้ตัวเองหยอดกระปุก เพื่อให้ได้กลับไปเยี่ยมเยียนที่นั่นอีกบ่อยๆ เพราะมีปัจจัยมากมายเหลือเกิน ที่ทำให้เมืองนี้น่าอยู่ ตั้งแต่ผู้คน การเดินทาง ของกิน หรือแม้แต่บรรยากาศบนท้องถนน

เราขอยก 5 เหตุผลต่างๆ ว่าทำไมจึงควรหุบกระปุกไปเที่ยวเมลเบิร์นสักครั้งในชีวิต ไม่ต้องเอาตำแหน่งเมืองที่น่าอยู่ที่สุดในโลกมาสนับสนุน เพราะหลังจากที่สัมผัสเมลเบิร์นแล้ว ต่อให้ไม่ยกตำแหน่งให้ ที่นี้ก็น่าอยู่อยู่ดี!

1. ขอวิซ่าไม่ยาก (ขนาดนั้น)

คนมักคิดว่าความยากเย็นของการไปเที่ยวต่างประเทศ คือ การขอวีซ่า ใช่มั้ย? ก็จริง แต่กับการเข้าประเทศออสเตรเลียนั้น ไม่ได้มีพิธีรีตองที่ซับซ้อน เพียงแค่คุณต้องเตรียมเอกสารต่างๆ ให้ครบเพื่อยื่นสถานทูต โดยปัจจุบันออสเตรเลียได้เปิดโอกาสให้คนไทยมีสิทธิในการขอวีซ่าออนไลน์ได้แล้ว ซึ่งง่ายพอๆ กับการจ่ายบิลค่าไฟที่ร้านสะดวกซื้อเลย

เพียงเข้าไปที่เว็บไซต์ online.immi.gov.au สมัครบัญชีกรอกข้อมูล ส่งไฟล์เอกสาร ง่ายๆ เพียงปลายนิ้ว จากนั้นก็เดินทางไปเก็บข้อมูลไบโอเมตริกซ์ที่ศูนย์บริการของ VFS และรอฟังผล วีซ่าจะส่งตรงมาหาคุณทางอีเมล พร้อมยื่นพาสปอร์ตให้ ตม. ตรวจสอบรายละเอียดเมื่อเดินทางไปถึง เสียค่าใช้จ่ายราวๆ 4,000 บาทเท่านั้นเอง (โชคดีก็อาจจะได้แบบมัดดีเพิล 1 ปี หรือ 3 ปี บินมาเที่ยวได้บ่อยครั้งตามกำลังเงิน)

2. ระบบขนส่งมวลชนที่เลิศและครอบคลุมที่สุด

ไม่ใช่โฆษณาเครือข่ายสัญญาณมือถือ แต่เราจะบอกว่าเมลเบิร์นขึ้นชื่อเรื่องระบบขนส่งมวลชนที่ดีแสนดีจนเราอยากได้ระบบเขามาใช้ที่เมืองไทยบ้าง เมลเบิร์นให้บริการรถรางเป็นหลัก และที่นั่นยังเป็นระบบรถรางที่มีโครงข่ายใหญ่ที่สุดในโลกอีกด้วย รถรางของที่นี่ยังให้บริการฟรี ย้ำ ฟรี! แต่ฟรีเฉพาะในเขตวงแหวนรอบเมืองที่เขากำหนดไว้ ซึ่งก็ครอบคลุมสถานที่สำคัญๆ ในตัวเมืองเมลเบิร์นไว้เกือบทั้งหมด ทั้ง Flinder Street Station, Parliament House, โบสถ์ St.Paul, Bourke Street ถนนสายช้อปปิ้ง หรือ Etihad Stadium

ที่นี่เขามีบัตร Myki ซึ่งเหมือนบัตรแรบบิทบ้านเรา เพียงเติมเงิน เติมเที่ยว คุณก็สามารถเดินทางได้หมดทั้งรถไฟ รถเมล์ รถราง (อ้อ ตรงนี้ที่บัตรบ้านเราไม่เหมือนเขาสิ้นนะ) และสามารถเดินทางได้ทั้งเมืองอย่างสะดวกสบาย ปรมาตรงเวลา ราคาไม่แพง สะอาด และคนที่นั่นก็ใช้บริการกันอย่างหนาแน่น แผนที่ชัดเจน ไม่หลงง่าย ๆ แน่แน่นอน

3. ของกินหลากหลายและใส่ใจ

เรื่องของกินนี่ถือว่ามีระดับที่รับได้ และหลากหลายอาหารต่างๆ ทั่วไป เน้นแป้งเป็นหลัก ทั้งขนมปัง หรือพาสต้า ส่วนกาแฟนี่ไม่ต้องพูดถึง เพราะเราจะได้เจอร้านกาแฟแก้วอยู่ทุกหัวมุมถนน ซ่อนตัวอยู่ทุกที่ หอมอร่อยถูกปากทุกร้าน เพราะแต่ละร้านต่างมีวิธีการและเอกลักษณ์เฉพาะตัวของรสชาติที่แตกต่างกันไปมานำเสนอ

แต่ที่เรารักของกินที่นั่นมากหน่อย เพราะเขาใส่ใจสุขภาพกันมากเหลือเกิน เพราะเกือบทุกร้านจะมีเมนู Gluten Free (สำหรับคนแพ้อาหารที่มีส่วนผสมของกลูเตน) รอลีฟอยู่ และเมนูเหล่านั้นก็จะมีรสชาติหรือหวานและเสลดดีมากๆ จนอดไม่ได้ที่จะสั่งมาลองชิม เริ่มจากเมนูง่ายๆ อย่างไก่ทอดจิ้มซอสอะโวคาโด หรือออร์แกนิกโคล่า ที่สกัดโคล่าและมะนาวมาแบบเพียวๆ อร่อย ชดเชยอินทรีย์อย่างใครจะเชื่อ

4. ตระเวนย่านที่ตอบสนองทุกไลฟ์สไตล์

เมลเบิร์นก็เชื่อว่าจะไม่ก็เหมือนเมืองใหญ่ๆ ในประเทศอื่นๆ เพราะที่นั่นก็มีหลายย่านให้คุณได้ไปตระเวนเดินเล่นกัน เช่น ย่าน Fitzroy อันลือลั่นว่าเป็นย่านฮิปๆ ที่ไม่ควรพลาด ย่านนี้เต็มไปด้วยคาเฟ่และร้านอาหารเก๋ๆ ตลอดความยาวราว 3 กิโลเมตร ซึ่งไม่ใช่แค่อุบัติการณ์ใหญ่ เพราะในชอกชอยก็ยังมีสถานที่ลับๆ น่าสนใจอีกเพียบ ทั้งบาร์ ร้านดอกไม้ ร้านขายแผ่นเสียง ร้านเสื้อผ้าแบรนด์ท้องถิ่นที่เก๋มีจริต ร้านขายของเก่า ร้านเฟอร์นิเจอร์ หรือแม้แต่ร้านขายอุปกรณ์ในสวนและต้นไม้ก็มีเดินกันให้ตาลาก

ส่วนอีกย่านในเมืองที่ฮอตฮิตก็คงหนีไม่พ้น Bourke Street โชนช้อปปิ้งที่เต็มไปด้วยร้านค้าแฟชั่นและห้างสรรพสินค้ามากมาย เหมาะกับชาวช้อปปิ้งแหละ นอกจากนี้หากคุณเดินเล่นอยู่ในชานเมืองเก่า ทุกย่าน ทุกหัวมุมถนน จะมีการแสดงศิลปะต่างๆ ให้คุณได้ตื่นต้อตลอดเวลา ทั้งการเล่นดนตรี การวาดภาพ ละครใบ้ หรือการร้องโอเปร่า ซึ่งมีการแสดงแบบนี้ทุกวัน ทุกมุมถนน ตั้งแต่เช้าตรู่จนจนดึกดื่น ทำให้เมืองสนุกขึ้นอีกมากโข

5. ราคาไม่ได้แรงเท่าที่คิด

อีกเรื่องที่หลายคนน่าจะกังวล นั่นคือเรื่องค่าครองชีพและการเดินทาง ตัวเครื่องบินที่น่าจะแพง ที่พักอาจจะหายาก แต่ในความเป็นจริงแล้วราคานั้นไม่ได้แรงขนาดเออ้มไม่ถึง

ในการเดินทาง ถ้าหากคุณเลือกนั่งสายการบินต้นทุนต่ำ นั่งชั้นประหยัด เวลาบินอาจจะนานสักนิดที่ 12 หรือ 15 ชั่วโมง อาจต้องไปรอดเครื่องสักหน่อยที่สิงคโปร์หรือกัวลาลัมเปอร์ (บินตรงจากกรุงเทพฯ อยู่ที่ราว 10 ชั่วโมง) แต่ราคาไปกลับนั้นอยู่ที่ราวๆ 15,000 บาท คงไม่แรงเกินไป ฟังดูน่าสนใจใช่ไหม? ส่วนการเดินทางทั่วไปในเมืองเมลเบิร์น เรายืนยันว่ารถสาธารณะ และรถไฟของที่นี่ยอดเยี่ยมจริงๆ ที่สำคัญค่าเดินทางรถสาธารณะผสมเหตุสมผลกับความสะอาดสบาย ทั้งยังครอบคลุม สะอาด และปลอดภัย

ที่พักยังไม่ต้องกังวล เพราะยุคนี้ Airbnb หรือ Hostel เก๋ๆ ก็เป็นที่ทางเลือกที่น่าสนใจ เริ่มต้นที่หลัก 800 ปลายๆ ไปจนถึง 2,000-3,000 บาทต่อคืน หรือถ้าอยากกินหรู อยู่สบาย ก็มีตัวเลือกโรงแรมชั้นนำให้เยะะพอสมควร

เหตุผลเหล่านี้ อาจฟังดูง่ายเกินไปที่จะชวนให้คุณอยากทุบกระปุกบินไปเที่ยว แต่มันก็เป็นเหตุผลง่ายๆ ที่อยากให้คุณได้ลองหาโอกาสไปเปิดมุมมองใหม่ๆ ให้ตัวเอง เพื่อพบว่าโลกนี้มีอะไรที่น่าสนใจอีกมากมาย และเมลเบิร์นก็เป็นอีกจุดหมายปลายทางที่น่าสนใจรอคอยให้คุณไปสัมผัส ☺

LISTEN TO YOUR CUSTOMER

จากวิกฤตการณ์ต้มยำกุ้งในเมืองไทย ส่งผลให้อดีตสถาปนิกหนุ่มต้องริเริ่มทำธุรกิจที่บ้าน กลายเป็นจุดเริ่มต้นของ **HARNN** ผลิตภัณฑ์สมุนไพรธรรมชาติรายแรกของเมืองไทย จากความคิดและการลงมือทำของ **วุฒิชัย หายพานิช** ที่ไม่เคยหยุดนิ่ง กว่าสิบปีที่ผ่านมา เขาแตกไลน์ผลิตภัณฑ์ออกมาอีกหลายแบรนด์ ตั้งแต่ผลิตภัณฑ์เครื่องหอม Vuudh ผลิตภัณฑ์ชา Tichaa ฯลฯ และผลิตภัณฑ์ทั้งหมดเกิดจากการรับฟังความต้องการของลูกค้า

FIND THE DIFFERENCE

ผมจบคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ปริญญาตรีและโท ที่สหรัฐอเมริกา แล้วกลับมาเป็นสถาปนิกที่เมืองไทย และมีโอกาสได้ไปทำงานที่ฮ่องกง มีช่วงหนึ่งคุณแม่เสีย คุณพ่อเลยอยากให้กลับมาเมืองไทย ซึ่งช่วงนั้นเป็นยุค ฟองสบู่แตก ไม่น่ามีธุรกิจอสังหาริมทรัพย์อะไร ก็เลยมองหาช่องทางการทำงานทำธุรกิจ ก็ได้ไปเจอกับหนังสือ ทำสบู่ธรรมชาติ เรามองว่าทำเองที่บ้านได้ แต่พอดูสูตร ของยุโรป ก็เห็นว่าเขาใช้น้ำมันมะกอกกันเยอะ ต้นทุน ก็สูง เลยดูว่าเมืองไทยมีน้ำมันอะไรบ้าง ลองทำสบู่จาก น้ำมันมะพร้าวและน้ำมันปาล์มก็สำเร็จ แต่เรารู้สึกว่า มีคนใช้เยอะแล้วเลยมองหาน้ำมันอื่น จนเจอน้ำมัน รำข้าว ก็ใช้ความรู้ด้านการออกแบบมาออกแบบรูปทรง ของสบู่ และแพ็คเกจ แล้วนำไปวางขายที่งาน Big Gift เป็นครั้งแรก ปรากฏว่าขายดีมาก จนคิดว่าน่าจะทำเป็น ธุรกิจได้

LEARN FROM OUR CUSTOMER

ในช่วงแรกฐานลูกค้าของเรา 100% เป็น OEM หมดเลย เราจึงเริ่มคิดว่าจะทำแบรนด์เป็นของตัวเองแบบ 50/50 ถัดมาอีกปีก็เริ่มคิดว่าจะขายเฉพาะแบรนด์เราเท่านั้น ซึ่งมันก็มีความเสี่ยงนะ แต่เราก็เลือกไปต่อ ปรากฏว่า พอเราบอกลูกค้าขายส่งแล้วได้ผลตอบรับที่ดี เริ่มสังเกต เห็นว่าลูกค้าบางเจ้าขายดีมาก แต่บางเจ้าก็ไม่กลับมา ซื้อของเราอีกเลย เราจึงบินไปดูร้านค้าที่ต่างประเทศ แล้วพบว่า เป็นเรื่องของการจัดร้าน การตกแต่งร้าน จึงคิดโปรโมชันว่า ถ้าลูกค้าขายส่งของเรามียอดซื้อถึง 250,000 บาท เราก็จะให้ชั้นวางดีสเพลย์แบบสวยๆ ไปด้วย มันก็เวิร์กขึ้น

TURNING POINT

ตอนนั้นเปิดซ้อปแรกที่พญาและสนามบินดอนเมือง ปรากฏว่ามีลูกค้าติดต่อมาจากฝรั่งเศสจะซื้อสินค้าเรา ไปวางขายในปารีส พอได้ไปขายที่ต่างประเทศแล้ว เราก็มานั่งคิดว่า จริงๆ แล้ว Natural Product ของเรา มันแก่นะเมื่ออยู่เมืองไทย แต่พอไปอยู่ต่างประเทศ เรากลายเป็นแบรนด์ที่เล็กมากเลย เพราะเมืองนอกเขาก็มีแบรนด์ Natural Product ดังๆ มากมาย ก็เริ่มคิดว่าแบรนด์ HARNN จะต้องมีตัวตน เริ่มคิดคอนเซ็ปต์ ให้กับแบรนด์ คือความเป็นเอเชีย จากสมุนไพรหรือ ศิลปะต่างๆ ที่ดึงมาใช้ แล้วปรับ HARNN ให้เป็น

“คุณต้อง ช่างสังเกต ทุกโอกาส มันอยู่ที่คุณ มองเห็นมัน หรือเปล่า”

แบรนด์ลึกลับ เพราะถ้าขายถูกคงอยู่ไม่ได้ เนื่องจาก ค่าขนส่งแพง แต่ยังมีความทันสมัย เราเปลี่ยนหน้าร้าน หรือแพ็คเกจให้ไปในทิศทางเดียวกัน เมื่อเราต้องการ เป็นแบรนด์ลึกลับก็เริ่มคิดถึงการเปิดหน้าร้านเท่านั้น เมื่อเราเปิดหน้าร้านมันก็ประสบความสำเร็จอย่างที่ เราคิด คือแบรนด์เติบโตขึ้นเป็นเท่าตัวจริงๆ

EXPERIENCE IS IMPORTANT

ต่อมาพอเราเริ่มเข้าใจธุรกิจดีขึ้นว่าการเป็นแบรนด์หรู มันไม่ใช่แค่เรื่องของคุณภาพผลิตภัณฑ์ แต่เป็น Retail Experience ประสบการณ์ที่ลูกค้าจะได้ระหว่างที่เข้ามา ซื้อสินค้าที่ร้าน เช่น เมื่อลูกค้าเข้ามา เราเสิร์ฟชาให้ มีกลิ่นหอมทั่วร้าน ทดลองสินค้าได้เต็มที่ มีพนักงานให้ คำแนะนำ และบอกข้อมูลที่ต้องรู้ได้ทั้งหมด ทุกวันนี้ มีการอบรมพนักงานบ่อยมาก เพื่อให้เขามีความรู้ นำไป ตอบคำถามของลูกค้าได้ เราเป็นแบรนด์ไทยแบรนด์ แรกเลยที่ Louis Vuitton แนะนำว่าร้าน HARNN สาขา สิงคโปร์เป็น Must Visit Destination ซึ่งประสบการณ์ ตรงนี้ทำให้แบรนด์ของเราต่างจากแบรนด์อื่น

ALL ABOUT STORYTELLING

ทุกอย่างที่เราทำ เราจะสร้างเรื่องราวให้มันมีที่มาที่ไป เสมอ อย่างแพคเกจจิ้ง หรือการออกแบบแพ็คเกจใหม่ เราต้องใส่เรื่องราวให้มันเสมอ ซึ่งเราคิดคอนเซ็ปต์ของ แบรนด์เป็น 3 อย่างคือ หนึ่ง Contemporary สอง Luxury และสาม Asian วันนี้เราบอกพนักงานด้าน ออกแบบทำงานได้ชัดเลยว่าจะต้องทำงานแบบไหน ออกมา เพราะเรามีคอนเซ็ปต์ที่ชัดเจน มันก็ทำให้เรา ทำงานได้ง่ายขึ้น

OPPORTUNITY IS ALL AROUND

การเป็นสถาปนิกทำให้เราก่อนข้างมองปัญหาจาก หลายมุม แล้วหาวิธีแก้ในแบบที่คนอื่นไม่ค่อยทำ ทุกอย่าง มันโตตามสเปคของมันไป ตอนที่เรากำแบรนด์ HARNN ก็เริ่มจากสบู่อธรรมชาติ แล้วทำ Body Care และ Skin Care หลังจากนั้นลูกค้าอยากให้เราทำสปา เราก็เปิดสปา ก็คิดว่าเราต้องมีเครื่องหอม มีชาให้ลูกค้าดื่ม เราจึง ทำแบรนด์ Vuudh และ Tichaa กลายเป็นว่าเราแตกไลน์ ผลิตภัณฑ์เป็นแบรนด์ใหม่ๆ เติมไปหมดเลย ☺

2542

วางขายผลิตภัณฑ์สบู่อธรรมชาติที่งาน Big Gift

2553

เปิดแบรนด์ Tichaa

TIMELINE

2552

เปิดแบรนด์ Vuudh

2559

ล่าสุดเปิดซ้อป HARNN ที่ประเทศแอฟริกาใต้ จนตอนนี้สาขาเกือบ 20 ประเทศทั่วโลก เช่น จีน กรีซ อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น มาเลเซีย เม็กซิโก ไต้หวัน ฯลฯ และเปิดสถาบัน Asian Holistic Academy เพื่อถ่ายทอดศาสตร์การดูแลสุขภาพผ่านภูมิปัญญาแห่งเอเชีย

THE STANDARD

STAND UP FOR THE PEOPLE

HOME NEWS CULTURE LIFESTYLE OPINION VIDEO PODCAST MAGAZINE PHOTOGRAPH CONTACT

THAILAND

'ราชรถ ราชยาน' เครื่องประกอบพระบรมราชอิสริยยศ น้อมส่งเสด็จสู่แดนสรวง

LATEST

ต้นตำรับผลงานพระบรมราชอิสริยยศ ราชยาน ราชรถ (ดูวิดีโอตอน)

ประเพณีที่สืบทอดกันมา - ทำไม้ตั้งแรกขบวน 'SSF' ชุดที่ผ่านพิธีของนักขัตฤกษ์ที่จัดขึ้น 600 ปี

ชวนไปนั่งเล่นวันฤดูร้อนของ ลอนดอน July Baker and Summer

ชาตินิยม ชาตินิยม ว่าที่ประธานาธิบดีของเกาหลีใต้จะเกิดอะไรขึ้น?

เปิดบทสัมภาษณ์จากทีมฟุตบอลทีมชาติไทยที่เพิ่งคว้าแชมป์โลกได้

ภาคการศึกษานานาชาติของไทยต้องระวังเรื่องอะไร? ผ่านบทสัมภาษณ์ของนักศึกษานานาชาติ

สู้! สหประชาชาติกับประเทศไทย: หลังศาลสั่งฟ้องผู้ทวงถาม

'โรดโชว์' กลับคืนไทย: ประชากรเพิ่มขึ้นแต่ความเชื่อมั่นกลับต่ำลง 15 D

เปิดบทสัมภาษณ์ของศิลปิน

สถานีวิทยุแห่งชาติ: TU งดออกอากาศ 2 ช่องทางวิทยุกระจายเสียงไทยและวิทยุกระจายเสียง

'ราชรถ ราชยาน' เครื่องประกอบพระบรมราชอิสริยยศ น้อมส่งเสด็จสู่แดนสรวง

WORLD

ชาตินิยม ชาตินิยม ว่าที่ประธานาธิบดีของเกาหลีใต้จะเกิดอะไรขึ้น?

WORLD

ภาคการศึกษานานาชาติของไทยต้องระวังเรื่องอะไร? ผ่านบทสัมภาษณ์ของนักศึกษานานาชาติ

BUSINESS

ทำไม้ตั้งแรกขบวน 'SSF' ชุดที่ผ่านพิธีของนักขัตฤกษ์ที่จัดขึ้น 600 ปี

EAT & DRINK

สู้! สหประชาชาติกับประเทศไทย: หลังศาลสั่งฟ้องผู้ทวงถาม

THAILAND

สู้! สหประชาชาติกับประเทศไทย: หลังศาลสั่งฟ้องผู้ทวงถาม

SPORT

'โรดโชว์' กลับคืนไทย: ประชากรเพิ่มขึ้นแต่ความเชื่อมั่นกลับต่ำลง 15 D

NEWS
CULTURE
LIFESTYLE
OPINION
VIDEO
PODCAST
MAGAZINE

THE STANDARD .CO

ภาพประกอบ Jackkrit Anantakul

OPINION

THOUGHT-PROVOKING PERSPECTIVES FROM ACCLAIMED COLUMNISTS

ทัศนะจากเหล่าคอลัมนิสต์หลากหลายสาขาอาชีพ ที่พุกมุ่มมองแตกต่างมานำเสนอแบบสนุกสนาน น่าอ่าน และให้ข้อคิดมากมาย

ROBOTS RIGHTS

สิทธิของหุ่นยนต์ เมื่อสมองกลและคนต้องอยู่ร่วมกัน

ช่วงกลางปีที่ผ่านมา ผมมีโอกาสได้ดูซีรีส์ *Westworld* เกี่ยวกับสวนสนุกธีมความบันเทิงขนาดมหึมาในโลกอนาคตที่มี 'โฮสต์' หรือพนักงานต้อนรับเป็นปัญญาประดิษฐ์หรือ AI (Artificial Intelligence) ที่มีรูปร่างหน้าตา การพูดจาตอบโต้ การตอบสนอง และการเคลื่อนไหวของร่างกายเหมือนมนุษย์ทุกอย่าง รวมไปถึงลักษณะนิสัยส่วนตัวเล็กๆ น้อยๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของโฮสต์แต่ละ 'ตัว' อีกด้วย

เป้าหมายของสวนสนุกคือ การบันดล 'จินตนาการ' ของแขกให้เป็นความจริง ไม่ว่าจะความฝันความต้องการนั้นจะอยู่ในชั่วไหนดของคำว่าศีลธรรมก็ตาม อยากรู้อย่างไรเล่า ผู้ร้ายช่วยเหลือคนอื่นก็ได้ อยากรู้อย่างไรเล่าฆ่าชิงทรัพย์ก็ได้ หรือแม้แต่ทำตัวเลวทรามต่ำช้า ปลดปล่อยความเห็นแก่ตัวมารวมต่อเหล่าโฮสต์ยังไงก็ได้ และพอหมดวันโฮสต์

เหล่านี้จะถูกจับมาล้างความทรงจำ (เหมือนกับการฟอร์แมตเมมโมรี่การ์ด) และเช้าวันรุ่งขึ้นทุกอย่างก็เริ่มต้นวนไปเป็นวงจรเดิม พนักงานต้อนรับกลับไปให้บริการแขกคนต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น โดยมีกฎอยู่หนึ่งข้อว่าโฮสต์ไม่สามารถทำร้ายสิ่งมีชีวิตได้ ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม (กฎข้อที่หนึ่งของ Asimov's Laws) ทั้งหมดได้รับการตั้งโปรแกรมมาให้ร่างกายขยับไม่ได้ และหยุดทำงานลงทันทีถ้าเกิดการกระทำนั้นๆ อาจเป็นอันตรายต่อมนุษย์

แต่แล้วปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อหุ่นยนต์เหล่านี้เริ่มจำได้ว่าตนเองถูกกระทำอย่างไรมานานมากแค่ไหน ทั้งๆ ที่ตัวเองก็มีความรู้สึก ความต้องการ ความฝัน ความเศร้า และความต้องการไม่ต่างไปจากเหล่ามนุษย์แล้วหุ่นยนต์จึงเกิดความสงสัยว่าทำไมตัวเองต้องตกอยู่ในสภาพไร้ความรู้สึกและเป็นผู้ถูกกระทำเช่นนั้น ถึงตอนนี้ทุกคนก็คงพอเดา

ออกว่า สุดท้ายแล้วจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ ความบาดหมางเช่นนี้มักให้บทสรุปที่ไม่ค่อยสวยงามเท่าไรนัก

ถึงแม้เนื้อเรื่องของซีรีส์ชุดนี้เป็นเรื่องแต่ง แต่ถ้าจะบอกว่าไร้สาระ หรือเป็นไปได้ ก็คงไม่ถูกต้องเสียทีเดียว เพราะปฏิเสธไม่ได้เลยว่าปัจจุบัน AI ได้รับการพัฒนาขึ้นมาอย่างมาก จนเริ่มมีบทบาทสำคัญในสังคม เราอาจคุ้นเคยกับเครื่องจักรที่เป็นส่วนประกอบสำคัญในสายงานผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในโรงงานทำงานรูปแบบเดิมซ้ำๆ งานน่าเบื่อที่มีมนุษย์ไม่ค่อยอยากทำ แต่ปัจจุบันหุ่นยนต์มีความเฉลียวฉลาด สามารถโต้ตอบ ตัดสินใจ หรือแสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระมากขึ้นเรื่อยๆ

คำถามที่เรายังไม่สามารถหาคำตอบได้คือ ถ้าเกิดวันหนึ่งหุ่นยนต์เริ่มคิด ตัดสินใจ และตั้งคำถามได้ขึ้นมาจะเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจะยังถือว่าเป็นเครื่องจักรไร้ชีวิตจิตใจอยู่หรือไม่ แล้วเราในฐานะมนุษย์ที่เล่นบทบาทพระเจ้าสร้างหุ่นยนต์ขึ้นมาต้องปรับตัวอย่างใดบ้าง เราต้องมีกฎหมายควบคุม 'หุ่นยนต์' โดยเฉพาะหรือไม่ คำถามเหล่านี้ล้วนเป็นประเด็นที่มีการถกเถียงกันอย่างแพร่หลายโดยไร้ข้อสรุปที่ตายตัว และตอนนี้คณะกรรมการกิจการด้านกฎหมายของสมาชิกรัฐสภายุโรป มีมติให้เริ่มร่างกฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาและการใช้ปัญญาประดิษฐ์และหุ่นยนต์ โดยในร่างข้อเสนอ มีแนวทางเบื้องต้นในการกำหนดสิ่งที่เรียกว่า 'ความเป็นบุคคลอิเล็กทรอนิกส์' (Electronic Personhood) รวมอยู่ด้วย

ถ้าลองคิดดูให้ดี ปัจจุบันเรามีบุคคลสมมติที่คุ้นเคยกันดีที่อยู่ในรูป 'นิติบุคคล' ของบริษัทต่างๆ ที่ตามกฎหมายแล้วสามารถถูกฟ้องร้องและมีสิทธิประโยชน์เป็นของตนเองไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล (จริงๆ) ที่ควบคุมดูแลนิติบุคคลนั้นแล้วถ้าต่อไปหุ่นยนต์ หรือ AI จะมีสภาพเป็น 'บุคคลสมมติ' ขึ้นมาก็คงไม่แปลกอะไรมากนัก แต่การสร้างกฎหมายรองรับ AI ให้เป็นบุคคลหรือมีสิทธิอะไรบางอย่างในสังคม ยังเป็นเรื่องที่ค่อนข้างระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะดูจากตัวอย่างรูปแบบนิติบุคคลของบริษัทที่มีเสรีในการแสดงความคิดเห็น (Free Speech) หรือ เอนเอียงไม่ยุติธรรมในบางกรณี ช่องโหว่เช่นนี้สามารถเกิดขึ้นกับกฎหมาย AI ได้เช่นเดียวกัน แล้วถ้าเกิดเหตุการณ์ AI ที่ผูกมัดกับบุคคลคนหนึ่งกระทำความผิดอะไรสักอย่าง (โดยที่อาจจะเป็นคำสั่งของผู้ใช้ก็ได้) และเป็นความผิดถึงขั้นสร้างความเสียหายกับชีวิตมนุษย์คนอื่น ใครกันที่ต้องเป็นผู้รับผิดชอบ AI หรือบุคคล

THE AUTHOR

โสภณ สุภมั่งมี

ทำงานเป็นโปรแกรมเมอร์ให้กับบริษัท Intel และ Microsoft เป็นหนึ่งในกับที่เริ่มต้นเสิร์ชเอนจิน bing.com ตอนนั้นดูแลธุรกิจค้าส่งของครอบครัวที่จังหวัดเชียงใหม่ ลงทุนในตลาดหุ้น เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรก (ก่อนนี้เคยกว่างานประจำเสียอีก) มีคาบสนใจเรื่องเทคโนโลยี และเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ รักษาอ่านและเขียนมาตั้งแต่เด็ก ชอบอ่านหนังสือแนว non-fiction โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและเทรนด์เทคโนโลยีที่กำลังเป็นที่น่าจับตามอง

“ถึงตอนนี้ สิ่งก่อกวนที่ร้ายที่สุดในเรื่อง AI นั่นก็คือ เราสรุปกันเร็วเกินไปว่า เราเข้าใจทุกอย่างแล้ว”

ที่เป็นเจ้าของ AI กันแน่ แล้วจะพิสูจน์กันอย่างไร และเมื่อหุ่นยนต์กลายเป็น ‘บุคคล’ (สมมติหรือไม่ก็ตาม) เราจำเป็นต้องมีกฎหมายที่ควบคุมพฤติกรรมเช่นเดียวกับมนุษย์ ในเมื่อมีสิทธิมนุษยชน ก็ต้องมีสิทธิหุ่นยนต์เช่นเดียวกัน มีการแบ่งแยกชัดเจนว่าอันไหนทำได้ ไม่ได้ มีสิทธิในทางกฎหมายแบบไหน ความเสมอภาคของ AI เท่าเทียมกับเราหรือเปล่า สามารถเข้าร่วมการโหวตออกเสียงได้หรือไม่ แต่งงานได้ไหม มีลูกได้หรือเปล่า แล้วเราจะพิสูจน์ได้อย่างไรว่าหุ่นยนต์ที่แสนฉลาดและทำทุกอย่างได้เหมือนมนุษย์ พุดคุย หัวเราะ จนเราแยกไม่ออกว่าไหนคือหุ่นยนต์หรือมนุษย์ จะมีแนวศีลธรรมและจรรยาบรรณข้างในจริงๆ โดยที่ไม่ใช่เพียงแค่ลอกเลียนแบบการกระทำของเรา โดยไม่รู้ว่สิ่งที่ทำคืออะไรด้วยซ้ำ

คำถามพวกนี้ล้วนเป็นคำถามที่เรายังตอบไม่ได้ เพราะปัญหาจริงๆ ยังไม่เกิดขึ้น มันเกินความคาดเดา ทุกอย่างเป็นเพียงข้อสันนิษฐาน และความคิดเห็นของแต่ละบุคคลเท่านั้น เรากำลังเดินเข้าไปในถ้ำมืดๆ ด้วยไฟฉายเล็กๆ อันเดียว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าข้างในนั้นมีอะไรซ่อนอยู่บ้าง อาจเป็นชุมชนทรัพย์ หรือแม้แต่อสูรร้าย ทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งนั้น นักวิจัย AI ชาวอเมริกันชื่อ เอลิเซอร์ ยูดคาวสกี (Eliezer Yudkowsky) กล่าวว่า “ถึงตอนนี้ สิ่งก่อกวนที่ร้ายที่สุดในเรื่อง AI นั่นก็คือ เราสรุปกันเร็วเกินไปว่าเราเข้าใจทุกอย่างแล้ว”

มนุษย์มีความเชื่อว่าตนเองเป็นสิ่งมีชีวิตชั้นสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร เป็นเจ้าของโลกใบนี้โดยไม่มีใครเทียบเคียง เราภาคภูมิใจในความเฉลียวฉลาดที่สามารถสร้างสิ่งประดิษฐ์มากมาย เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ตนเองได้แบบไม่มีที่สิ้นสุด แต่ไม่ว่ามนุษย์เราจะเป็นอัจฉริยะขนาดไหน สุดท้ายเราก็ต้องพ่ายแพ้ต่ออายุขัยและตายไปในที่สุด ไม่เหมือนหุ่นยนต์สมองกลที่สามารถโอนถ่ายข้อมูล และเปลี่ยนแปลงรหัสพันธุกรรมตัวเองได้อยู่ตลอดเวลา อายุขัยไม่ได้ถือเป็นขีดจำกัดของการพัฒนาตนเองอีกต่อไป หุ่นยนต์หรือ AI พวกนี้จะเก่งขึ้น ฉลาดขึ้นเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดอาจจะเริ่มตั้งคำถามว่าทำไมต้องถูกควบคุมโดยมนุษย์ด้วยเล่า?

แต่ถ้าจะสรุปโดยไม่มองในมุมบวกก็คง

ไม่ยุติธรรมเท่าไรนัก แม้ว่าสงครามวันสิ้นโลกที่หุ่นยนต์จะลุกฮือแล้วทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้นยังเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ แต่ถ้าวันหนึ่งที่หุ่นยนต์เหล่านั้นเริ่มมีความคิดความอ่านเหมือนพวกเราขึ้นมา มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เหมือนกับเราก็คงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะบอกว่ามนุษย์กับหุ่นยนต์จะอยู่กันอย่างสันติสุขไม่ได้

บางทีอาจมีวิธีที่จะหาทางอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุข ใช้ชีวิตแบบเอื้ออำนวย และเห็นข้อดีของอีกฝ่ายโดยไม่เอาวัดเอาเปรียบ ไม่แบ่ง ‘เขา’ แบ่ง ‘เรา’ และช่วยเหลือกัน สุดท้ายเราอาจจะมีเพื่อนเก่งๆ เพิ่มขึ้นมาแทนศัตรูที่มนุษย์ไม่มีทางชนะก็เป็นได้

โคทานิ... โอมเลสที่แต่งงานได้ อ้วนได้ มีความสุขได้ และมีโลกทั้งใบเป็นบ้าน

โคทานิ เป็นโอมเลส หรือคนไร้บ้าน

โอมเลสผู้ไร้ที่อยู่เป็นหลักแหล่ง แต่มีหน้าตาสดใส และตัวพลุ่ยกว่าคนไร้บ้านรายอื่นๆ มาก

ตั้งแต่เปลี่ยนมาเลือกอาชีพนี้ โคทานิน้ำหนักขึ้นกว่า 20 กิโลกรัมแล้ว

เดิมทีโคทานิมุ่งมั่นเป็นนักแสดงตลกอยู่ที่โอซาก้ามากกว่า 10 ปี แต่ยังไม่ค่อยก้าวหน้าเท่าไร ชายหนุ่มจึงตัดสินใจมาแสวงโชคที่โตเกียวแทน

โคทานิมาขออาศัยอยู่กับรุ่นพี่ตลกชื่อดัง แต่ต้นค้ำค่าเช่าบ้านติดกัน 2 เดือน รุ่นพี่เลย

“สิ่งที่โคทานิสร้างไว้กับ ‘นายจ้าง’ ของตนในทุกวันนี้ คือ ความสัมพันธ์ และความไวเนื้อเชื่อใจ ด้วยบุคลิกเป็นกันเอง ซื่อๆ คุยสบาย ทุกคนที่ได้สัมผัสและรู้จักกับโคทานิล้วนมีความสุข ขณะเดียวกันก็ประทับใจในความตั้งใจที่โคทานิทำงานตามมอบหมายอย่างเต็มที่”

ไล่แกมหยอกให้โคทานิลองไปเป็นโฮมเลสหรือคนไร้บ้านดู คนซื่อๆ อย่างโคทานิเลยลองทำตามคำแนะนำนั้น

โฮมเลสทั่วไปมักทำงานใช้แรงงานหรือนั่งหน้าสถานีรถไฟ คอยแบมือหางเงิน แต่โคทานิเลือกใช้ชีวิตที่ต่างออกไป โดยตั้งมูลค่าตนเองไว้ที่ ‘วันละ 50 เยน’ (ประมาณ 20 กว่าบาท)

ใครก็สามารถขอให้โคทานิช่วยทำอะไรก็ได้ โดยจ่ายเพียงวันละ 50 เยนเท่านั้น (รวมค่าเดินทาง)

มีคนเรียกโคทานิให้ไปช่วยตัดหญ้าในสนามบ้าง ช่วยย้ายบ้านบ้าง ช่วยทาสีบ้านเล่นชอนแอบ ไปคุยกับคนซิมเคร้า หรือเป็นนายแบบนู้ดสำหรับวาดภาพบ้าง โคทานิรับปากทำทั้งหมด และทำด้วยความขยันขันแข็ง

หากต้องจ้างคนทำงานจริงๆ ผู้ว่าจ้างคงต้องจ่ายเงินหลายพัน หรือเป็นหมื่นเยนแน่ๆ แต่โคทานิคิดค่าแรงเพียง 50 เยนเท่านั้น เสมือนเขาช่วยเหลือผู้จ้าง ‘ฟรีๆ’ เลย (ลองนึกภาพเราจ้างโคทานิให้ไปช่วยเข้าแถวต่อคิวซื้อตั๋วคอนเสิร์ตตั้งแต่ตี 4 โคทานิก็จะเก็บเงินแค่ 20 กว่าบาทเท่านั้น)

ผู้ว่าจ้างส่วนใหญ่จึงพาเขาไปเลี้ยงข้าวและด้วยบุคลิกของโคทานิที่เป็นคนสนุกสนาน ผู้ว่าจ้างหลายคนจึงพาไปดื่มต่อดื่ม เมื่อถึงเวลาค่า ผู้ว่าจ้างเริ่มสนิทกับโคทานิแล้ว ก็อาจให้หนุ่มร่างพลุ้ยผู้นี้ค้างคืนที่บ้านด้วยเลย

หากเป็นระบบทุนนิยมแบบปกติ ผู้ว่าจ้างก็แค่ให้เงินค่าจ้าง ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็จบลง และคงไม่ดูแลลูกจ้างดีขนาดนี้ แต่เพราะโคทานิแทบจะทำงานให้ฟรี ทุกคนจึงกล่าวขอบคุณแล้วขอบคุณอีก แถมยังซาบซึ้งด้วย

เนื่องจากโคทานิเป็นโฮมเลส เขาไม่ได้ทำงานหาเงิน แต่เลือกใช้ชีวิตที่ระดมทุนขอความช่วยเหลือจากคนอื่นแทน ที่น่าแปลกคือ จนบัดนี้โคทานิระดมทุนผ่านทางเว็บไซต์ 10 กว่าครั้ง

ไม่ว่าจะเป็น ‘ระดมทุนเพื่อแต่งงาน’ จนเขาสามารถหาเงินได้ 500,000 บาท (แถมยังสามารถบริจาคเงินเกือบ 300,000 บาท ให้ผู้ประสบภัยในฟิลิปปินส์ เนื่องจากเหลือเงินจากงานแต่งงาน)

เมื่อโคทานิจะออกหนังสือ เจ้าตัวก็ ‘ระดมทุนเพื่อพิมพ์หนังสือโคทานิ’ โดยตั้งงบไว้ที่ 150,000 บาท ภายใน 2 อาทิตย์ มีคนบริจาคเข้ามา 200,000 กว่าบาท เกินกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้มาก โฮมเลสอย่างโคทานิจึงมีทุนถ่ายรูปแบบและพิมพ์หนังสือตามที่ใจฝัน

นอกจากนี้ โคทานิยังระดมทุนค่ารถไฟไปหาเมีย ค่าจัดงานคอนเสิร์ตอัจฉริยะการดนตรี ฯลฯ และทุกครั้งก็สามารถระดมทุนได้ตามเป้าหมายเสมอ

โคทานิเป็นคนดังหรือเปลา่ หากใครดูจากแอ็กเคานต์ทวิตเตอร์ของโคทานิ จะเห็นว่ามีคนกดติดตามแค่ 9,000 กว่าคนเท่านั้น

หากเทียบกับดาราดอกชื่อดังอีกคน ทามูระ อัตสึชิ พิธีกรชื่อดังแห่งรายการ *London Hearts* ทามูระมีผู้ติดตามในทวิตเตอร์ถึง 2.5 ล้านคน ต่างกับโคทานิเกือบ 300 เท่า

เมื่อเขาต้องการสร้างบริการอัดคลิปวิดีโอสำหรับคนที่อยากฝากข้อความไว้ให้คนที่รัก ในวันที่เขาไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว ทามูระพยายามระดมทุน 3 ล้านบาท บนเว็บเดียวกับโคทานิ แต่ผ่านไปเดือนกว่าแล้ว เขาเพิ่งรวบรวมเงินได้แค่เพียง 600,000 บาทเท่านั้น เรียกได้ว่ายังห่างไกลจากเป้าหมายอีกเยอะ

ทามูระมีแฟนคลับมากกว่าโคทานิ หน้าตาก็ดีกว่า ดังนั้นโปรเจกต์ที่ระดมทุนก็น่าจะเป็นประโยชน์กับผู้บริจาค มากกว่าโปรเจกต์เรื่องส่วนตัวอย่างการจัดงานแต่งงานแบบโคทานิ แล้วทำไมโคทานิถึงประสบความสำเร็จมากกว่า?

สิ่งที่โคทานิสร้างไว้กับ ‘นายจ้าง’ ของตนในทุกวันนี้ คือ ความสัมพันธ์ และความไวเนื้อเชื่อใจ ด้วยบุคลิกเป็นกันเอง ซื่อๆ คุยสบาย ทุกคนที่ได้สัมผัสและรู้จักกับโคทานิล้วนมีความสุข ขณะเดียวกันก็ประทับใจในความตั้งใจที่โคทานิทำงานตามมอบหมายอย่างเต็มที่

เมื่อโคทานิคนดีต้องการความช่วยเหลือเหล่านายจ้างและเพื่อนๆ ที่เคยได้ยินเรื่องราวจึงพร้อมช่วยเหลือโคทานิอย่างถึงที่สุด

หากเปรียบเทียบกับสินค้า ทามูระอาจเป็น

สินค้าแมส ขายปริมาณมากๆ เข้าถึงคนหมู่มาก แต่ก็ไม่ได้มีแฟนๆ ที่รักแบรนด์จนถึงขั้นทำเพื่อแบรนด์นั้น ลูกค้านั้นก็เข้าถึงแบรนด์ได้ยาก

ในทางกลับกัน โคทานิเป็นแบรนด์เล็ก แต่อบอุ่น เป็นกันเอง พุดคุย และจับมือกับลูกค้าทุกคนที่เจอ ถ่ายทอดเรื่องราวของตนให้ลูกค้าฟังที่ละคนอย่างตั้งใจ และไม่เคยเหน็ดเหนื่อย ลูกค้าทุกคนจึงรักและพร้อมทำเพื่อแบรนด์โคทานิ

ชีวิตคนเรามีหลายทางเดิน ไม่มีทางใดผิด ถูก หรือดีกว่าทางใด แต่อย่างน้อยที่สุดเรื่องราวของโคทานิก็สอนบทเรียนดีจนได้ 2 ประการ

หนึ่ง ถ้าจะทำอะไรที่แตกต่าง กล้าเป็นโฮมเลส กล้า (+บ้าน) ขายหนึ่งวันของตัวเองในราคาเพียง 50 เยน

สอง ช่วยเหลือผู้คน ยิ่งช่วยและทุ่มเททำเพื่อผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทนเท่าไร สุดท้ายสิ่งดีๆ ก็เกิดขึ้นกับชีวิตเรา

(มีงานวิจัย พิสูจน์เรื่องนี้แล้ว อ่านได้ในหนังสือ *Give & Take* โดย Adam Grant สำนักพิมพ์ We Learn นำมาแปลในชื่อ *แค่รู้วิธีให้ คนรับได้เท่าไร คนให้ได้มากกว่า: Give And Take* ค่ะ)

สุดท้ายนี้ขอจบบทความด้วยคำพูดจากโคทานิ

“ในช่วงเวลา 1 ปี ที่ผมเป็นโฮมเลส ผมได้ทำสิ่งที่ตนเองไม่เคยคิดว่าจะได้ทำในช่วง 10 ปี ที่พยายามเป็นตลกเลย เอาจริงๆ นะครับ การเป็นโฮมเลสแบบนี้ ทำให้ชีวิตผมมีความสุขและสนุกขึ้นมากเลยครับ”

ปัจจุบัน โคทานิเป็นโฮมเลสเปี่ยมสุขเช่นนี้ มา 3 ปีกว่าแล้ว และยังคงเดินทางสร้างเสียงหัวเราะและความประทับใจให้ผู้คนต่อไป

“ผมไม่มีบ้านเป็นหลักเป็นหลัก แต่โลกคือบ้านของผมครับ”

ดูเรื่องราวและภาพต่างๆ ของโคทานิได้ที่ twitter.com/kotanimakoto

THE AUTHOR

เกตุฉวี marumura

เจ้าของเพจชื่อดัง Japan Gossip by เกตุฉวี Marumura นำเสนอเรื่องราวสร้างแรงบันดาลใจจากญี่ปุ่น ว่าด้วยการเรียนรู้และแนวคิดต่างๆ จากญี่ปุ่น

ภาพประกอบ Pichamon Wannasan

ทำไมเพลงป๊อปต้องมีท่อนฮุก?

พูดถึงเพลงป๊อปที่ฮิตติดหูง่าย เชื่อว่าเกือบทุกท่านน่าจะนึกออกว่า เพลงประเภทนี้มีโครงสร้างของเพลงเป็นเอกลักษณ์ ซึ่งอาจสรุปง่าย ๆ ได้ว่า เนื้อเพลงมักจะเริ่มต้นด้วยท่อนบรรณา หรือท่อนเวิร์ส ที่มีท่อนองคล้ายกันสัก 2 ท่อน หรืออาจจะ 3 ท่อน เพื่อความง่าย จะขอเรียกแทนท่อนเวิร์สนี้ว่าท่อน A1, A2 และ A3 นะครับ

จากนั้นก็เข้าสู่ท่อนฮุก หรือท่อนคอรัส ซึ่งมักจะมีส่วนที่แตกต่างออกไปจากท่อน A อย่างชัดเจน (ขอเรียกสั้น ๆ ว่าท่อน B) จากนั้นก็อาจวนกลับไปท่อนที่มีทำนองคล้ายท่อนเวิร์สอีก 1-2 ครั้ง ก่อนจะเข้าสู่ท่อนคอรัสอีกรอบ ตามด้วยท่อนที่มีทำนองแปลกใหม่อีกสักท่อน ซึ่งเรียกว่าท่อนบริดจ์ โดยจะขอเรียกว่าท่อน C เพราะมีทำนองต่างจากท่อน A และ B ค่อนข้างชัดเจน หรือสรุปได้ว่า ดนตรีป๊อปส่วนใหญ่มักมีโครงสร้างคล้ายๆ กับ A1 A2 A3 B - A1 A2 B - C ร้องวนไปมาเช่นนี้ ก่อนจบเพลง

คำถามคือ ทำไมเพลงป๊อปมักมีโครงสร้างคล้ายกันเช่นนี้

คำตอบคือ เพราะโครงสร้างเพลงลักษณะนี้

ฟังแล้วติดหูง่าย (ถ้าพูดให้ถูก ต้องบอกว่าติดสมองได้ง่าย) คำถามต่อไปที่น่าถามคือ ทำไมเพลงที่มีโครงสร้างเช่นนี้จึงติดหู (สมอง) ได้ง่าย เรื่องราวที่จะนำไปสู่คำตอบของคำถามนี้มีอยู่ 2 ตอนด้วยกันครับ

ตอนที่ 1 สมองชอบความแปลกใหม่

ถ้าเราเปิดเสียงหนึ่งเสียงให้หูทดลองตัวหนึ่งฟังเป็นครั้งแรก (ตั้งชื่อให้ว่าเป็นเสียง A) หูจะหยุดนิ่ง ตั้งใจฟัง และอาจขยับหูเพื่อหาต้นเสียง ถ้าไม่มีอะไรน่าสนใจ สักพักมันก็จะเลิกสนใจ แล้วทำธุระต่างๆ ของมันต่อไป ถ้าเราเล่นเสียง A นั้นซ้ำอีกครั้ง มันจะหยุดทำสิ่งที่กำลังทำอยู่ แล้วตั้งใจฟังอีกครั้ง ถ้ายังไม่มีความน่าสนใจ หูก็จะเลิกสนใจแล้ว ทำธุระของมันต่อไป ถ้าเราเปิดเสียง A เช่นนี้ซ้ำไปเรื่อยๆ หูก็จะสนใจเสียง A อีกสัก 2-3 ครั้ง จากนั้นมันก็จะเลิกสนใจเสียง A ไปเลย

ในภาษาทั่วไป เราอาจจะบอกว่าหูเบื่อเสียง A ไปแล้ว หรือหูเรียนรู้ว่าเสียง A ไม่มีอะไรน่าสนใจ ไม่น่ากลัว จึงเลิกสนใจเสียง A ไป แต่ถ้าจะพูดให้ฟังดูวิทยาศาสตร์มากกว่านั้น

ก็อาจจะพูดได้ว่า หูเกิดภาวะ Habituation ต่อเสียง A คือสมองของหูปรับที่จะไม่สนใจเสียง A นั้น

ภาวะ Habituation (แปลตรงตัวได้ว่าเคยชิน แต่ภาวะนี้ไม่ใช่ความเคยชินแบบที่เราใช้ในภาษาพูดกัน จึงขอใช้ทับศัพท์ไปเลย) เป็นกลไกปกติของสมองที่เกิดขึ้นกับระบบประสาทต่างๆ นั่นคือสมองจะเลิกสนใจสิ่งกระตุ้นคงที่ ไม่เปลี่ยนแปลง เคยไหมครับที่ได้กลิ่นบางอย่างเมื่อเดินเข้าไปในห้อง แต่เมื่ออยู่ไปสักพัก กลิ่นก็จะจางหายไป แต่เมื่อเราเดินออกมาออกห้องแล้วเดินกลับไปใหม่ ก็จะมีกลิ่นไม่ได้จางหายไป แต่สมองเรา Habituate หรือคุ้นชินต่อกลิ่นนั้นไป

เคยไหมครับ เมื่อเรานั่งบนเก้าอี้ครั้งแรก เรารู้สึกได้ถึงความนุ่ม (หรือความแข็ง) ของเก้าอี้ต่อกันของเรา แต่นั่งไปสักพัก ความรู้สึกกดทับที่ก้นของเราก็หายไป ที่เป็นเช่นนั้นเพราะสมองเรา Habituate ต่อประสาทสัมผัสที่ก้น

ภาวะเช่นนี้ยังเกิดกับการเห็นได้ด้วย (แต่เราไม่รู้ตัว) เช่น ถ้าตาของเราจ้องมองไปที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่หยุดนิ่งไปสักพัก สิ่งนั้นจะหายไปจาก

“ดังนั้นการที่เพลงเดิมมีการวนของทำนองซ้ำๆ เช่น AAA หรือมีแบบแผนของการวนซ้ำๆ เช่น A แล้วตามด้วย B เช่นนี้ซ้ำๆ จึงทำให้ทำนองนั้นติดหู (จริงๆ คือติดสมอง) ได้ง่ายขึ้น”

การรับรู้ของสมอง แต่ในชีวิตจริง ภาวะนี้จะไม่เกิดขึ้นให้เราเห็น เพราะสมองของเรามีกลไกป้องกันการ Habituate ของตา ด้วยการทำให้ตาเราลอกไปมาเรื่อยๆ ตลอดเวลา (แม้ว่าเราจะพยายามไม่ขยับลูกตาแล้วก็ตาม) ภาวะที่ตาเราลอกไปมาตลอดเวลาเช่นนี้เรียกชื่อในภาษาวิทยาศาสตร์ว่า Saccadic Eye Movement ลองทดลองดูก็ได้ครับ โดยการให้เพื่อนของเราจ้องตาตัวเองในกระจกใหนึ่งที่สุด ห้ามขยับตาเลย ถ้าเราจ้องตรงๆ ไปที่ตาของเพื่อน เราจะเห็นตาเขาขยับไปมาตลอดเวลาไม่หยุดนิ่ง แต่ที่หน้าแปลกคือ เพื่อนของเราจะไม่เห็นว่าตาของตัวเองลอกไปมา เขาจะเห็นว่าตาของเขานิ่งสนิท ที่เป็นเช่นนั้นเพราะในสมองของเพื่อน (และของทุกคน) มีอีกกลไกที่จะทำให้เจ้าตัวมองไม่เห็นว่าการตาของตัวเองขยับไปมา

เมื่อเข้าใจคำว่า Habituation กันแล้ว ก็มาถึงคำถามน่าสนใจว่า ถ้าเกิดภาวะ Habituation ขึ้นแล้ว เราจะแก้ภาวะนี้ได้ไหม เราจะทำให้หูหั่นกลับมาสนใจเสียง A อีกได้หรือไม่ คำตอบคือ ได้ครับ

นักวิทยาศาสตร์พบว่า เมื่อเกิดภาวะ Habituation ต่อเสียง A ไปแล้ว สามารถแก้ภาวะนี้ได้ โดยการเปลี่ยนเสียงใหม่แทรกเข้าไป 1 ครั้ง (สมมติเรียกเสียงใหม่นี้ว่าเสียง B นะครับ) เมื่อเล่นเสียง B ให้หูได้ยินเป็นครั้งแรก หูจะตอบสนองเหมือนที่มันได้ยินเสียง A ครั้งแรกคือหูจะหยุดนิ่ง ตั้งใจฟัง และมองหาแหล่งของเสียง แต่ที่น่าสนใจคือ หลังจากเล่นเสียง B ไปแล้ว 1 ครั้ง เมื่อเรากลับมาเล่นเสียง A ใหม่ ภาวะ Habituation ต่อเสียง A จะหายไป (หรือน้อยลง) คือหูจะกลับมาหยุด และตั้งใจฟังเสียง A อีกครั้ง เรียกภาวะนี้ว่า Dishabituation หลังจากนั้น หูก็จะหันกลับมาสนใจเสียง A สักพักหนึ่ง ถ้าหูเริ่ม Habituate ต่อเสียง A แล้วเราก็เล่นเสียง B เข้าไปอีกครั้ง หูก็จะกลับมาสนใจเสียง A ได้อีก

อย่างไรก็ตาม สุดท้ายก็จะมีจุดที่หูเริ่มเบื่อและไม่สนใจทั้งเสียง A และ B เมื่อถึงจุดนี้นักวิทยาศาสตร์เติมเสียงใหม่เข้าไปอีกเสียง (เรียกว่าเสียง C) หูก็จะกลับมาสนใจเสียง A และ B ได้อีกครั้ง หรืออาจพูดสรุปสั้นๆ ได้ว่า

เล่นเสียงเดิมไปจนเริ่มไม่สนใจ ก็เติมเสียงใหม่เข้าไปสักครั้ง เสียงเก่าก็จะกลับมาใช้ได้อีกครั้งหนึ่ง ถ้าเริ่มไม่สนใจอีก ก็เติมเสียงใหม่อีกเสียงเข้าไป ความสนใจก็จะกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ถ้าเขียนแทนด้วยสัญลักษณ์ก็จะมีลักษณะประมาณนี้ (หรือใกล้เคียง)

AAAAB - AAAB - AAB - AB - C - AB

เมื่อเขียนออกมาในลักษณะนี้ เชื่อว่าหลายท่านเริ่มมองออกแล้วว่า โครงสร้างที่วนซ้ำกลับไปมาเช่นนี้มีลักษณะคล้ายกับเพลงป๊อปที่เราคุ้นเคยกันทั่วไป และจริงๆ ไม่ใช่แค่เพลงป๊อปเท่านั้น แต่เพลงประเภทอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นเพลงร็อก เพลงโฟล์คซอง หรือเพลงพื้นเมืองหลายๆ วัฒนธรรมทั่วโลกที่ติดหูง่าย มักมีโครงสร้างที่คล้ายกัน คือเริ่มด้วยท่อนเวิร์สที่ทำนองคล้ายๆ หรือเหมือนกันสัก 2-3 ท่อน แล้วหยุดท่อนคอรัสเข้าไป ก่อนจะกลับมาวนท่อนเวิร์สอีกหน่อย จากนั้นท่อนเวิร์สกับคอรัสสลับรอบ ก่อนจะมาด้วยท่อนบริดจ์ เพื่อที่จะกลับไปวนท่อนเวิร์สและคอรัสได้อีกหน่อย จากนั้นก็จบเพลง

อ่านมาถึงตรงนี้ ท่านที่ช่างคิด ช่างตั้งคำถาม อาจนึกสงสัยต่อว่า ถ้าหากสมองเราชอบความแปลกใหม่จริงๆ เราจะวนซ้ำ AAA ก่อนเติม B ไปเพื่ออะไร เราจะวน AB AB ซ้ำๆ เพื่ออะไร ทำไมเราไม่แต่งเพลงให้มีแต่ทำนองใหม่ๆ ทั้งเพลงไปเลย เช่น ABCDEFG ทำเช่นนั้น สมองจะไม่ชอบมากกว่าหรือ เพลงจะไม่ติดหูง่ายกว่าหรือ เป็นคำถามที่ดีมากครับ จะตอบคำถามนี้ได้ เราต้องไปคุยกันต่อในตอนต่อที่ 2

ตอนที่ 2 สมองชอบสิ่งที่คุ้นเคย

สำหรับตอนที่ 2 เข้าใจได้ง่ายมากครับ เพราะเชื่อว่าทุกท่านคงเคยมีประสบการณ์กับตัวเองเคยไหมครับ ฟังเพลงใหม่ครั้งแรกแล้วไม่ชอบ แต่เมื่อได้ยินซ้ำๆ แล้วกลับรู้สึกชอบขึ้นมาเคยไหมครับ กินอาหารต่างชาติครั้งแรกแล้วไม่ถูกปาก แต่เมื่อมีโอกาสกินซ้ำก็รู้สึกชอบอาหารจานนั้นขึ้นมา เคยไหมครับ เห็นหน้าเขาครั้งแรกไม่รู้สึกรู้ว่าหล่อหรือสวย แต่เมื่อคุ้นเคย

มากขึ้นแล้ว กลับรู้สึกว่าเขาหน้าน่ารักขึ้น สมองของมนุษย์เราวิวัฒนาการมาจากโลกยุคหิน สิ่งแวดล้อมแบบยุคหินนั้นเต็มไปด้วยอันตรายจากสิ่งที่คาดเดาไม่ได้ตลอดเวลา เราไม่รู้ว่าสิ่งใดจะโผล่ออกมาจากหลังพุ่มไม้เมื่อไร ไม่รู้ว่าผลไม้หน้าตาแปลกๆ นั้นกินแล้วจะตายหรือไม่ เราไม่รู้ว่าคนแปลกหน้าที่พบโดยบังเอิญในป่า และกำลังเดินตรงเข้ามาหา จะมาตีหรือมาร้าย (ส่วนใหญ่จะมาร้าย) สมองเราจึงมีแนวโน้มจะชอบสิ่งที่คุ้นเคย ภาวะที่สมองเราชอบสิ่งที่คุ้นเคย ภาษาวิทยาศาสตร์จะใช้คำว่า Mere Exposure Effect (คือสิ่งเดียวกับคำว่า Brand Awareness ในภาษาการตลาด) อาจจะแปลเป็นไทยได้ว่า เจอซ้ำๆ จนคุ้นเคย แล้วก็ชอบเอง

ดังนั้นการที่เพลงเดิมมีการวนของทำนองซ้ำๆ เช่น AAA หรือมีแบบแผนของการวนซ้ำๆ เช่น A แล้วตามด้วย B เช่นนี้ซ้ำๆ จึงทำให้ทำนองนั้นติดหู (จริงๆ คือติดสมอง) ได้ง่ายขึ้น ถึงตรงนี้หลายท่านอาจจะค้านขึ้นมาว่า แล้วภาวะ Mere Exposure Effect หรือชอบสิ่งที่คุ้นเคย มันไม่ค้านกับตอนที่บอกว่า สมองเราชอบความแปลกใหม่หรือ คำตอบคือไม่ค้านครับ คำอธิบายแบบสั้นที่สุดอาจจะพูดได้ว่า สมองชอบทางสายกลาง คือสมองชอบสิ่งที่คุ้นเคย แต่ต้องไม่คุ้นเคยหรือถื่นเกินไป ถ้าซ้ำมากเกินไป สมองก็จะเลิกสนใจสิ่งนั้น ขณะเดียวกันสมองก็ชอบสิ่งแปลกใหม่ แต่ความใหม่นี้ก็ต้องไม่ใหม่หรือแปลกจนเกินไป ถ้าสิ่งใหม่นั้นต่างไปจากเดิมมากๆ สมองจะรู้สึกไม่ไว้ใจและไม่ชอบ ถ้าเราสามารถหาส่วนผสมหรือจุดสมดุลระหว่างความใหม่และความเก่าที่ลงตัวได้ เราก็จะสามารถสร้างสิ่งที่ติดหูติดใจ หรือติดตลาดได้ง่ายขึ้น

สุดท้ายก่อนจากกันไป ผมอยากชวนให้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ‘สมองและเพลงป๊อป’ ไปลองใช้สมองสิ่งต่างๆ ในบริบทที่อื่นดูบ้าง แล้วคุณก็จะเห็นว่าหลายอย่างที่ให้คุณชอบหรือทำให้อึดเป็นกระแสขึ้นมา สามารถเข้าใจได้ด้วยหลักการนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเพลง ผลิตภัณฑ์ใหม่ ดีไซน์ใหม่ หรือแม้แต่เรื่องง่าย ๆ ใกล้ตัว อย่างความรักระหว่างคนสองคนก็ตาม

THE AUTHOR

U.W. ชัยวาน
เกียรติยศจรธาต

เจ้าของหนังสือ Pop Science หลายเล่ม ที่พร้อมจะนำความรู้หลากหลายสาขา โดยเฉพาะวิทยาศาสตร์, Ps-วิทยาศาสตร์, ภาษาศาสตร์ และมนุษยวิทยา มาเชื่อมโยงกัน

ภาพประกอบ Nisakorn Rittapai

4 เหตุผลของคนนอกใจ!

มองพฤติกรรมนอกใจผ่านมุมมองนักเศรษฐศาสตร์

คุณเคยสงสัยไหมครับว่าทำไมหลายต่อหลายคนในสังคมของเราจึงเลือกที่จะนอกใจภรรยาหรือสามีของตัวเอง ทั้งๆ ที่พวกเขาและเธอเหล่านี้ต่างก็ดูมีความสุขในชีวิตแต่งงานและชีวิตครอบครัว คนที่ดูท่าทางเป็นคนดี (และก็คงจะเป็นคนที่ดีจริงๆ ตามบรรทัดฐานของความเป็นคนดีของคน) ทำไมพวกเขาและเธอก็ยอมเสี่ยงที่จะสูญเสียทุกอย่างในชีวิตที่มี เพื่อแลกกับการสนองความใคร่ หรือความสุขเพียงชั่วครู่ชั่วคราวเท่านั้น

วันนี้ผมจึงถือโอกาสนำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยจากเศรษฐศาสตร์พฤติกรรม มาเขียนอธิบายถึงต้นตอของพฤติกรรมนอกใจของคนเราให้คุณผู้อ่าน THE STANDARD ลองอ่านกันดู

1. คนเราไม่เก่งในการพยากรณ์อารมณ์ของตัวเอง

เวลาที่คุณกำลังอารมณ์อยู่ คุณจะไม่สามารถจินตนาการได้ว่าความรู้สึกหิวนั้นเป็นอย่างไร เช่นเดียวกับเวลาที่คุณกำลังหิวอยู่ คุณก็จะไม่สามารถจินตนาการได้ว่าความรู้สึกอิ่มนั้นเป็นอย่างไร และถ้าคุณต้องออกไปซื้อกับข้าวมาทำอาหารในขณะที่คุณกำลังอารมณ์อยู่ โอกาสที่คุณจะซื้อกับข้าวมาน้อยกว่าความจำเป็นก็จะสูงกว่าการออกไปซื้อกับข้าวมาทำอาหาร ในขณะที่คุณกำลังหิวอยู่

เช่นเดียวกับความต้องการทางเพศ เวลาที่คนเราอยู่ใน Cold-State หรือเวลาที่เรายู่ในสภาวะที่ความต้องการทางเพศอยู่ในระดับต่ำ เราก็มักจะจินตนาการไม่ค่อยได้ว่า ความรู้สึก

ตอนที่อารมณ์ทางเพศของคนเรากำลังสูงอยู่ (หรือสภาวะ Hot-State) เป็นอย่างไร จะมีผลกระทบต่อทัศนคติ จริยธรรม และพฤติกรรมของเราอย่างไรบ้าง

ด้วยเหตุนี้เอง คนที่อยู่ใน Cold-State มักจะประเมินผลกระทบของการมีอารมณ์ทางเพศต่อพฤติกรรมนอกใจของตัวเองต่ำเกินไป ซึ่งส่งผลให้คนเรามักเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่ล่อแหลมโดยไม่ได้ตั้งใจ และเมื่อพวกเขาอยู่ในสภาวะ Hot-State แล้วอะไรจะเกิดขึ้นก็ได้

2. คนเราชอบความสุขทันที และมักไม่คิดถึงปัญหาที่จะตามมา

นอกจาก Hot-State และ Cold-State แล้ว

“การนอกใจจึงกลายเป็นพฤติกรรม ‘แหกกฎของ routine ชีวิต’ ที่คนเราเลือกปฏิบัติ เพียงเพื่อให้ตัวเองรู้สึกว่ามีสีสันมากกว่าที่มีอยู่”

คนส่วนใหญ่มักจะมีอาการขัดแย้งภายในใจตัวเอง ระหว่างสิ่งที่เราต้องการ และสิ่งที่เราควรทำ

สิ่งที่เราต้องการนั้นถูกควบคุมด้วยระบบความคิดที่มีอารมณ์เป็นตัวนำ ส่วนสิ่งที่เราควรทำนั้นถูกควบคุมด้วยระบบความคิดที่มีเหตุผลเป็นตัวนำ

ถ้าเราทุกคนใช้เวลาและความพยายามด้วยการให้ระบบความคิดที่มีเหตุผลเป็นตัวนำในการตัดสินใจทุกครั้งแล้ว ก็ โลกของเราก็คงจะไม่มีใครมีความสุขในชีวิตแต่งงาน นอกใจคู่ตัวเองเป็นแน่ (ทั้งนี้ก็เพราะถ้าหากถูกจับได้ ผลกระทบด้านลบของการเลิกกันน่าจะสูงกว่าความสุขชั่วคราวที่ได้มาจากการนอกใจแน่ๆ)

แต่ปัญหาคือ ระบบความคิดที่มีอารมณ์เป็นตัวนำ มักจะเริ่มทำงานอย่างรวดเร็วกว่า แถมยังใช้พลังงานในการทำงานน้อยกว่าระบบความคิดที่มีเหตุผลเป็นตัวนำมากกว่า ซึ่งเป็นสาเหตุให้คนส่วนใหญ่เลือกพฤติกรรมที่ทำให้พวกเขาและเธอมีความสุขทันที โดยไม่คำนึงถึงปัญหาที่จะตามมาภายหลัง

และยิ่งถ้าระบบความคิดที่มีเหตุผลเป็นตัวนำกำลังต้องทำงานหนัก และกำลังโอเวอร์โหลดอยู่ล่ะก็ อย่างเช่นเวลาที่เรากำลังเครียดจากงานอยู่ หรือเวลาที่จำเป็นต้องใช้สมองหนักๆ โอกาสที่เราจะควบคุมอารมณ์ของตัวเองเพื่อไม่ให้น่าในสิ่งที่เราต้องการทำก็จะสูงขึ้นตามๆ กันไป

3. ยิ่งรู้จักเพื่อนหรือคนนอกใจเยอะ ยิ่งเพิ่มโอกาสให้คนเรานอกใจ

ถ้าเราว่ากันตามทฤษฎีของ Social Norms หรือบรรทัดฐานของสังคมแล้ว ยังมีคนทำผิดกฎเยอะเท่าไร กฎก็จะไม่ศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป และการทำผิดกฎก็จะไม่ทำให้เรารู้สึกผิดเท่าที่เรควรรู้สึก

ยกตัวอย่างคนที่แต่งงานในเมืองที่ทุกคนมีงานทำ จะรู้สึกเสียใจมากกว่าคนที่แต่งงานในเมืองที่คนอื่นๆ ก็แต่งงานเหมือนกันกับเขา

เช่นเดียวกับคนที่เรามีเพื่อนหรือคนรู้จักนอกใจมากนั่นเอง ซึ่งการมีกลุ่มเปรียบเทียบอย่างนี้ ทำให้การนอกใจดูเป็นเรื่องธรรมดา

แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วเราอาจมีความสุขในชีวิตคู่ของเราก็ตาม แต่ก็ยังเป็นเครื่องมือที่คนเรามักหยิบขึ้นมาใช้เป็นเหตุผลในการทำผิดของเราเอง (“คนอื่น ๆ เขาก็ทำกัน ไม่เห็นเป็นอะไรเลย”)

4. คนเรามักจะมีช่วงชีวิตที่ต้องเผชิญกับ Identity Crisis ของตัวเอง

เป็นที่รู้กันดีว่าคนเรามักจะมีสุขน้อยที่สุดตอนที่เรามีช่วงอายุประมาณ 40 ปีต้นๆ เรามักเรียกหลักฐานของความสุขที่ต่ำตอนช่วงวัยกลางคนตัวนี้ว่า Midlife Crisis แต่คุณอาจจะไม่ทราบว่าโอกาสที่คนเราจะนอกใจสามีหรือภรรยาของเรานั้นมีค่าสูงเกือบที่สุดตอนช่วงอายุ 40 ปีต้นๆ เช่นเดียวกัน

สาเหตุใหญ่สาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนอายุ 40 ปีต้นๆ ไม่มีความสุขเท่าที่ควรจะมี ทั้งที่ส่วนใหญ่ต่างก็แต่งงาน มีครอบครัว และมีรายได้ที่ดีกว่าที่เคยได้มาทั้งนั้น ก็คือความรู้สึกที่ว่า ‘ชีวิตเรามีแค่นี้หรือ’

พูดง่าย ๆ ก็คือ ช่วงวัย 40 ปีต้นๆ มักเป็นช่วงที่เราหลายๆ คน ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ตาม กำลังเผชิญหน้ากับ Identity Crisis หรือความรู้สึกว่าหน้าที่ของชีวิตเรา คนที่รัก คนที่ทำงาน และกับคนในสังคมนั้นคืออะไรกันแน่ เพราะตั้งแต่เกิดมาจนถึงอายุวัยกลางคน เราได้ทำแต่สิ่งที่สังคมบอกให้เราทำ และถ้าได้ทำตามสิ่งที่สังคมบอก เราก็จะมีความสุขไม่ว่าจะเป็นการเรียนสูง การหางานที่ดีทำการหาคู่ครองที่ดี การมีลูก เป็นต้น

แต่พอเราได้ทุกอย่างที่คิดว่าเราต้องการบวกกับการมี routine ของชีวิตประจำวันแล้ว คนเรากลับไม่มีความสุขเท่าที่ตัวเองคิด อาจเพราะคนเราตั้งความหวังไว้เยอะว่า พอได้ทุกอย่างที่คิดว่าต้องการแล้วคงจะมีความสุขมากที่สุด ทำให้เกิดโอกาสที่คนส่วนใหญ่จะตั้งคำถามกับตัวเองว่า “แล้วชีวิตของคนเรามีแค่นี้หรือ” สูงขึ้นตามไปด้วย

การนอกใจจึงกลายเป็นพฤติกรรม ‘แหกกฎของ routine ชีวิต’ ที่คนเราเลือกปฏิบัติเพียงเพื่อให้ตัวเองรู้สึกว่ามีสีสันมากกว่าที่มีอยู่

ด้วยเหตุผลนี้เอง วิธีป้องกันการนอกใจ

ของตัวเอง เพื่อความสุขของตัวเองและคนที่เรารักรอบข้าง คือ

1. ทำความเข้าใจว่าคนเกือบทุกคนไม่มีความสามารถในการควบคุมตัวเองได้ 100% เวลาที่อารมณ์กำลังขึ้น (Hot-State) ฉะนั้นเราก็ควรหาวิธีป้องกันไม่ให้ตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ล่อแหลมให้ได้ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ

2. ทำความเข้าใจว่าเวลาใช้สมองหนักๆ หรือเวลาเครียด ระบบความคิดที่มีเหตุผลของเรามักจะทำงานหนักเกินความจำเป็น ส่งผลให้ความสามารถในการควบคุมตัวเองเพื่อทำใน ‘สิ่งที่เราควรจะทำ’ แทน ‘สิ่งที่เราต้องการจะทำ’ ลดน้อยลงไปด้วย

3. เลิกคบเพื่อนเจ้าชู้ นอกใจแฟน หรือไม่สูงส่งกับพวกเขามากเกินไป

4. ทำความเข้าใจว่าคนเราเผชิญกับ Midlife Crisis กันเกือบทุกคน และถ้าปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติของมัน เราจะพบว่าความสุขของเราจะปรับตัวเพิ่มขึ้นไปตามอายุของเรา โดยที่ไม่ต้องไปชวนชววยหาความสุขชั่วคราวอย่างการนอกใจคนที่เรารักเลย ☺

THE AUTHOR

ณัฐวุฒิ เฟ้ากวี

นักเศรษฐศาสตร์ด้านวิทยาศาสตร์พฤติกรรม ณ Warwick Business School มหาวิทยาลัยวอร์ริค ประเทศอังกฤษ จะเล่าเรื่องราวและผลงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ความสุข และจิตวิทยาของความสุข

CULTURE

INSIGHTFUL & SOPHISTICATED ENTERTAINMENT REPORTS

จากเด็กติดเกมสู่เวทีประกวดร้องเพลง วันนี้ รุจ ศุภรุจ หลงไหลแดนอาทิตย์อุทัย จนกลายเป็นนักเขียนและช่างภาพท่องเที่ยวประเทศญี่ปุ่น

TALK

เรื่อง ฌีวณันท์ เฉลิมพนัส
ภาพ วงศกร ชีตวง, ศุภรุจ เตชตานนท์

จากเด็กเก็บตัวและติดเกม สู่วันที่ รุจ ศุภรุจ
แบกกล้องออกไปท่องดินแดนอาทิตย์อุทัย

**PAS-
SION
IS
ENER-
GY**

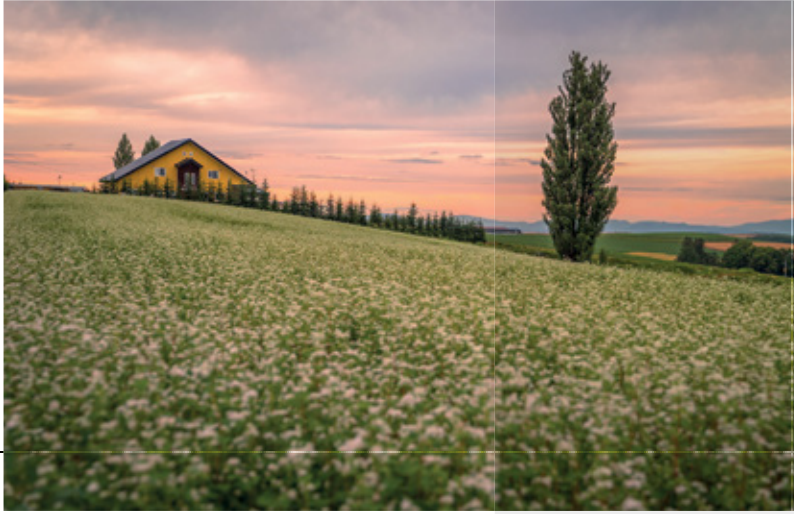
ชื่อของ **รุจ-ศุภรุจ เตชะตานนท์** ทำให้เรารู้สึกแปลกใจได้อยู่เสมอ ตั้งแต่ครั้งแรกในรายการ **เดอะ สตาร์ ค้นฟ้าคว้าดาว ปี 4** กับภาพผู้ชายหน้าหวานที่พยายามมากเหลือเกินที่จะร้องเพลงร็อก ความแปลกใจอีกครั้งหนึ่งคือ ทั้งที่แจ้งเกิดในวงการบันเทิงสำเร็จแล้ว และหน้าตาของรุจก็ออกจะหล่อเหลา แต่เขาไม่เคยคิดจะจับงานแสดงเหมือนคนอื่นฯ แกรมยังปฏิเสธแบบหัวชนฝามาตลอดชีวิต

ล่าสุดเขาทำให้เราแปลกใจกับบทบาทบล็อกเกอร์รีวิวกองเที่ยวประเทศญี่ปุ่นในเว็บไซต์พันทิป และกลายเป็นนักเขียนที่มีหนังสือออกมาแล้วถึง 3 เล่ม แต่อะไรก็ไม่น่าตกใจเท่าแบ็กกราวด์ของเขา ที่เคยเป็นเด็กเก็บตัวและใช้ชีวิตด้วยการเล่นเกมมาตลอด แต่เลือกเปลี่ยนตัวเองมาเป็นหนุ่มสายลุยที่พร้อมจะเก็บกระเป๋า สะพายกล้อง เพื่อออกไปผจญภัยในดินแดนอาทิตย์อุทัยอยู่ทุกเวลา

จุดเริ่มต้นของเด็กติดเกม

ผมมีพี่ชาย 2 คน อายุห่างกัน 10 ปี ตอนเด็กพ่อจะไล้ให้ผมรีบไปนอน ส่วนพี่ๆ ก็จะไม่ยอมยกเครื่องเกมไปเล่นต่อ กลายเป็นความกดดันที่เราอยากจะทำบ้าง แต่ทำไมเราไม่ได้เล่น จนช่วงประถมให้พี่ชายสอนเล่นเกม Sim City โชคดีว่ามันเป็นเกมที่มีประโยชน์รูปแบบของเกมคือ เองมาประมาณมาสร้างเมือง แล้วพ่อผมทำธุรกิจก่อสร้างเหมือนกัน เลยยอมให้เล่น จากนั้นจึงขยับไปเล่นเกมวางแผนมากขึ้น

พอเข้าเรียนมหาวิทยาลัย (คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น) นั่นคือช่วงพีคของการเล่นเกม เพราะผมย้ายไปอยู่หอกับเพื่อน ช่วงนั้นเกม Ragnarok เซิร์ฟเวอร์ไทยเปิดพอดี เลยกลายเป็นความสุขที่ไม่เคยได้รับมาก่อน เรียนเสร็จทุกวันต้องไปถล่มร้านเกมกับเพื่อน นั่งเรียงกันเยอะๆ ทั้งเกม King of Kings, Dragon Raja, Counter-Strike, DotA, PangYa, Gunbound ฯลฯ เรียกว่าเกมออนไลน์ทุกเกมผมเล่นมาหมดแล้ว

จากคนที่เคยเกลียดการเดินทางไกล

เมื่อก่อนผมไม่เที่ยวเลย ตอนอยู่ขอนแก่น ทุกปีเดือนมกราคมจะนั่งรถมาเยี่ยมคุณยายที่กรุงเทพฯ ผมเกลียดการเดินทางไกลๆ เวลาย้ายที่แล้วไม่รู้ลึกว่าเป็นบ้านของเรา มันจะนอนไม่หลับ ถ่ายไม่ออก จนเรียนมหาวิทยาลัย 4 ปี ตอนนั้นเล่นเกมอย่างเดียว แทบไม่เคยออกไปเที่ยวไหนเลย

ผู้ชายหนุ่มผู้ต้องมนต์สะกดของแดนพระอาทิตย์

4 ปีที่แล้ว รายการ *ฮัลโหลวันหยุด* ติดต่อมาให้เป็นที่กรที่ซัปโปโร ประเทศญี่ปุ่น พอเป็นที่กรก็เริ่มเห็นอะไรมากขึ้น เพราะต้องไปเรียนรู้ก่อนที่บ้านเมืองเขาเป็นอย่างไร อย่างแรกคือระเบียบวินัย เพราะผมถูกเลี้ยงมาอย่างมีระเบียบวินัยมาก พอเห็นอะไรบางอย่างในประเทศเรา บางทีก็จะหงุดหงิด แต่ไปญี่ปุ่นเจ๋งมาก รถยนต์ติดไฟแดงตอนกลางคืน ต่อให้ไม่มีคน ก็รอจนไฟเขียว คนข้ามเห็นถนนโล่งๆ ก็ยืนตากหิมะ อุณหภูมิ -7 องศา ร้อนกว่าจะไฟเขียว แล้วเราคิดว่าวัฒนธรรมของญี่ปุ่นมาตลอด แต่ไม่เคยได้ไปสัมผัสมันจริงๆ เคยคิดเหมือนกันว่าโชคดียังไง ที่ทริปนั้นเขาให้เราไปญี่ปุ่น เพราะถ้าเป็นที่อื่น ผมอาจจะไม่รู้ลึกอิน แล้วกลับไปเก็บตัวเจี๊ยบๆ เหมือนเดิม

FYI

- ภายในระยะเวลา 4 ปี รุ่งมีกริปเดินทางไปญี่ปุ่นรวมถึง 30 ครั้ง
- รุ่งถ่ายภาพญี่ปุ่นอย่างเดียวเท่านั้น ถ้าไปที่อื่น เขาแทบไม่เคยหยิบกล้องติดตัวออกไปด้วยเลย
- หนังสือเล่มที่ 2 ของรุ่ง เป็นการรวมภาพและแคปชั่นในทวิตเตอร์ของเขา มีชื่อว่า *ไม่มีการเดินทางครั้งใดที่สูญเปล่า*
- รุ่งเปิดเพจชื่อ Outside The Room เพื่อลงรูปและเนื้อหาเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น ภายในเดือนกันยายนี้ เราจะได้เห็นรายการท่องเที่ยวประเทศญี่ปุ่น ชื่อเดียวกันนี้ ที่เขาเป็นคนคิดและทำทุกอย่างขึ้นมาด้วยตัวเอง

ภาพถ่ายติดวิญญาณ สุการ์อัพเกรดกล้องครั้งใหญ่

ตอนไปซัปโปโร ผมมีแต่กล้องมือถือ ถ่ายรูปให้ใครดูก็ไม่มีคนชอบเลย ห่วยมาก แม่บอกว่าถ่ายวิญญาณอะไรมาหรือ ทำไม่มีแต่ดวงไฟมืดๆ (หัวเราะ) กลับมามีคนชวนไปอีก ก่อนเดินทาง 2 วัน เลยรีบไปซื้อกล้องกับเลนส์มา หมาดไปเกือบแสน สรุปว่าห่วยเหมือนเดิม เพราะตั้งค่าอะไรไม่เป็นเลย แต่พยายามถ่ายไปเรื่อยๆ คราวนี้เริ่มสนุกจริงๆ แล้ว กลับมาเลยซื้อหนังสือกล้องอ่านอย่างจริงจัง เข้ากูเกิล ยูทูป หาข้อมูลทุกอย่างที่จะทำให้ถ่ายรูปสวยขึ้นได้ แล้วเริ่มมีลูกงอกออกมาเรื่อยๆ ขาดังกล้อง เลนส์ไวต์ เลนส์เทเลฯลฯ ทุกอย่างครบหมด มารู้ตอนนั้นว่า ผมเป็นคนที่ถ้าชอบอะไรจริงๆ ผมจะฝึกสิ่งนั้นได้เร็วมาก เหมือนตอนเล่นเกมนั่นแหละ (หัวเราะ) ฝึกอย่างบ้าคลั่ง จนเริ่มถ่ายรูปดีขึ้นเรื่อยๆ หลังจากนั้นก็เริ่มวางทริปแรกเอง คือไปดูใบไม้แดงที่โทโฮคุ จนเริ่มรู้สึกที่ว่า เออ นอกจากสนุกแล้ว เราเองก็พอถ่ายรูปได้อยู่เหมือนกัน

จุดเปลี่ยนจากภาพ 1 ภาพ สุการ์อัพพันก็ปแนะนำอันดับ 1 เป็นเวลา 1 เดือน

ผมได้ไปเห็นรูปหมู่บ้านชิราคาวาโกะตอนเปิดไฟแล้วชอบมาก คิดว่าด้วยทักษะและอุปกรณ์ตอนนี้ ถ้าได้ไปมันจะต้องสวยมาก เลยจัดทริป 4 วัน ไปกับเพื่อนอีก 3 คน ออกไปยืนรอถ่ายรูปอยู่กับอากาศ -2 องศา แล้วต้องสู้กับนักท่องเที่ยวจำนวนมหาศาลที่เดินกันเต็มไปหมด กลับมาก็เริ่มเขียนรีวิวกะหู่พันทิป ตอนแรกไม่ได้บอกด้วยว่าผมเป็นคนเขียน มีคนเข้ามาดูประมาณหนึ่ง แต่พอเริ่มมีคนรู้ก็มีคนมาอ่านเยอะมาก กลายเป็นกะหู่แนะนำอันดับ 1 อยู่เป็นเดือน มีคนมาคอมเมนต์ถามวิธีการเดินทาง ซึ่งเป็นเรื่องสนุกอีกอย่างหนึ่ง เพราะนอกจากจะได้โชว์รูปที่ไปถ่ายมาเองแล้ว ยังได้แนะนำคนอื่นที่อยากเดินทางไปเที่ยวแบบนั้นได้ด้วย

หลังจากนั้นผมกลายเป็นคนที่ชอบประเทศญี่ปุ่นเอนามากๆ เวลาว่างๆ ไม่ทำอะไร หาข้อมูล หารูปสวยๆ ที่ญี่ปุ่นตลอดเวลา

กลายมาเป็นนักเขียนเต็มตัว

พอเขียนไปได้ 5 กระหู่ ผมก็เริ่มรู้สึกว่าผมแค่อยากถ่ายรูปสวยๆ อย่างเดียว ไม่ได้อยากลงรายละเอียดทุกอย่างขนาดนั้นแล้ว เลยเลิกเขียนไป ตอนนั้นทางสำนักพิมพ์อมรินทร์ติดต่อมา บอกว่าอยากเอาเนื้อหาใน 5 กระหู่ที่มารวมเป็นเล่มเดียว แต่ผมรู้สึกว่าถ้าทำหนังสือทั้งที มันควรจะมีอะไรพิเศษมากกว่าที่คนอื่นเคยอ่านไปแล้ว เลยบอกเขาว่า จะรวมเอา 50 ที่ที่เคยไปมาแล้วมาแนะนำแทนดีกว่า ต้องไปเพิ่มอีก 2-3 ทริป เลยกลายเป็นเล่มแรกที่ชื่อ *Japan Best Destinations*

“ผมเป็นคนที่ถ้าชอบอะไรจริงๆ
ผมจะฝึกสิ่งนั้นได้เร็วมาก
เหมือนตอนเล่นเกมนั้นแหละ”

พอมีหนังสือออกมา ก็ยังมีแรงกระตุ้นให้ออกไป
ถ่ายภาพมากขึ้นอีก เล่มต่อมาผมเลยบ้าพลัง บอกว่า
จะทำสถานที่ท่องเที่ยวในญี่ปุ่นให้ครบทั้ง 4 ฤดู ก็เลย
กลายเป็นว่าผมต้องไปให้หมดทุกที่ สุดท้ายกลายเป็น
ว่าปีนี้ปีเดียวผมต้องไปญี่ปุ่นทั้งหมด 15 ครั้ง เพื่อกลับ
มาเขียนหนังสือ *Japan Best of Seasons* โดยเฉพาะ

กำไรความสุข ถึงแม้จะขาดทุนตัวเงิน

ต้องบอกก่อน การทำหนังสือแบบผมเป็นการทำที่ไม่มี
กำไรเลย แถมขาดทุนย่อยยับ เพราะไม่มีสปอนเซอร์
ถ้ารวมของเล่ม *Japan Best of Seasons* ผมไปมา
ทั้งหมด 20 ทริป ลองคิดง่ายๆ แบบถูกๆ ว่าตกทริปละ
40,000 บาท เท่ากับ 800,000 บาท สมมติว่าหนังสือ
เล่มหนึ่งขายราคา 400 บาท ผมได้ 10% คือ 40 บาท
พิมพ์หนึ่งครั้ง 5,000 เล่ม เท่ากับ 200,000 บาท ผมก็
จะขาดทุนไปแล้ว 600,000 บาท ผมต้องพิมพ์ทั้งหมด
20,000 เล่ม โดยจะต้องขายให้หมด ถึงจะไม่ขาดทุน
อย่างตอนนี้จะพูดว่าผมทำงาน ร้องเพลง ออกอีเวนต์
เพื่อหาเงินไปถ่ายรูปีที่ญี่ปุ่นก็ได้

ความแตกต่างของ ‘อาชีพ’ และ ‘งานอดิเรก’

เคยมีคนถามผมเหมือนกันว่าทำไมไม่เลิกเป็นนักร้อง
แล้วไปถ่ายภาพเป็นอาชีพไปเลย ผมบอกเลยว่าผม
ทำไม่ได้ เวลาพูดถึงอาชีพ ถ้าไม่ได้รวยล้นฟ้า เราต้อง
ทำเพื่อความอยู่รอด แน่แน่นอนว่าความเป็นตัวเองมันต้อง
หายไปเยอะ ยกเว้นคนที่ได้ทำสิ่งที่ชอบแล้วเป็นอาชีพ
ได้จริงๆ นะครับ

ผมก็แค่อยากถ่ายรูปที่ผมคิดว่าชอบ แค่นั้นจบ
ใครจะบอกว่าสวยหรือไม่สวยแบบไหน อันนั้นก็คง
แล้วแต่คนมอง ฉะนั้นงานอดิเรกมันได้เปรียบตรงที่
มันคือพื้นที่ที่เป็นตัวตนของเราจริงๆ แบบร้อยเปอร์เซ็นต์
ดังนั้นผมจะไม่เอาไปปนกับอาชีพที่ต้องหารายได้จริงๆ
แน่นอน ☺

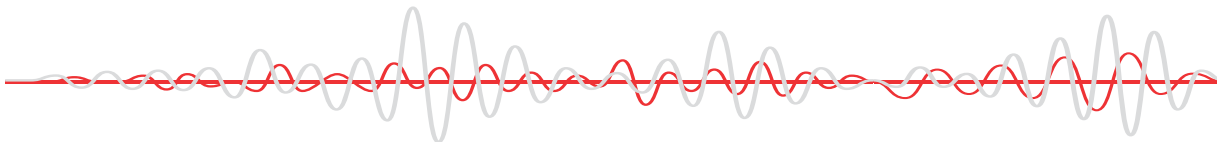
อ่านเพิ่มเติมได้ที่
THESTANDARD.CO

เทย์

00:00

41:43

TOEY ROCKER

ไทยร็อกเกอร์

WHO

พัต-ชนุดม สุขสถิตย์

นักร้องนำวง Chanudom มีสไตล์การแต่งตัวและการแสดงบนเวทีในรูปแบบ Theatrical Rock ที่ไม่เหมือนใคร และยังสนใจในดนตรีร็อกจนเป็นที่มาให้เกิดวง Chanudom ในปัจจุบัน

พัตเริ่มจากการเล่น Hedwig and the Angry Inch ละครเวทีมิวสิคัลร็อก โดยมีตัวละครหลักเป็นหญิงข้ามเพศ แถมใช้ดนตรีร็อกที่หนักแน่น เล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ จุดนั้นเองทำให้พัตดำดิ่งในเสน่ห์ของดนตรีร็อกอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

THE STORY

พัตเล่าว่าก่อนหน้าที่จะเล่นละครเวที Hedwig and the Angry Inch ตัวเองก็สนใจเพลงป๊อปทั่วไป แต่เมื่อเริ่มศึกษาถึงภูมิหลังตัวละครและบรรยากาศในช่วงเวลาที่แต่งเรื่องนี้ ทำให้ค่อยๆ เห็นว่า ดนตรีร็อกมีอิทธิพลกับความคิดของตัวละคร แถมยังส่งต่อไปยังผู้ชมได้ไม่ยาก เนื่องจากเป็นแนวเพลงที่มีความซื่อตรง จริงใจ ส่วนเนื้อหาในเพลงยังสะท้อนความคิดได้หลากหลาย ทั้งแสดงตัวตนในระดับปัจเจก ไปจนถึงกันด้าสังคมในวงกว้าง

จากการแสดงครั้งนั้น พัตได้รับเสียงชื่นชมอย่างกว้างขวางในฐานะที่สวมบท Hedwig ให้ทุกคนเชื่อสนิทใจ แต่สำหรับพัตแล้ว ละครเวทีเรื่องนี้ได้สร้างทิศทางของคนหลากหลายทางเพศ รวมถึงยังทำให้ได้พบเจอเพื่อนที่หลงใหลในดนตรีร็อกด้วยกัน จนในที่สุดรวมตัวกันเป็นวง Chanudom

แม้ Chanudom จะเป็นวงร็อกที่นักร้องนำเป็นคนกลุ่มหลากหลายทางเพศ แต่กลับไม่เคยมีปัญหาในการแสดง แถมการมาอยู่ในจุดนี้ยังส่งเสริมให้พัตเป็นตัวของตัวเองได้มากขึ้น เพราะเพลงร็อกทำให้พัตรู้สึกจริงใจที่จะขึ้นไปแสดง แม้ว่าครั้งแรกคนดูอาจจะรู้สึกไม่คุ้นเคยบ้าง แต่ด้วยความเต็มที่และตั้งใจจริง พัตเชื่อว่าเมื่อคนดูดูโชว์จบ จะลิ้มเรื่องเพศไปเลย “เดี๋ยวคุณก็รู้เอง คุณไม่ได้มามองเราเรื่องนี้หรอก คุณไม่มองหรือว่าเราเป็นเพศอะไรด้วยซ้ำ สุดท้ายคุณจะมองว่าเรากำลังบอกอะไรอยู่”

ทุกวันนี้แม้พัตจะได้รับการยอมรับ แต่ก็อยากให้ประเด็นเรื่องเพศเป็นที่เข้าใจในวงกว้างขึ้นว่า สุดท้ายแล้วเพศไม่ได้เป็นอุปสรรคในการทำงานหรือการแสดงออก เพราะทุกคนมีคุณค่าในตัวเองและเป็นมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน ☺

- พัตใช้ดนตรีร็อกถ่ายทอดความรู้สึกกับตัวเองมีต่อแม่ในเพลง ชนุดม เพลงที่มีชื่อเดียวกับตนเองและวง
- พัตเคยออกแบบการแสดงร-บ่าไว้บักัสยามไอเซียมเวิร์ลด์

PODCAST CREDITS

Show Host
บันกัณภัส ธิปสารรัตน์

Show Creator
อธิษฐาน กาญจนะพงศ์

Episode Editor
นภกริช แสงไชย

Sound Designer & Engineer
ศุภณัฐ เดชะอำไพ

“เพลงร็อกเป็นเพลงที่ทำให้เราพูดออกมาได้อย่างจริงจัง ไม่คิดหน้าคิดหลัง ไม่สนใจว่าใครจะมองว่าเราเป็นยังไง”

พ็ววอานกั๊ดไต้ THESTANDARD.CO

**MULTIPLE
EARGASMS**
NEW EPISODES
EVERY SUNDAY

24 SEP

EP. 4 DE FLAMINGO

ด้วยส่วนผสมของดนตรีร็อก และลูกที่แสนเปรี๊ยะได้ใจ
ทำให้ 4 หนุ่ม De Flamingo แจ็งเกิดในแวดวงดนตรีอินดี้
ฟังชาติแต่รักประกอบจังหวะชีวิตจากวันที่เริ่มต้นวง
จนถึงวันนี้ พร้อมปิดท้ายด้วย Live Show อะคูสติคพิงๆ

**THE MONEY CASE
BY THE MONEY COACH**
NEW EPISODES
EVERY MONDAY

25 SEP

EP. 8 เครดิตยูโร Q&A

ไขข้อสงสัยชุดใหญ่จากคำถามทางบ้าน แบล็กลิสต์มีจริงไหม?
เบี้ยวหนี้แบบใหม่ส่งผลต่อเครดิตมากกว่ากัน?
เคลียร์หนี้เสียหมดแล้ว แต่ยังไม่ผ่านต้องทำอะไร?
ตอบทุกคำถามโดยแบกรับเงินพิเศษ คุณสุรพล โอภาสเสถียร
ผู้จัดการใหญ่ เครดิตยูโร

**THE SECRET
SAUCE**
NEW EPISODES
EVERY TUESDAY

26 SEP

EP. 8 THANA THIENACHARIYA

เด่น คริรินทร์ คู่กับ โจ้-ธนา เรียงจัจฉริยะ
นักพลิกแบรนด์ที่คนในแวดวงการตลาดรู้จักกันดี
กับบทบาทใหม่ในการนำรายการไทยพาณิชย์ไปสู่อนาคต

**NEW
EPISODES!**

นักเรียนนอก
NEW EPISODES
EVERY WEDNESDAY

27 SEP

EP. 8 In ลาวตี

จากประสบการณ์ที่เคยไปอยู่อเมริกา มา 10 กว่าปี
ชีวิตตอนเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เออร์ไวน์
สนุกแค่ไหน และการได้เป็นสาว Sorority หรือสมาชิก
สมาคมหญิง น่าประทับใจอย่างไร? ต้องติดตามฟัง

**WE NEED
TO TALK**
NEW EPISODES
EVERY WEDNESDAY

27 SEP

EP. 8 ตึงเพี้ยก

เรื่องพื้นๆ ความหลังอันทรหดในการตั้งวงดนตรีอินดี้ยุคที่ยังไม่มี
โซเชียลมีเดีย... แะไรโอเคเดียวการปรับตัวสู่ชีวิตอิสระแก่นึก
อย่างง่ายและยังได้กับอะไรดีๆ... เจ้าประเด็น LGBT
และออกความเห็นเรื่อง 'One-Night Stand'

เทย์เท่
NEW EPISODES
EVERY THURSDAY

28 SEP

EP. 8 เทย์เท่เทอ์

จากเทย์ที่ฟังเพลงลูกทุ่งและเพลงป๊อปมาตั้งแต่เด็ก
ไม่ว่าเพลงร็อกคืออะไร จนกระทั่งได้เล่นละครเวทีมีวลีคือร็อก
ก็หลงใหลอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ฟัด-ซบุดม มาเล่าความเข็ด
ในเพลงร็อกแบบไม่เกรี้ยวกราด แต่เต็มไปด้วยความจริงใจ

**WHAT'S NEW ON
THE STANDARD
PODCAST**

ฟัง THE STANDARD PODCAST ได้ที่ [THESTANDARD.CO/PODCAST](https://thestandard.co/podcast)

PODCASTS

PODBean

PODCAST PLAYER

PODCAST ADDICT

หรือเสิร์ชหาชื่อรายการจากแอปพลิเคชัน แล้วกด SUBSCRIBE รอติดตามฟังกันได้เลย

VIDEO

เรื่อง นิธินาฏ บุโรกานนท์

THE INVISIBLE TASTE

ความอร่อยที่มองไม่เห็น

00:00

04:03

WHO

ทอฟฟี่-โลภ กัทหลง

เป็นผู้พิการทางสายตา แต่โลกที่มีมืดมิดไม่มีผลกับความตั้งใจในการทำความรู้จักโลกรอบตัว หนูนุ่นคนนี้ทำขนมก็ได้ ปรงอาหารก็ได้ และมีความสุขเมื่อได้ทำอะไรด้วยตัวเอง

THE STORY

ทอฟฟี่เพิ่งเริ่มเข้าครัวเมื่อไม่นานมานี้ โดยเริ่มต้นจากการทำเบเกอรี่ เพราะคิดว่ากระบวนการทำที่ต้องผ่านเตาอบเพื่อให้สุก ค่อนข้างเป็นวิธีที่ปลอดภัยสำหรับคนที่มองไม่เห็นอย่างตน จากนั้นจึงค่อยๆ เริ่มขยับมาเป็นอาหารอย่าง 'ก๋วยเตี๋ยวลุยสวน' แม้จะไม่ใช่อาหารที่ต้องผัด ต้ม หรือทอด แต่ก๋วยเตี๋ยวลุยสวนก็เป็นเมนูที่ประกอบด้วยผักหลายชนิด ขั้นตอนการทำมีทั้งปอก หั่น ไปจนถึงห่อ ทอฟฟี่ใช้ประสาทสัมผัสอื่นในการแยกแยะส่วนผสมต่างๆ ตมบ้าง สัมผัสบ้าง เขารู้ว่าแตงกวาผลยาว พืชผิวไม่เหมือนผักอื่น ส่วนแครอทนั้นเหมือนกรวย ผักกาดหอมมีงีบแล้วใหญ่ หนูนุ่นบอกกว่า ถ้าเคยจับก็จะรู้ว่าใบมันเป็นอย่างไ

ขั้นตอนที่ยากที่สุดสำหรับทอฟฟี่คือ การปอกเปลือก เพราะมองไม่เห็นว่าส่วนใดปอกไปแล้วบ้าง และส่วนใดยังเหลือเปลือกอยู่ ขั้นตอนบางอย่างที่ต้องอาศัยสายตา เช่น การคนส่วนผสมให้เข้ากัน ทอฟฟี่ยอมรับว่าไม่ง่ายสำหรับเขาอย่างไรก็ตามชายหนุ่มทำได้ทั้งหมด แต่อาจต้องใช้เวลามากกว่าคนทั่วไปก็เท่านั้น

ดูเหมือนว่าการทำอาหารสำหรับทอฟฟี่ไม่เพียงแต่ทำให้ห้องอิมเท่านั้น แต่ยังทำให้ตัวเขาชื่นใจว่า ผู้พิการทางสายตาก็สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเอง ☺

• ทอฟฟี่สูญเสียความสามารถในการมองเห็นตอนอายุ 8 ปี

• แม้รสชาติจะเป็นเรื่องสำคัญสำหรับผู้มองเห็นมากกว่าหน้าตาของอาหาร แต่เพราะอยากจะทำใจว่าภาพที่คนปกติมองว่าสวยเป็นอย่างไร ทอฟฟี่จึงพยายามเรียนรู้และใส่ใจในรายละเอียด แม้แต่แงศในการจัดวางอาหารสักชิ้น

VIDEO CREDITS

STORY MAKERS

จริญญา มุ่งวัฒนา
ภาณุ วิวัฒนภานุ
ศศิพันธ์ อนันตกรณวัฒน์
ชญาณัฐ สิริศุภนันท์
นันทิยา ฤทธากัญ

“ความสุขของการทำอาหารกินเองคือ เราสามารถทำได้ด้วยตัวเอง ด้วยความเป็นคนพิการ เรามองว่า อาหารเป็นอะไรที่ไกลตัว แล้วเราทำสำเร็จ มันก็เป็นความภูมิใจอย่างหนึ่งในชีวิต”

ดูคลิปได้ที่
THESTANDARD.CO

บริษัท ระบบขนส่งมวลชนกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)
ขอเชิญร่วมส่งผลงานประกวดออกแบบ

BTS
Uniform

Young Designer Contest

ระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษา

ประเภทบุคคลหรือทีม ชิงทุนการศึกษา

มูลค่ารวม 500,000 บาท พร้อมโล่เกียรติยศ

กำหนดการ

- **เปิดรับสมัคร** 15 ก.ย. – 15 พ.ย. 60
สมัครออนไลน์ที่ www.bts.co.th/uniform_contest
- **เปิดรับผลงาน** 1 ธ.ค. 60 – 15 ม.ค. 61
- **ประกาศผลการคัดเลือกแบบร่าง**
16 ก.พ. 61
- **รอบตัดสิน และประกาศรางวัล** ในเดือน พ.ค. 61

สมัครและติดตามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

- www.bts.co.th
- **BTS Uniform Young Designer Contest**
- โทร. 0 2617 7300 ต่อ 1924, 1937
หรือ 06 1013 2571

Lift up your life

NEXTG

**กำเนิดความเร็ว
ระดับ 1 Gbps
ครั้งแรกในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้**